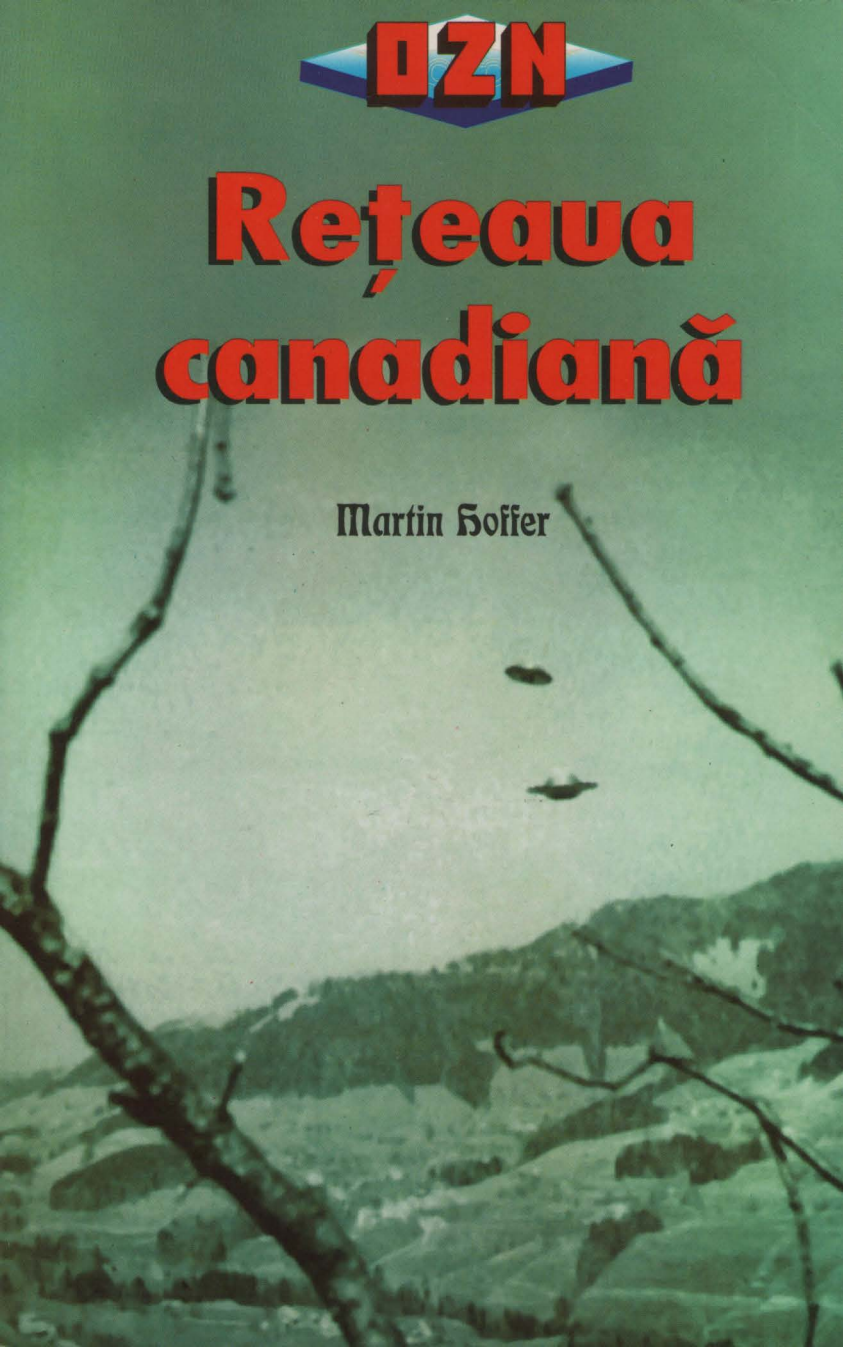
OZN
Rețeaua canadiană
Martin Hoffer

Martin Hoffer

Rețeaua canadiană

Editor: Lucian Borleanu
Redactor: Constantin Dumitru
Coperta: Grupul DUCOMY
Tehnoredactarea: Ela Trandafir

Toate drepturile pentru ediția în limba română aparțin
Editurii ***LUCMAN***
Copyright © Editura ***LUCMAN***

Toate drepturile pentru ediția de față sunt rezervate
Editurii ***Lucman***.
Reproducerea parțială sau integrală a textului fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii:
Editura ***Lucman***, București, Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sector 1
Telefon/fax: 01.223.77.55

ISBN 973-9439-74-8

Martin Hoffer

Rețeaua canadiană

Traducerea:
Felicia Gigoi

Editura LUCMAN

Lui Adrian Philip
şi tuturor celor care caută adevărul;

fie ca gândirea voastră să rămână deschisă, dar şi obiectivă, pentru a nu cădea în credulitate.

CUPRINS

PREFAŢĂ 9

CAPITOLUL UNU
PRIMELE OBSERVAŢII DE FENOMENE OZN 12

CAPITOLUL DOI
REŢEAUA CANADIANĂ 28

CAPITOLUL TREI
NOUA ŞTIINŢĂ 56

CAPITOLUL PATRU
CÂND DA, CÂND NU 70

CAPITOLUL CINCI
AVROCAR 85

CAPITOLUL ŞASE
PROIECTUL MAGNET ŞI ANII '50 106

CAPITOLUL ŞAPTE
„OBSERVAŢIILE DE
IMPORTANŢĂ VITALĂ" DIN ANII '60 116

CAPITOLUL OPT
CAZUL STEFAN MICHALAK 134

CAPITOLUL NOUĂ
ÎN PREZENT 173

CAPITOLUL ZECE
OPERAŢIUNEA MANIPULAREA PERCEPŢIEI 185

CAPITOLUL UNSPREZECE
PROVOCAREA 203

ANEXE: DOCUMENTE GUVERNAMENTALE 215

ABREVIERI

ADC	Air Defence Command (Canada)
AFOSI	Air Force Office of Special Investigations on Aerial Phenomena
APRO	Aerial Phenomena research Organization
ATIC	Air Technical Intelligence Center
CAA	Civil Aviation Authority
CBC	Canadian Boradcasting Company
CFAO	Canadian Forces Administrative Order
CIA	Central Intelligence Agency
CIRVIS	Communications Instructions for Reporting Vital Intelligence Sightings
DAI	Director, Air Intelligence (Canada)
DMI	Director, Military Intelligence (Canada)
DND	Department of National Defence (Canada)
DNI	Director, Naval Intelligence
DOD	Department of Defense (SUA)
DRB	Defence Research Board (Canada)
DSI	Director, Scientific Intelligence (Canada)
GAO	General Accounting Office
JANAP	Joint Army Navy Air Force Publication

JCEC	Joint Communications Electronics Committee
JIC	Joint Intelligence Committee
NASP	National Aero-space Plane
NDOC	National defence Operations Centre (Canada)
NEPA	Nuclear Energy for the Propulsion of Aircraft
NICAP	National Investigation Committee on Aerial Phenomena
NORAD	North American Air Defense Command (joint U.S./Canada)
NRC	National Research Council (Canada)
ONI	Office of Naval Intelligence (U.S.)
RAAF	Roswell Army air fielf
RCAF	Royal Canadian Air Force
RCMP	Royal Canadian Mounted Police
SAP	Special Access Program
USAF	United States Air Force

PREFAȚĂ

Există oare obiecte zburătoare neidentificate? Oare vin ele de pe alte planete? Sau toate relatările nu sunt decât mistificări? Sunt oare deschise toate dosarele ce tratează acest subiect, sau există o mușamalizare în care este implicat și guvernul?

Răspunsurile la aceste întrebări, ca și la altele, la fel de năucitoare, ne scapă printre degete, dar în paginile care urmează am încercat să reconstitui scenariul după care s-au petrecut unele evenimente în Canada, în ultimii cincizeci de ani. Informația provine din mai multe surse, inclusiv din dosare la care am avut acces abia în 1996, și chiar și atunci după ce am înaintat solicitarea de a le consulta, și din discuții purtate cu martori oculari și cu oficialități. Imaginea rezultată este oarecum confuză și poate chiar stârnește puțină dezamăgire, întrucât cuprinde multe enigme ce înconjoară câteva adevăruri.

Cercetările efectuate în vederea scrierii cărții au condus însă cel puțin la o certitudine, și anume că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Trebuie întotdeauna ca gândirea, mintea să-ți fie deschisă. Am prezentat faptele așa cum le-am aflat, și am inclus și propriile mele

speculaţii şi consideraţii în anumite circumstanţe. În final însă, cititorul va fi cel care va decide dacă să creadă că planeta noastră a fost sau este vizitată de fiinţe din spaţiu, sau nu.

Le rămân îndatorat, pentru comentariile şi sfaturile pe care le apreciez în mod deosebit, mai multor persoane, dintre care am plăcerea de a menţiona aici doar câteva.Ca şi în cazul primei mele cărţi, despre Avro Arrow, trebuie să recunosc meritul soţiei mele, Jane, care a trebuit să se împace cu faptul că rămâneam până la ore târzii la arhive sau în faţa calculatorului, şi care a fost primul critic al manuscrisului; căpitanului (în rezervă) Wolf Hasenklover, pentru împărtăşirea experienţelor sale din Triunghiul Bermudelor şi Area 51; colegului şi prietenului meu Robert Brun Del Rey, inginer fizician, pentru că m-a încurajat să încep proiectul; fratelui meu, dr. Angelo Campagna, pentru că mi-a stârnit pasiunea pentru acest subiect încă din 1966, dăruindu-mi un exemplar din *Farfuriile zburătoare: un subiect serios* de Frank Edwards; părinţilor mei, Paolina şi Gilberto Campagna (decedat); bunilor mei prieteni Mark Smrdel şi Mike Trushyk, pentru încurajările lor; cercetătorului în domeniul OZN-urilor, de origine canadiană, Arthur Bray, pentru că mi-a pus la dispoziţie materialul despre Wilbert Smith; dr. Omond Solandt (decedat), fost preşedinte al Comitetului canadian de Cercetare în Domeniul Apărării Naţionale, pentru informaţiile oferite în 1991 despre Wilbert Smith şi dr. Vannevar Bush; Bob Oeschler, fost specialist NASA, pentru informaţiile despre cazul Guardian; colonelului (în rezervă) G.W. Patterson, Owen Maynard, fost şef al

Departamentului de Proiectare a Sistemelor, NASA, maiorului Murray Willer, inginer fizician; maiorului (în rezervă) George A. Filer, din cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite; şi maiorului W. March, de la Directoratul Istoriei Aviaţiei din Winnipeg.

În încheiere, aş dori să mulţumesc personalului de la Arhivele Naţionale din Ottawa, în special lui Paul Marsden; Glenn Wright de la arhivele RCMP din Otawa; lui Laurie McKim de la biblioteca Sediului Central al Apărării Naţionale; editurii Stodart Publishing, în special lui Don Bastian, Stephen Quick, şi Kevin Linder; lui Janet Rosenstock, pentru opiniile ei asupra manuscrisului, şi fostului editor Mike Carrol, pentru încurajările sale şi pentru studiul cărţii despre Avro Arrow.

CAPITOLUL UNU

PRIMELE OBSERVAȚII DE FENOMENE OZN

„Dovada directă, convingătoare şi lipsită de echivoc a existenţei ETA (Realitatea Extraterestră) ar fi o descoperire unică, cea mai măreaţă din istoria omenirii"

Edward U. Condon, Studiu Ştiinţific asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate, 1969

Pe la începutul anilor 1970, caporalul Wolf Hasenklover lucra ca tehnician, având în grijă instrumentele electrice la bordul aeronavei ce patrula pe coasta canadiană, aeronava Argus. Proiectat pentru detectarea submarinelor, Argus era dotat cu echipament sofisticat pentru monitorizare şi fotografiere. Aeronava şi echipajul ei participaseră la un exerciţiu militar anual, de rutină, de vânare a submarinelor, Springboard, şi se întorceau din insulele Bermude către Baza Forţelor Aeriene Canadiene din Greenwood, Noua Scoţie.

După ce au efectuat verificarea obişnuită dinainte de decolare, pentru a se asigura că totul este în ordine, aeronava a pornit spre casă. Era dimineaţa devreme, iar cerul era limpede, fără urmă de nori. Timp de vreo două ore, zborul a decurs fără evenimente. Apoi, deodată, busolele „au luat-o razna". În acest moment, radarul de la bordul avionului a înregistrat pe ecran trei impulsuri scurte, inexplicabile, chiar înainte ca generatoarele principale să piardă tensiunea. Atât staţia radio, cât şi radarul au încetat să mai funcţioneze. În cele din urmă, s-au pierdut toate sursele de energie, cu excepţia bateriei de rezervă, destinată stărilor de urgenţă. Nimeni nu ştia ce se întâmplă, iar Hasenklover nu a putut găsi nici o explicaţie logică. A verificat şi re-verificat toată instrumentaţia de la bord şi legăturile dintre aparate, căutând cauza problemei cu care se confruntau. Operatorul radio a remarcat că se observa ceva afară pe fereastră. Tensiunea a crescut la bordul aeronavei, întrucât aceasta intrase în zona renumitului Triunghi al Bermudelor.

Hasenklover a văzut, pe hubloul lateral, trei lumini, pe care le-a descris ca fiind „mai luminoase decât Venus". Luminile descriau forma literei „L" şi mergeau în urma aeronavei, lărgind şi strângând încontinuu formaţia. Fiecare avea altă culoare: galben, roşu şi alb. Forma lor nu a putut fi identificată ca aparţinând vreunei aeronave cunoscute. Era oare posibil să fie planete distorsionate de vreun fel de iluzie optică? Când pilotul a încetinit avionul, luminile au făcut acelaşi lucru, rămânând în aşteptare lângă hublou. Când avionul a întors, luminile l-au urmat,

menţinând constant poziţia, demonstrând astfel că aparţineau unui vehicul sau unor vehicule controlate.

Faptul că zburau bazându-se doar pe energia creată de baterie începuse să stârnească nelinişte în rândurile echipajului, mai ales că nu se puteau folosi de staţia radio pentru a cere ajutor în cazul în care situaţia devenea disperată. După vreo zece minute, chiar înainte ca Argus să ajungă într-o stare critică, bateria fiind aproape epuizată, luminile s-au îndepărtat cu viteză mare, în trei direcţii diferite, ca o explozie stelară. Au dispărut la fel de repede cum apăruseră. La vreo cincisprezece secunde după dispariţia lor, sursa principală de energie de pe Argus a fost restabilită. Oricare ar fi fost problema, a dispărut o dată cu luminile. Pilotul a raportat imediat incidentul, prin radio, către baza de la Greenwood, adăugând că au fost făcute fotografii cu ajutorul aparatelor de la bord.

Restul zborului a decurs fără evenimente, până când avionul a ajuns la bază. Armata este renumită pentru faptul că totul se face aici „ca la carte". Pentru orice există o procedură bine definită, cu o ordine operaţională exactă. Imaginaţi-vă surprinderea echipajului când, la aterizare, au găsit aşteptându-i pe aerodrom nu numai vehicule de intervenţie care răspunseseră la solicitarea lor de ajutor, dar şi poliţia militară. Aceasta se depărta mult de la procedura uzuală. La debarcarea echipajului, s-a recurs la o altă practică contrară uzanţelor: poliţia militară a luat cutiile metalice în care se aflau filmele de la bordul avionului.

Această acţiune ridică nişte întrebări: De ce a fost chemată poliţia militară pentru a confisca filmul? Unde a fost dus acesta? Ce prezenta filmul? Mai există acum? De

ce s-a recurs la proceduri contrare uzanţelor? De ce se ţine totul ascuns?

Incidentul acesta, împreună cu întrebările fără răspuns pe care le ridică, ilustrează o conspiraţie a tăcerii care pare să înconjoare anumite observaţii de fenomene OZN bine documentate. În Statele Unite unde, în mod firesc, s-a concentrat activitatea de cercetare a OZN-urilor, există mulţi investigatori care cred că guvernul, în mod deliberat, a ascuns şi chiar denaturat adevăruri referitoare la OZN-uri. Unele cărţi, cum ar fi *Top Secret / Majic* a lui Stanton Friedman, recent publicată, demonstrează că devenim din ce în ce mai conştienţi de măsura în care guvernul american a îngropat adevărul şi şi-a înşelat propriii cetăţeni.

Dincolo de frontiera de nord, canadienii au moştenit şi ei o istorie la fel de bogată de observaţii, relatate sau ţinute sub tăcere, atingând toate aspectele fenomenului OZN. Aşa cum demonstrează şi incidentul amintit mai sus, reacţiile armatei şi guvernului canadian au fost adesea la fel de sugestive. Dovezile par să fi dispărut, în vreme ce dosare care ar fi putut să arunce lumină asupra observaţiilor de fenomene OZN de pe teritoriul canadian, cât şi american, au fost clasificate ca strict secrete şi ţinute ascunse timp de ani de zile, poate chiar decenii. Canada, ca şi Statele Unite, pare să ascundă ceva – dar ce anume?

Cei care nu cred în existenţa fiinţelor din spaţiu consideră, se pare, acuzaţia existenţei unei „conspiraţii a tăcerii" a guvernanţilor ca fiind produsul unei minţi paranoice căreia îi lipseşte încrederea în guvern în asemenea măsură, încât vede conspiraţii peste tot. Unii

afirmă că observaţiile de OZN-uri reprezintă un efect secundar al secolului nostru ştiinţific, al celor două Războaie Mondiale în cursul cărora s-a înregistrat o dezvoltare extraordinară a ştiinţei vehiculelor aeriene şi spaţiale şi, bineînţeles, a spaimei de războiul rece. Dar cum se pot explica atunci relatările despre OZN-uri dinainte de secolul nostru?

În arhivele OZN din Ottawa există o scrisoare ciudată din 1954. Autorul, profesorul Bradley, din Battleford, în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani, susţine că el construia modele de obiecte de formă discoidală încă din 1890, când era încă un copil. A trecut şi el prin experienţa unui fenomen OZN, pe care l-a descris astfel: „un disc argintiu enorm, care ţâşnea în sus şi în jos, împrăştiind discuri mici argintii şi câteva roşii". Probabil că vehiculul a aterizat, deoarece continuă astfel: „Nu ştiu de unde au venit, dar bărbaţii pe care i-am văzut, ei bine, bărbaţi ca aceia nu se nasc pe Pământ". Să fie acestea rătăcirile unui nebun, sau cuvintele unui bătrân răutăcios pus pe glumă? Istorisirea poate fi o născocire sau, poate, o urmare a observaţiilor de aeronave misterioase din aceeaşi perioadă a anilor 1800.

Între 1896 şi 1897, într-o perioadă când dirijabilele nu reuşeau încă să zboare, sute de oameni de pe teritoriul Statelor Unite şi Canadei au relatat că au văzut pe cer obiecte ciudate de forma unui trabuc. Unii susţineau că au întâlnit şi au conversat cu ocupanţii acestor vehicule. Până în ziua de astăzi, cu toate că unele fenomene au fost considerate scorneli şi mistificări, există persoane care cred că măcar câteva dintre aceste fenomene au avut ca obiect aeronave experimentale produse de om sau, după

cum consideră profesorul Bradley, de altfel de fiinţe. Incidentele descrise mai jos merită interesul nostru, fie şi numai pentru asemănarea pe care o prezintă cu fenomenele OZN din zilele noastre.

Pe 12 august 1896, a fost văzută o aeronavă misterioasă deasupra localităţii Rossland, în British Columbia. Arăta ca o minge luminoasă de foc, care se apropia de oraş. Ar fi putut fi un meteorit care străbătea cerul, dar deodată „a descris câteva cercuri mari, apoi s-a îndepărtat în linie dreaptă". Dacă ar fi fost un meteorit, s-ar fi deplasat doar sub o traiectorie liniară.

În 1897, a fost observat, în apropierea insulei Vancouver, un obiect luminos, de forma unui trabuc. Se deplasa la înălţime mică pe cer şi, din când în când, emitea o lumină intensă. Incidentul a fost relatat în San Francisco Chronicle din 13 august 1897, sub titlul „Vizitatori stranii pe cerul nordic".

Anul 1909 a adus cu sine un val de observaţii de aeronave misterioase deasupra Marii Britanii şi, în mod ciudat, deasupra Noii Zeelande. Apoi, în 1911, aceste apariţii s-au mutat deasupra localităţii Chatham, Ontario. Iată ce se relatează în *Windsor Record* din 7 martie, 1911:

> „A fost văzută noaptea trecută, de cetăţeni din Chatham Township, şi era puternic luminată. A plutit o vreme la aproximativ 30 de metri deasupra solului apoi, deodată, cu un vâjâit puternic, s-a ridicat la altitudine mare şi, la scurt timp, a dispărut."

Luminozitatea este o caracteristică comună majorității fenomenelor observate pe timp de noapte, ca și manevrabilitatea și viteza incredibilă. Aceste trăsături sunt evidențiate chiar din aceste prime relatări. Și, am putea adăuga, „forma de trabuc" corespunde perfect „marginii ascuțite" atât de des amintite.

Un fenomen spectaculos, și probabil unul dintre cele mai bine documentate la vremea sa, s-a produs în noaptea zilei de 9 februarie 1913. Martorii oculari din centrul Canadei și din SUA au relatat că, la 9:05 p.m., s-a ivit pe cer, înspre nord-vest, un obiect roșu-aprins. Pe măsură ce se apropia de persoanele care-l observau, părea să devină din ce în ce mai mare, și târa după el o coadă lungă. Obiectul a fost observat de diverse persoane, pe un teritoriu ce se extinde până în nord-estul Braziliei. La început, martorii oculari au crezut că era o rachetă mare. Dar, spre deosebire de o rachetă, nu prezenta nici un semn că s-ar întoarce la sol. Și-a continuat doar traiectoria, cu o viteză relativ mică, până când a dispărut din raza vizuală.

La scurt timp după ce a dispărut în depărtare, un grup de obiecte mici, venind din aceeași direcție pe cer ca și primul, au trecut pe deasupra. Au fost descrise ca deplasându-se în formație, având toate aceeași viteză. Au urmat aceeași traiectorie ca și obiectul de dimensiuni mari, dispărând în aceeași zonă din sud-est a cerului. Un elev de la un liceu din Trenton, Ontario, care a urmărit obiectele cu ajutorul unui binoclu de teatru, a estimat că erau zece grupuri de obiecte, care erau alcătuite din douăzeci până la patruzeci de obiecte mai mici.

Profesorul C.A. Chant de la Universitatea din Toronto a dat în mai multe ziare un anunţ prin care solicita informaţii despre acest fenomen, şi a primit sute de răspunsuri. A analizat fiecare relatare, iar rezultatul studiului său a apărut în *Jurnalul Academiei Regale din Canada.* Chant a estimat că procesiunea de obiecte, pe care le-a etichetat ca meteoriţi, a fost vizibilă timp de aproximativ trei minute. A calculat apoi viteza lor ca fiind cuprinsă între cinci şi zece mile pe secundă, la o altitudine de douăzeci şi şase de mile. În acest caz, nu puteau fi meteoriţi obişnuiţi. Chiar dacă nu ar fi calculat corect înălţimea şi viteza, intervalul de timp cât au putut fi văzute depăşeşte cu mult limitele fenomenului meteoric. Meteoriţii ard rapid şi apoi se sting. De asemenea, dacă nu se consumă integral în timpul arderii în atmosferă, în final cad pe sol. Aceşti „meteoriţi" nu coborau însă, ci mai degrabă îşi menţineau altitudinea. Pe măsură ce se apropiau obiectele, se auzea în depărtare şi un zgomot ca de tunet. De fapt, s-au putut auzi trei serii distincte de sunete puternice, iar Chant a remarcat că în unele zone s-au cutremurat clădirile la trecerea obiectelor.

Procesiunea obiectelor s-a repetat cinci ore mai târziu, urmând aceeaşi cale. Această întâmplare în sine este cu totul neobişnuită pentru că, dacă luăm în considerare mişcarea de rotaţie a Pământului, traiectoria obiectelor ar fi trebuit să fie deplasată. Orice ar fi fost aceste obiecte, păreau să se rotească o dată cu Pământul, menţinându-şi astfel traiectoria pe cer. Ziua următoare, în jurul orei 2:00 p.m., lucrătorii din birourile din Toronto au relatat că au văzut „obiecte întunecate care se deplasau deasupra lacului

de la vest la est, în trei grupuri, şi apoi se întorceau spre vest într-o formaţie mai dezordonată..." Presupunând că relatarea este adevărată, te întrebi dacă nu cumva aceste obiecte nu aveau vreo legătură cu acelea care fuseseră observate cu o noapte înainte.

Au fost enunţate câteva teorii care încercau să explice evenimentele relatate de doctorul Chang. Majoritatea tratau un fenomen cosmic, cum ar fi meteoriţi stivuiţi unul deasupra altuia, care au intrat în atmosferă pe rând, creând impresia unei procesiuni. Alţi oameni de ştiinţă au considerat că a fost vorba de mai multe evenimente care, luate pe ansamblu, au lăsat impresia unei procesiuni care a urmat o traiectorie unică. Nici una din aceste teorii nu se potrivea cu relatările evenimentului, care a rămas neexplicat până astăzi.

În vreme ce analiza numeroasele scrisori pe care le primise ca răspuns la solicitarea sa din ziar, Chant însuşi a remarcat:

> „Mulţi (martori oculari) le compară cu o flotă de aeronave, având lumini de ambele părţi, ca şi în faţă şi în spate; dar pentru ca nişte piloţi să poată păstra asemenea ordine perfectă, ar trebui să exerseze ani buni."

Deşi concluzia la care a ajuns Chang a fost tot aceea că obiectele ar fi fost un fel de meteoriţi, martorii oculari par a descrie acţiunea unor vehicule controlate.

În majoritatea relatărilor se estimează numărul obiectelor implicate ca fiind cuprins între cincisprezece şi

douăzeci, dar în altele se ajunge până la şaizeci sau o sută. Explicaţia lui Chant pentru această inadvertenţă este că, probabil, unele persoane au numărat numai obiectele de dimensiuni mai mari, în vreme ce altele s-ar putea să fi avut vedere mai bună sau poziţie mai bună pentru a observa fenomenul.

O altă caracteristică interesantă a acestui incident este aceea că nu s-a pus nici o clipă la îndoială credibilitatea sau seriozitatea martorilor. Posibilitatea ca întregul episod să fi fost o mistificare a fost eliminată din start de consistenţa relatărilor, de numărul lor impresionant, ca şi de marea diversitate a persoanelor implicate. Acestea au fost cu adevărat obiecte zburătoare neidentificate.

În 1914, s-a petrecut un incident în care s-a relatat prezenţa unor fiinţe. La vremea aceea, William J. Kiehl avea şaisprezece ani. Călătorea spre vest împreună cu alte două persoane. Cei trei s-au alăturat unei familii canadiene, care avea o barcă şi dorea să meargă spre vest de-a lungul ţărmului de nord al lacului Ontario. Spre sfârşitul călătoriei, barca a început să ia apă, iar grupul a ieşit la mal.

În aceeaşi zi, mai târziu, în jurul orei 5:00 p.m., au observat un vehicul ciudat care staţiona la suprafaţa apei. Semăna cu o sferă turtită în partea de sus. Două fiinţe stăteau pe o structură ce semăna cu o punte şi manipulau un furtun verde în apă. Aveau în jur de 1,30 m înălţime şi purtau costume mulate. Culoarea costumelor trecea de la verde la violet, după cum se reflecta soarele pe ele. Aveau pe cap ceva ce semăna cu nişte cutii galbene. Fiinţele de pe vehicul au observat că erau priviţi de grupul lui Kiehl. Au

intrat înapoi în vehicul şi s-au îndepărtat în zbor. Unul dintre ei nu reuşise să intre cu totul în vehicul şi încă se ţinea strâns de acesta la decolare. Kiehl a făcut public acest incident abia în 1966. Cu toate că a fost supus unor întrebări foarte amănunţite, nu s-a abătut de la povestea sa.

Incidentul prin care a trecut Kiehl este similar unui alt eveniment care s-a petrecut în iulie 1950, şi care a fost relatat în *Steep Rock Echo*, ziarul local din Steep Rock Iron Mines. În acest caz însă, istorisirea a fost concepută sub forma unei glume de către Gordon Edwards, conform spuselor redactorului-şef al ziarului.

Ziua de 14 februarie 1915, s-a sfârşit cu o noapte a „invaziei fantomelor". La ora 9:15 p.m., au fost observate nişte lumini pe cer, deasupra localităţii Brockville, Ontario. Se întindeau deasupra râului St. Lawrence, şi se îndreptau spre Ottawa. Veneau din direcţia localităţii Morristown, New York. S-a văzut cum unul din obiecte a lăsat să cadă trei mingi de foc, care au căzut nevătămate în apă. La trecerea obiectelor s-a auzit un uruit de motor. Sir Robert Borden, Primul ministru al Canadei a fost înştiinţat că aeronave neidentificate şi potenţial ostile se îndreptau spre Ottawa. La rândul său, l-a alertat pe Comandantul Miliţiei. A fost avertizat, de asemenea, şi Comandantul Poliţiei. Temându-se de o invazie, au fost stinse luminile pe Dealul Parlamentului la 11:15 p.m., astfel încât acesta să nu poată fi identificat ca ţintă. La scurt timp, au fost stinse luminile din oraş, ca şi cele de la Rideau Hall şi Mint. Au fost trimişi oameni înarmaţi pe acoperişuri, şi s-a ordonat să se tragă în orice aeronavă invadatoare.

Obiectele au fost identificate ulterior ca fiind baloane la care se ataşaseră artificii. Fuseseră trimise din Morristown, cu ocazia sărbătoririi aniversării a 100 de ani de la terminarea războiului din 1812. În ziua următoare, au fost găsite baloane de hârtie în Brockville, lucru care părea să susţină teoria, dar nu se putea explica uruitul de motor care se auzise. Interesant este că a fost semnalată prezenţa unei aeronave ciudate şi în Richmond Hill, la nord de Toronto, şi s-au văzut, de asemenea, lumini neobişnuite mai departe spre vest, în Guelph, deasupra unui colegiu de agricultură. Oare şi acestea făceau parte tot din baloanele din Morriston? Trei localnici din Morden, Manitoba, au sesizat prezenţa unui „aeroplan" cam în acelaşi timp. Nu se poate să fi fost vorba de data aceasta despre baloane. Pe 19 februarie, a fost observat un fel de obiect zburător, care se apropia dinspre lacul Erie, trecând peste Buffalo şi îndreptându-se către Canada. Au existat mii de martori în regiunea Buffalo. Să fi fost vorba despre o iluzie provocată de isteria în masă? Sau o aeronavă experimentală? O navă extraterestră? Sau, poate, vreun alt fenomen necunoscut?

Un alt incident petrecut cu mult timp în urmă merită a fi amintit, cu toate că abia peste mulţi ani a fost remarcată legătura sa cu fenomenul OZN. De fapt, în relatare nici măcar nu se aminteşte de OZN-uri; aceasta constă mai degrabă din descrierea modului misterios în care a fost abandonată *Maria Celeste*.

Pe 29 noiembrie 1930, în ziarul *Herald* din Halifax se putea citi următorul titlu de articol, care a produs senzaţie: „Tribul pierdut din ţinuturile pustii din nord: Satul Morţii descoperit de un vânător, Joe Labelle." Articolul era scris

de Emmett E. Kelleher, din The Pas, Manitoba. Kelleher scria că la 500 de mile nord-vest de portul Churchill, Manitoba, un trib de eschimoşi (sic) dispăruse în regiunea cunoscută sub numele de zona lacului Angikuni. Îşi părăsiseră corturile şi câinii. Joe Labelle, un vânător care folosea capcane, a ajuns întâmplător în regiunea aceea. El relatează:

„Erau şase corturi din piele... aveam o stare de nervozitate... Mă aşteptam să găsesc cadavre în corturi, dar nu era nimic în afara lucrurilor obişnuite într-o astfel de gospodărie... arătau ca şi când ar fi fost lăsate astfel de cineva care se aştepta să revină ... După părerea mea, aşezarea fusese locuită de vreo dpuzeci şi cinci de persoane, dar toate indiciile sugerau că nu mai trăise nimeni acolo de aproape un an... Celelalte corturi erau în aceeaşi stare... Am rămas în sat toată după-amiaza, încercând să înţeleg ce se întâmplase. Nu existau semne de luptă. Totul părea paşnic. Dar moartea plutea în aer...".

Poliţia regală călare din Canada a investigat cazul şi au ajuns la concluzia că nu era fondat. A fost etichetat ca mistificare şi dosarul a fost închis. Sergentul Nelson, ofiţerul care a făcut investigaţiile, scria, la 5 ianuarie 1931:

„În conversaţia purtată cu dl. D. Simons, care administrează un punct comercial la Windy Lake, N.W.T., şi care tocmai se întorsese dintr-o vizită pe care a făcut-o acolo cu avionul, acesta şi-a exprimat

îndoiala că o astfel de calamitate s-ar fi putut produce, şi fără îndoială că, dacă ar fi fost reală, ar fi existat relatări ale vânătorilor albi şi ale eschimoşilor din zonă... Joe Labelle, vânătorul despre care se afirmă că ar fi relatat întâmplarea lui Emmett E. Kelleher, corespondent de presă, este considerat ca nou venit în zonă. Din documentele oficiale din Manitoba rezultă că acesta ar fi primul său sezon de vânătoare, că a obţinut permisul de vânătoare şi că se află în zona unor lacuri la nord de Flin Flon, şi există dubii că ar fi ajuns vreodată prin teritoriul în discuţie."

Sergentul Nelson a adăugat ca explicaţie că fotografia prezentată în articol fusese de fapt realizată de un domn Rose, fost membru al Forţelor Aeriene, în 1909. Rămăsese o perioadă la Fort Churchill, dar acum locuia în The Pas. Rose a afirmat că Kelleher obţinuse negativul de la el, cu un timp în urmă, şi că făcuse o copie. Iar acum se folosea de fotografii pentru a-şi susţine articolul despre „Satul Morţii".

Nelson a afirmat că el considera că întreaga poveste este născocită, întrucât se pare că Kelleher era cunoscut pentru faptul că scria fragmente pline de culoare despre ţinuturile din nord, şi foarte puţine persoane dădeau crezare articolelor lui. Kelleher era plecat undeva în est cât timp s-a derulat investigaţia lui Nelson, şi urma să se poarte o discuţie cu el de îndată ce se va fi întors în The Pas.

Dwight Whalen, în articolul său din revista *Fate* din noiembrie 1976, ajungea de asemenea la concluzia că

întreaga poveste era o mistificare. Argumentaţia sa se baza pe scrisoarea lui Nelson. Whalen nu a găsit nici o dovadă, din vreo altă sursă, care să susţină relatarea lui Kelleher, aşa că a catalogat totul drept „povestea unui vânător lipsit de experienţă, spusă unui jurnalist cu multă imaginaţie şi nu tocmai conştiincios".

Poate că într-adevăr povestea a fost ficţiune, dar rămân câteva aspecte de lămurit, după cum a subliniat chiar Whalen. În primul rând, nu există nici o dovadă că Kelleher ar fi fost audiat de către Nelson sau de către altcineva. Nu există nici o dovadă că el ar fi recunoscut vreodată că ar fi fost vorba de o mistificare, spre deosebire de cazul de la Steep Rock Iron Mines. Faptul că Kelleher a folosit o fotografie veche pentru ilustrarea articolului său nu diferă de procedura uzuală a ziariştilor şi reporterilor de astăzi, care apelează la imagini de arhivă. De fapt, câteodată fotografiile sunt puse special pentru ca povestea în sine să lase o impresie mai puternică. Asta nu înseamnă însă că povestea nu ar fi adevărată.

Dar Joe Labelle? Ce ar fi avut el de câştigat din relatarea acestei poveşti? Mai important este însă de aflat dacă a fost vreodată audiat de RCMP? Tonul scrisorii lui Nelson sugerează că nu. În schimb, a fost contactată o persoană (Simons) care nu avea nici o legătură cu relatarea şi, pe baza opiniilor şi supoziţiilor sale, cazul a fost închis.

Faptul că Labelle era un nou venit în zonă a părut la început o explicaţie plauzibilă, dar în ce sens? Înseamnă oare că noii veniţii nu sunt demni de încredere? S-ar fi putut considera şi că un veteran ar fi jucat o farsă camarazilor săi. A verificat oare cineva dacă Labelle a fost

într-adevăr în regiunea Angikuni, şi a încercat oare cineva să localizeze satul în discuţie? Până când aceste întrebări nu vor primi răspunsuri satisfăcătoare, se pare că povestea „Satului Morţii" va rămâne de actualitate.

Adevăr sau ficţiune, de atunci încoace s-a considerat că există o legătură între această poveste şi cazurile de răpiri de către extratereştri. Faptul că nu se aminteşte nimic despre OZN-uri este lipsit de importanţă. A devenit parte integrantă a manifestării fenomenului OZN din Canada.

Un caz mult mai recent de prezenţă OZN în nordul Canadei s-a petrecut în 1996. Ediţiile din 22 şi 29 ianuarie ale publicaţiei *News/North* conţineau relatări despre OZN-uri observate în regiunea de la sud de Lacul Great Slave. În mai multe rânduri, martorii, inclusiv maiorul de la Fortul Resolution şi un poliţist RCMP, au văzut o lumină puternică ce îşi schimba culoarea de la albastru la verde şi alb, în timp ce se deplasa pe cer. Martorii remarcau că după aceea dispărea din raza vizuală, ţâşnind în sus pe cer. În câteva cazuri, motoarele maşinilor nu au funcţionat pe perioada cât obiectul (sau obiectele) a fost vizibil.

Fenomenele observate au fost raportate către Departamentul Apărării Naţionale, care le-a şi investigat, şi a analizat şi filmul care a fost realizat de unul dintre martori. Filmul prezenta o lumină dar, neexistând puncte de reper, era dificil de tras vreo concluzie, nici chiar dacă mişcarea aparentă a obiectului era reală sau se datora mişcării operatorului amator în timpul filmării. Cu toate că filmul a fost înapoiat, au existat zvonuri că armata l-ar fi confiscat. Fenomenele în sine rămân fără vreo explicaţie.

CAPITOLUL DOI

REȚEAUA CANADIANĂ

„Deci farfuriile zburătoare chiar există?"
Wilbert B. Smith, 5 septembrie, 1950

De-a lungul anilor, sute de canadieni au remarcat prezența unor obiecte ciudate pe cer, de la aeronave misterioase până la lumini deasupra Triunghiului Bermudelor și până la OZN-urile din nordul îndepărtat. Au fost observate cercuri în lanurile de cereale, într-o vreme în care fenomenul nu era cunoscut, și în 1967 o întâlnire de aproape cu extratereștrii l-a marcat pentru totdeauna pe unul dintre martori, Stefan Michalak. Revelația cea mai tulburătoare a fost provocată, probabil, de însemnările personale ale lui Wilbert Smith, un inginer canadian care a devenit, în 1950, confidentul unui savant american de marcă. Însemnările lui cuprind povestea rețelei canadiene.

Wilbert Brockhouse Smith s-a născut la Lethbridge, Alberta, în 1910. În 1934, a obținut diploma de masterat în domeniul electrotehnicii, la Universitatea din British Columbia. În 1939, după ce a lucrat ca inginer șef la stația radio CJOR din Vancouver, s-a angajat la Departamentul

Canadian de Transport. După câţiva ani a fost numit administrator al reţelelor radio. Răspundea acum de echipamente şi instalaţii, de facilităţile de transmisie, de studiul interferenţelor radio şi de sistemele de radio relee. Funcţia pe care o ocupa i-a permis participarea la conferinţe internaţionale şi a cunoscut numeroase personalităţi din lumea ştiinţei. Era considerat ca demn de respect şi competent în domeniul său de activitate, atât în Canada, cât şi în străinătate.

În 1947, i-a revenit sarcina de a stabili o reţea de staţii de măsurare a ionosferei pe teritoriul Canadei. În cadrul studiilor sale asupra propagării undelor radio, a cercetat câmpurile de radiaţii cosmice, radioactivitatea atmosferică, şi geomagnetismul. În ceea ce priveşte ultimul domeniu, studiile sale arată că s-ar putea folosi şi manipula câmpul magnetic al Pământului ca metodă de propulsie pentru vehicule. Smith a urmărit această teorie şi în cadrul muncii sale de cercetare şi de laborator, şi chiar a construit efectiv un mic model experimental. Când a fost activat, modelul părea să plutească foarte uşor. Ca o confirmare a efectului obţinut, a încercat să cântărească modelul înainte şi după activare. Totuşi, ulterior, s-a afirmat că tehnica lui de măsurare era greşită, şi deci modelul de fapt nu plutea.

În calitatea sa de delegat al Canadei la Conferinţa Regională Nord-Americană desfăşurată pe tema transmisiilor radio, Smith a călătorit la Washington, în 1950. În timpul şederii sale aici, Smith a dat peste două cărţi care tocmai fuseseră tipărite, al căror subiect erau obiectele zburătoare neidentificate, *Farfuriile zburătoare - o realitate*, scrisă de maiorul (în rezervă) Donald Keyhoe,

şi *În spatele farfuriilor zburătoare*, scrisă de reporterul Frank Scully. Ambele cărţi susţineau că farfuriile zburătoare veneau din spaţiu. Keyhoe adăuga că guvernul SUA ascundea publicului informaţii vitale despre farfuriile zburătoare. Cartea lui Scully mergea chiar mai departe, pretinzând că, de fapt, guvernul SUA recuperase un disc care se prăbuşise, şi în urma analizelor preliminare a rezultat că acesta funcţiona pe baza unui principiu geomagnetic.

Pe Wilbert Smith l-a intrigat ideea că vehiculele spaţiale funcţionau pe baza unui principiu geomagnetic, mai mult decât ideea existenţei extratereştrilor. Acest principiu geomagnetic corespundea propriilor sale teorii referitoare la exploatarea câmpului magnetic al Pământului pentru propulsie. Dar ce vrea să spună Keyhoe cu afirmaţia că guvernul nu spune tot ce ştie? Pe perioada şederii sale la Washington, Smith a făcut ceva mai mult decât să lectureze cele două cărţi despre OZN-uri. A întreprins propriile sale investigaţii şi, mai târziu, a relatat descoperirile făcute într-un memoriu secret, care a devenit unul dintre cele mai controversate documente despre OZN-uri care au ieşit vreodată la lumină.

Înainte de a examina descoperirile lui Smith, este totuşi binevenită o scurtă prezentare a evenimentelor ce au legătură cu OZN-urile şi guvernul SUA, în special armata SUA.

În timpul celui de-al doilea război mondial, piloţii americani, britanici şi francezi care activau în Europa au raportat în numeroase rânduri că, uneori, avioanele lor erau urmărite de obiecte ciudate, circulare, strălucitoare, de cele mai multe ori portocalii la culoare. Obiectele acelea au fost

poreclite „Foo fighters". Conform spuselor piloţilor, obiectele se apropiau de avion, îl urmăreau o vreme, după care se îndepărtau. Incidentul descris mai jos este un caz tipic.

Avionul locotenentului Meirs aparţinea escadrilei de avioane de vânătoare de noapte a 415-a a SUA. Echipajul a observat câteva obiecte, dar radarul nu semnala prezenţa vreunui obiect în apropierea avionului, înainte de a se defecta. Membrii echipajului s-au mulţumit cu explicaţia că un fel de dispozitiv experimental fusese trimis pentru a le crea confuzie şi a perturba funcţionarea radarului.

La 22 decembrie 1944, alţi doi piloţi din escadrila 415 au raportat un incident similar:

„La 0600... lângă Hagenau, la 3 300 de metri altitudine, două lumini puternice au urcat către noi, de la sol. S-au înălţat la acelaşi nivel şi au rămas în dreptul cozii avionului. Erau două lumini portocalii puternice, imense. Au rămas pe poziţie timp de două minute. În coada avionului meu, tot timpul. Erau perfect controlate..."

S-a dovedit că majoritatea relatărilor despre *Foo fighters* proveneau de la escadrila 415. Printre explicaţiile oferite pentru acest fenomen se numără halucinaţiile în masă, descărcări naturale de electricitate, cunoscute sub denumirea de focul Sfântului Elmo, baloane şi, desigur, dispozitive experimentale naziste, radio-comandate.

Renato Vesco, în cartea sa *Interceptarea OZN-urilor*, susţine că naziştii ar fi deţinut o serie de dispozitive care ar fi putut constitui sursa acestor incidente. El afirmă:

„Proiectul Feuerbach a fost construit pentru prima dată la sediul de aeronautică de la Wiener Neustadt, cu ajutorul Flug-funk Forcschungsanstalt al Oberpfaffenhoffen (F.F.O.)... Pe timpul zilei arăta ca un disc care se rotea în jurul propriei axe, iar pe timpul nopţii semăna cu un bec aprins."

Oare produceau fabricile germane astfel de dispozitive, şi dacă da, erau aceste discuri suficient de mari pentru a putea transporta trupe şi armament? Există zvonuri cum că nemţii ar fi reuşit să construiască farfurii zburătoare, dar mult prea târziu pentru a mai putea influenţa soarta războiului.

În 1959, a fost publicată traducerea în limba engleză a cărţii *Arme secrete ale armatei germane din al doilea război mondial*. Autorul, maiorul în rezervă Rudolf Lusar, susţinea şi că proiectul farfuriilor zburătoare a fost conceput de germani. Autorii lui ar fi fost Richard Miethe, Rudolf Schriever şi italianul Bellonzo. El afirmă că un prototip ar fi fost înălţat pe 14 februarie 1945, ajungând până la altitudinea de 12 400 de metri şi la viteza de 2 000 km/oră, la deplasare pe orizontală. Lusar afirmă în continuare că fabrica din Breslau, unde lucra Miethe, a fost preluată de ruşi. Ca şi în alte cazuri, tot materialul, ca şi experţii care lucrau la el, ar fi fost duşi în Siberia pentru a continua cercetarea. S-ar putea foarte bine să fie vorba

doar de propaganda de după război, dar s-ar putea la fel de bine să existe şi adevăr în spatele acestor poveşti, afirmă Vesco.

În dosarele Comitetului de Cercetare în Domeniul Apărării, există un raport al Agenţiei Centrale de Spionaj, cu titlul „Informaţii din documente străine, despre transmisiile radio, raport #00-W25291; Subiect – Domeniu militar – Aparate de zbor neconvenţionale, 1953". În acest raport sunt redate detaliat documente referitoare la fenomene OZN din toată lumea, inclusiv din Danemarca şi Israel. În acest raport se menţionează că Rudolf Schriever, fost pilot, după unsprezece ani de cercetare în domeniul proiectării de farfurii zburătoare, a înaintat o cerere de eliberare a unui brevet în Germania de Vest. Data: 20 noiembrie 1952.

La începutul lunii iunie 1952, conform înregistrărilor din arhivă, un fost ofiţer RCAF a informat Sediul Central al Forţelor Aeriene din Ottawa despre un imigrant german, Oskar Spatz, locuia în Cornwall, Ontario. Spatz susţinea că deţine informaţii despre proiectarea şi fabricarea de farfurii zburătoare de către germani. Ulterior, Spatz a fost audiat în trei rânduri, prima dată la 21 iunie 1952. El a relatat că, în perioada în care urma cursurile şcolii de aviaţie civilă unde a studiat aeronautica şi unde a învăţat să piloteze, a fost remarcat de căpitanul Muller, un ofiţer din spionajul german, care se ocupa de proiectele speciale. Spatz, împreună cu alţi unsprezece, a fost selecţionat pentru studiul aparatelor de zbor, şi în această perioadă a fost proiectată o farfurie zburătoare. Spatz mai susţine că, mai târziu, între 1944 şi 1945, pe când lucra în cadrul armatei, dezvoltarea

farfuriilor zburătoare a continuat. Farfuriile zburătoare erau asamblate şi testate la Stettin şi într-un alt amplasament subteran, a cărui amplasare nu a fost dezvăluită, undeva la sud-est de München. Spatz a fost luat prizonier, în cele din urmă, în 1945, de către americani, dar nu înainte ca planurile farfuriilor zburătoare să fie distruse în totalitate, iar Müller însuşi ucis.

În cursul interogatoriilor ulterioare, Spatz a susţinut că el însuşi era proiectantul farfuriilor zburătoare, şi a întocmit o serie de desene şi diagrame. În acest moment, au fost chemaţi cercetători de la Consiliul Naţional de Cercetare, pentru a stabili legitimitatea afirmaţiilor lui Spatz. Concluzia unanimă a fost că Spatz nu avea cunoştinţe de specialitate în domeniul aeronauticii şi că „planurile şi informaţiile nu aduceau nimic nou din punct de vedere tehnic...". Cercetătorii au ajuns la concluzia că, probabil, Spatz încerca să folosească această teorie pentru a obţine o slujbă sau poate pentru a obţine o călătorie gratuită până în Germania, sub motiv că ar dezvălui poziţia unor facilităţi subterane. Teoria lui Spatz nu a mai prezentat nici un interes, iar cazul a fost închis.

În septembrie 1952, sediul central al RCAF a fost din nou abordat pe tema farfuriilor zburătoare germane. De data aceasta de către Rudolf Coy, un inginer de aeronave german. Iată ce susţine într-un fragment al scrisorii sale, tradusă din germană:

> ... Doresc doar să vă pun în gardă, în cazul în care consideraţi că aceste obiecte sunt emise de stele sau că reprezintă fenomene atmosferice... În 1944,

am lucrat, împreună cu un grup de cercetători și ingineri, la un vehicul de zbor care semănă cu „farfuriile zburătoare". Pentru a ne feri de atacurile aeriene și pentru a putea lucra netulburați, grupul nostru a fost transferat în Siberia. Experimentele noastre au fost făcute pe prototipuri... în 1945, totul a fost gata... a fost construit un prototip experimental, cu o anvergură a aripilor de 3,6 m... rezultatele au fost uluitoare... Îmi iau libertatea de a-l informa și pe vice-comandantul Forțelor Aeriene ale SUA".

Comitetul de Cercetare în Domeniul Apărării din Ottawa a răspuns acestor afirmații. DRB a solicitat o audiere, dar Coy a răspuns în scris că nu avea fondurile necesare pentru o călătorie la Ottawa.

Coy a subliniat în scrisoarea lui faptul că nu căuta în nici un fel vreun câștig personal. Era preocupat de faptul că tehnologia aceea era exploatată de alte țări, ale căror oficialități acaparaseră documente revelatoare după război. A insistat ca guvernul canadian să construiască acel dispozitiv, astfel încât Canada să nu rămână în urmă în competiția tehnologică. Din punct de vedere tehnic, Coy i-a avertizat că este indicat să construiască prototipuri experimentale întâi, și abia după aceea să treacă la construirea de vehicule pilotate. A afirmat că, în cele din urmă, va fi necesară construirea unei cabine presurizate, în care scaunele membrilor echipajului va trebui să fie stabilizate giroscopic. A adăugat că germanii se gândeau, de asemenea, ca vehiculul să nu aibă ferestre. În locul lor, membrii echipajului ar putea urmări imagini transmise pe

nişte ecrane TV (Aceasta este o afirmaţie foarte interesantă, pentru că, în martie 1996, NASA a informat despre testarea reuşită a unui tip de carlingă fără ferestre, montat pe un Boeing 737. Piloţii au reuşit să aterizeze cu succes, urmărind totul pe un monitor. Sistemul fusese testat în vederea utilizării lui pentru aeronave de mare viteză).

Conform spuselor lui Coy, proiectul german mai avea nevoie de patru luni pentru a fi dus până la capăt când echipa a fost capturată, se pare că de sovietici. El personal a căzut în mâinile americanilor şi a fost interogat de către aceştia în legătură cu proiectele farfuriilor zburătoare.

În ciuda tuturor acestor informaţii, Coy nu a fost audiat de oficialităţile canadiene, în ciuda faptului că DRB a fi dorit să intre în detalii. În schimb apare următoarea evaluare, într-un comentariu la scrisoarea lui, făcut de cineva de la sediul central:

> „(Coy) pare a fi un individ instabil emoţional, care nu deţine cunoştinţe ştiinţifice asupra subiectului despre care încearcă să ne facă să credem că ştie ceva... Din scrisoarea lui reiese că a fost deja supus unui interogatoriu detaliat de către americani în Germania de Vest... considerăm că este recomandabil să renunţăm la această sursă..."

Concedierea lui Coy apare ca discutabilă din mai multe puncte de vedere. Faptul că era instabil nu se putea concluziona fără o audiere personală, foarte detaliată. În ceea ce priveşte cunoştinţele tehnice, se pare că într-adevăr cercetătorii germani şi britanici lucrau la o aeronavă cu

cabină stabilizată giroscopic, după cum menţionează şi Vesco în cartea sa, iar precauţia manifestată de Coy asupra testării prototipului şi asupra necesităţii folosirii unei carlingi fără ferestre era perfect justificată.

O altă persoană care credea în teoria farfuriilor zburătoare proiectate de naziști era John Frost, un inginer aeronaut britanic. El credea că ar putea reproduce proiectul german. Povestea lui Frost va fi analizat într-unul din capitolele următoare.

Afirmaţiile lui Spatz şi Coy prezintă amândouă un aspect interesant, care se pare că nu a fost studiat cu atenţie. Şi anume, relaţia geografică ce există între locurile în care au fost observate OZN-uri în timpul celui de-al doilea război mondial şi amplasarea centrelor de cercetare dezvăluită de Spatz şi Coy. Escadrila 415, care a raportat majoritatea fenomenelor OZN din timpul războiului, zbura deasupra unei regiuni aflată destul de aproape de locul unde pretindea Spatz că a lucrat. Pe de altă parte, evenimentele descrise de Coy au avut loc în apropiere de locul indicat de Lusar. Probabil că a existat cu adevărat ceva mai mult decât propagandă sau câştig personal în spatele teoriilor lui Spatz, şi mai ales Coy.

În 1943, se pare că a fost iniţiat în Marea Britanie un proiect secret pentru cercetarea raportărilor de „Foo fighter". Investigaţiile, sub coordonarea generalului-locotenent Massey, urmau să cuprindă raportări făcute de piloţi americani, britanici şi francezi. Următoarea referire la continuarea activităţii de identificare a sursei acestor obiecte, în cercurile de spionaj, a apărut în *Washington Star*, pe 6 iulie 1947:

„...s-a raportat că ofiţerii din cadrul direcţiei de spionaj n-au obţinut explicaţii satisfăcătoare pentru prezenţa de discuri şi sfere argintii zburătoare deasupra Europei ocupate de naziști, în iarna 1944-1945... câteva *Foo fighter* au executat un dans în aer, chiar la vârful aripilor avioanelor de luptă ale aliaţilor şi s-au ţinut după ele, în coborâri bruşte... un *Foo fighter*... l-a urmărit pe locotenentul Meirs din Chicago pe o distanţă de vreo 30 de kilometri de-a lungul văii Rinului, la 450 km/oră... Ofiţerii din direcţia de spionaj au crezut, atunci, că sferele ar fi putut fi obiecte controlate prin radar, trimise pentru a perturba sistemele de aprindere sau reţelele radar ale aliaţilor..."

În acest moment trebuie să scoatem în evidenţă faptul că acest tip de fenomene nu au început în timpul celui de-al doilea război mondial, şi nici nu s-au sfârşit o dată cu acesta. Dar se pare că acesta a fost momentul implicării oficiale a armatei Statelor Unite.

Pe 24 iunie 1947, s-a petrecut întâmplarea atât de cunoscută, când Kenneth Arnold, un om de afaceri american, a observat un grup de OZN-uri. Arnold zbura cu avionul particular în apropiere de Mount Rainier, în statul Washington, ajutând la localizarea unui avion doborât, când a observat în depărtare nouă aeronave neobişnuite. Conform relatării lui, se deplasau aşa cum ar face o farfurie pe suprafaţa apei, iar ulterior a calculat că viteza lor depăşea 1 800 km/oră, mult peste viteza oricărei aeronave

din acea vreme. Relatarea sa a fost transmisă de emisiunile de ştiri şi atunci a apărut termenul de „farfurie zburătoare". Autorităţile SUA nu au reuşit să dea o explicaţie fenomenului relatat, iar Arnold a fost luat în serios de mulţi, datorită bunei reputaţii pe care o avea atât ca om de afaceri, cât şi ca pilot.

Apoi, la numai două săptămâni după relatarea lui Arnold, din nou OZN-urile s-au aflat în titlurile de pe primele pagini ale ziarelor. Pe 8 iulie 1947, în *Roswell Daily Record*, un ziar local al oraşului Roswell, New Mexico, a apărut următorul titlu: „RAAF capturează o farfurie zburătoare în zona Roswell. Nu sunt dezvăluite detalii referitor la discurile zburătoare". Forţele aeriene din Roswell (RAAF) uluiseră mass-media cu informaţii despre existenţa unei farfurii prăbuşite, care fusese recuperată. Povestirea din Roswell a făcut înconjurul lumii şi întregul incident a provocat o furtună de controverse referitoare la existenţa reală a unei nave extraterestre şi a unei acţiuni guvernamentale de camuflare a adevărului.

Cazul Roswell a fost descris în detaliu de Kevin Dandle şi Donald Schmitt în „Adevărul despre prăbuşirea unui OZN la Roswell". Autorii au intervievat un număr foarte mare de martori, care au ieşit la lumină după mai mult de 40 de ani de tăcere. Voi prezenta în continuare următorul rezumat al faptelor esenţiale, pentru a arăta cum anumite informaţii din surse canadiene oferă o perspectivă interesantă asupra incidentului Roswell.

Conform afirmaţiilor lui Randle şi Schmitt, incidentul Roswell a început în prima săptămână a lui iulie 1947. Mai mulţi martori independenţi au văzut o lumină strălucitoare

căzând pe pământ. Întâmplarea a fost consemnată şi în jurnalul călugăriţelor din ordinul catolic franciscan de la spitalul Saint Mary, care au crezut că se prăbuşise o aeronavă. Dimineaţa următoare, fermierul Mac Brazel, care auzise o explozie puternică în noaptea precedentă, a trecut, călare, pe câmpul respectiv şi a găsit o cantitate considerabilă de fragmente. Acestea păreau a fi metalice, dar nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse el până atunci. Cu toate că erau uşoare, nu a reuşit să le taie cu un cuţit sau să le distrugă prin ardere.

Maiorul Jesse A. Marcel, ofiţer în spionajul aviatic, care făcea parte din Grupa 509 bombardiere, primul escadron care a dispus de arme nucleare (inclusiv cea lansată asupra Hiroshimei) a fost trimis pentru investigaţii. Maiorul Marcel a strâns câteva bucăţi de material, şi l-a descris ca nemaiîntâlnit până atunci. Erau foarte uşoare şi nu ardeau la flacăra brichetei. A remarcat unele inscripţii sau semne colorate ciudate pe unele bucăţi. Fiul său îşi aminteşte până în ziua de astăzi structura ciudată a acelui material, pe care i-l arătase tatăl lui, şi pe care i se permisese să-l testeze.

Medicul legist din Roswell, Glenn Dennis, relatează că a primit un telefon, în noaptea de 5 iulie, de la ofiţerul de la morga bazei militare, care l-a întrebat de numărul de sicrie mici pe care le avea pe inventar, şi de care s-ar putea ca baza militară să aibă nevoie. Dennis a fost de asemenea întrebat cum s-ar putea pregăti cadavrele în aşa fel încât sângele şi ţesuturile să nu sufere modificări chimice. Întrucât serviciul local de ambulanţă aparţinea de morga la care lucra Dennis, acesta a fost chemat mai târziu pentru a

duce la bază un aviator ce fusese rănit. La bază, Dennis a văzut nişte resturi de aeronavă cu aspect foarte neobişnuit dar, la întrebarea sa dacă a avut loc vreun accident, a primit răspuns negativ. I s-a cerut, de asemenea, să părăsească imediat baza. Înainte de a pleca, a fost ameninţat de un ofiţer militar şi avizat că este spre binele lui să nu dezvăluie nimic din cele văzute.

Dennis susţine că, înainte de a se întâlni cu ofiţerul militar, a văzut o asistentă pe care o cunoştea. A întrebat-o ce se întâmplase. Ea i-a spus să iasă afară. Ziua următoare a contactat-o din nou, şi ea i-a spus că fuseseră recuperate cadavrele unor extratereştri dintr-o navă prăbuşită, şi că ei i se ceruse să asiste la autopsie, apoi i-a descris lui Dennis cadavrele.

Dennis a păstrat tăcerea mulţi ani înainte de a face publice aceste lucruri. Poate că s-a temut de ameninţările ofiţerului. Se ştie acum că, la vremea aceea, se făceau astfel de ameninţări la adresa persoanelor care ştiau ceva, şi la adresa familiilor lor, în cazul în care ar fi făcut vreo dezvăluire.

Marcel a fost convocat ulterior la Fort Worth, Texas, pentru a se întâlni cu generalul de brigadă Roger Ramey. În biroul generalului erau expuse câteva din resturile găsite. Marcel povesteşte că a intrat apoi într-o altă cameră, împreună cu generalul, pentru a-i arăta pe o hartă unde fuseseră găsite resturile. Când s-au întors în prima cameră, fragmentele iniţiale fuseseră înlocuite cu fragmente dintr-un balon meteorologic. Au fost chemaţi apoi reporteri pentru a-l fotografia pe Marcel alături de aşa-numitele fragmente. Astfel a fost creată teoria balonului meteo-

rologic, iar incidentul Roswell, care apăruse în titlurile ziarelor, a fost condamnat la obscuritate timp de peste 30 de ani.

În 1995, una dintre cele mai controversate poveşti din lumea ştirilor din ultimii zece ani a depăşit graniţele Marii Britanii. Un producător britanic a intrat în posesia unui film alb-negru cât se poate de ciudat, care a fost transmis, parţial, pe 28 august 1995, în cadrul unui program televizat cu titlul „Autopsia extratereştrilor". Era filmată autopsia efectuată asupra unei fiinţe extraterestre, şi putea să fie ori un fals elaborat, ori cea mai mare descoperire a secolului XX.

Se pare că filmul fusese făcut de un cameraman din armata americană, care avusese sarcina de a filma autopsia fiinţelor recuperate din farfuria zburătoare prăbuşită lângă Roswell, New Mexico, în iulie 1947. Cameramanul afirma că, după filmare, a întâmpinat dificultăţi la developare şi procesare, aşa că a păstrat câteva role, în loc să le trimită superiorilor săi. Acest film a fost vândut, 48 de ani mai târziu, producătorului britanic, care l-a făcut public.

Fragmentul transmis prezenta o creatură umanoidă cu şase degete la mâini şi la picioare, cu un cap supradimensionat şi ochi mari, migdalaţi, acoperiţi de o membrană neagră. Figura semăna cu descrierile din consemnările OZN moderne, chiar dacă urechile, nasul şi gura apar mai evidenţiate decât în relatări. Echipamentul medical folosit la autopsie, inclusiv telefonul din cameră şi microfonul suspendat, au fost datate ca aparţinând perioadei în cauză (în jurul anului 1947). Comportamentul pe care-l au în timpul autopsiei doctorii ce apar în pelicula

filmată îi recomandă ca medici autentici, afirmă experţii în medicină consultaţi. Din păcate, nu pot fi identificaţi, întrucât poartă un fel de costum de protecţie împotriva unei posibile contaminări. O a treia persoană, aflată în spatele unui geam, poartă o mască chirurgicală, şi cel puţin încă o persoană apare într-un fragment.

Părerile experţilor în efecte speciale de la Hollywood consultaţi sunt împărţite în ceea ce priveşte autenticitatea filmului, din punct de vedere al specializării lor. Unii spun că *dacă* este o mistificare, atunci cu siguranţă că este de departe cea mai reuşită pe care a văzut-o vreodată. Alţii afirmă că le-ar fi imposibil să reproducă unele efecte, cum ar fi fluidele care curg la incizie sau uniformitatea umezelii de sub piele, la îndepărtarea ei. Alţii spun că, de fapt, aceste efecte se pot obţine, iar cel care le-a realizat a dat dovadă de mult profesionalism. Este de remarcat faptul că numele cameramanului nu a fost încă dezvăluit. Filmul s-a aflat în posesia unei companii de film londoneze, Merlin Productions, al cărei proprietar, Ray Santilli, susţine în continuare ca reală versiunea sa referitoare la modul în care a fost obţinut filmul.

Oricât de impresionant ar fi filmul, autenticitatea lui este pe drept cuvânt studiată de oameni de ştiinţă şi cercetători din domeniul OZN. Au apărut multe întrebări, dintre care cea mai importantă se referă la identitatea cameramanului. Din momentul în care a fost transmis filmul, au ieşit la iveală alte trei fotografii de extratereştri, în ediţia din septembrie 1996 a revistei *Penthouse*. Fotografiile pretind că prezintă un extraterestru cu trăsături ce se potrivesc foarte bine cu descrierea lui Glenn Dennis,

şi includ şi imaginea unei mâini de extraterestru, la care se pare că există doar patru degete, nu şase, ca în pelicula filmată. Ulterior, s-a demonstrat că fotografiile ar fi false. Te întrebi doar câte alte fotografii sau filme vor mai apărea, şi câte din ele vor fi autentice?

În 1980, cercetătorii din Statele Unite au obţinut documentele cunoscute sub numele de „Cele douăsprezece documente de importanţă majoră". Documentele oferă detalii referitoare la farfuria zburătoare care s-a prăbuşit, inclusiv accidentul de la Roswell, despre autopsii şi despre un grup de douăsprezece persoane care primiseră sarcina de a studia rămăşiţele extratereştrilor. Se susţine că documentele ar fi rapoarte pregătite iniţial pentru preşedintele Dwight D. Eisenhower.

Considerate iniţial de către unele persoane ca fiind autentice, documentele au fost catalogate, câţiva ani mai târziu, drept false, parţial datorită unor erori inerente cum ar fi un amalgam de formate militare şi civile pentru date, presupuse erori referitoare la evenimente cunoscute, şi semnături care s-ar putea să fi fost falsificate. În urma acestui fapt, reputaţia şi credibilitatea cercetătorilor care au studiat cele douăsprezece documente şi le-au considerat autentice a avut de suferit. Din acest motiv, filmul autopsiei şi orice alte astfel de probe, trebuie cercetate cu foarte mare grijă, dar chiar şi atunci, cum se întâmplă deseori în cazurile OZN, concluzia finală se poate dovedi înşelătoare. De exemplu, în cea mai recentă carte a sa, *Top Secret/Majic*, cercetătorul în domeniul fizicii nucleare şi al OZN-urilor, Stanton Friedman, ne dezvăluie noi informaţii referitor la Cele douăsprezece documente de importanţă

majoră şi la autenticitatea lor, contracarând cu mare artă acuzaţiile de fals şi înşelătorie.

Forţele Aeriene ale SUA continuă investigarea fenomenului OZN. Pe 23 septembrie 1947, generalul Nathan F. Twining, comandantul Comandamentului de resurse materiale ale aviaţiei, a concluzionat, într-un memorandum secret, că:

a. Fenomenul relatat este real, şi nu produsul imaginaţiei.

b. Există obiecte de formă foarte apropiată de a unui disc, de dimensiuni apreciabile, astfel încât să pară la fel de mari ca şi aeronavele construite de oameni.

Generalul Twining remarcă în continuare lipsa dovezilor materiale (susţinând astfel teoria presupusului balon meteorologic de la Roswell) şi că nu se poate elimina posibilitatea ca aceste obiecte să aparţină unei alte naţiuni, care ar dispune de tehnici avansate de propulsie.

La 30 decembrie 1947, USAF au pus la punct Proiectul Sign pentru a culege şi investiga relatări despre obiecte zburătoare neidentificate. Pe baza informaţiilor strânse, în cadrul Proiectului Sign exista senzaţia clară că obiectele erau într-adevăr vehicule extraterestre. În 1949, la cererea directorului departamentului de cercetare şi dezvoltare, Proiectul Sign a devenit cunoscut oficial ca Proiectul Grudge, cu toate că în mass-media era numit Proiectul Saucer (= Farfurie). Începând din martie 1952, s-a transformat în Proiectul Blue Book, care şi-a câştigat

un renume atât de prost, şi care era coordonat de la Baza aeriană Wright-Patterson.

Într-un raport din august 1949, din cadrul Proiectului Grudge, se ajungea la concluzia că farfuriile zburătoare nu constituie o ameninţare la adresa securităţii Statelor Unite. Mai mult, se susţinea în raport că OZN-urile observate erau de fapt rezultatul unei greşeli de identificare a unor obiecte uzuale, al unei isterii în masă, război al nervilor, sau mistificări. Aceasta pare a fi o schimbare semnificativă a modului de gândire, întrucât Proiectul Sign identificase anterior OZN-urile ca fiind vehicule interplanetare. Raportul Grudge recomanda reducerea în amploare a studierii acestor obiecte. Reacţia publică la acestè concluzii a fost suspiciunea că se pregătea acum o acţiune oficială de camuflare, aşa cum susţinuse maiorul Donald Keyhoe în cartea sa. Dar avea el oare dreptate? În urma investigaţiilor proprii, Wilbert Smith se pare că a găsit un răspuns.

Pe 21 noiembrie 1950, Smith a întocmit un memoriu secret care a creat, de atunci, senzaţie în domeniul studiului OZN-urilor. Smith scria către controlorul de telecomunicaţii de la Departamentul de transport, şi raporta că, în vreme ce se afla în Washington: „am făcut investigaţii discrete în rândul membrilor Ambasadei Canadei la Washington, care au reuşit să obţină pentru mine următoarele informaţii:

a. Subiectul (OZN-urilor) este tratat cu cea mai mare confidenţialitate de guvernul Statelor Unite, în mai mare secret chiar decât bomba cu hidrogen.

b. Farfuriile zburătoare există.

c. Nu se cunoaște modul lor de funcționare, dar se depune un efort susținut pentru descoperirea lui, de către un grup mic, sub coordonarea Dr. Vannevar Bush.

d. Autoritățile SUA consideră întregul subiect ca având o semnificație covârșitoare.

Raportul lui Smith contrazice ferm concluziile Proiectului Grudge și conferă greutate argumentației lui Keyhoe referitoare la existența unei acțiuni de camuflare. Din păcate, informațiile despre acesta nu au ajuns până la Keyhoe.

Simth scrie, de asemenea, în memorandumul său:

„Am fost, de asemenea, informat că autoritățile Statelor Unite desfășoară investigații în mai multe direcții, care ar putea avea legătură cu farfuriile zburătoare, cum ar fi fenomenele paranormale, și părerea mea este că nu se descurcă tocmai bine, din moment ce au specificat că, dacă în Canada se studiază geomagnetismul, ar primi cu deosebită plăcere o discuție cu persoane acreditate din Canada... Dl. Wright, ofițerul de legătură din cadrul Comitetului de Cercetare în Domeniul Apărării de la Ambasada Canadei la Washington, era foarte nerăbdător ca eu să intru în legătură cu dr. Solandt, Președintele Comitetului de Cercetare în Domeniul Apărării din Canada, pentru a discuta cu el despre cercetările viitoare în domeniul geomagnetismului...

Dr. Solandt şi-a exprimat acordul faţă de ideea că studiul geomagnetismului ar trebui să aibă un progres cât se poate de rapid..."

Informaţiile lui Smith nu numai că dovedesc existenţa unei operaţiuni de camuflare a adevărului, ci sugerează şi faptul că Statele Unite investigau în mod activ fenomenele OZN pe mai multe căi. Mai mult, implicarea dr.Vannevar Bush dovedeşte prioritatea acordată subiectului. Ar trebui precizat aici că Bush este menţionat în Cele douăsprezece documente ca fiind cercetătorul ce coordona operaţiunile de investigare a discurilor prăbuşite.

Dr.Vannevar Bush era inginer electrotehnist. El a construit analizorul diferenţial, primul computer electronic analog. A predat la Universitatea Tufts şi la Institutul de tehnologie din Massachusetts (MIT). În 1920, a construit o reţea de analizoare pentru a simula performanţele reţelelor electrice, iar în anii 1930, activitatea pe care a desfăşurat-o la MIT se poate considera ca premergătoare construirii computerelor electronice de după cel de-al doilea război mondial. În 1940, Bush a fost numit director al Comitetului de Cercetare în Domeniul Apărării Naţionale al Statelor Unite, iar în 1941 a devenit şeful Biroului de Cercetare şi Dezvoltare Ştiinţifică, ce coordona întreaga activitate de cercetare şi dezvoltare pentru război. După război, Bush a fost numit preşedinte al Comisiei reunite de cercetare şi dezvoltare a stabilimentului militar naţional. Era de asemenea şi preşedintele Institutului Carnegie. În jargon american, Bush era un „ochitor de ţinte grele", care

nu s-ar fi implicat într-un domeniu de cercetare considerat frivol.

Este clar deci că subiectul OZN nu era considerat în mod oficial ca lipsit de sens. Şi chiar despre investigaţiile în curs de desfăşurare, care aveau scopul de a dovedi existenţa farfuriilor zburătoare şi a ocupanţilor lor, ca şi de a rezolva misterul sistemelor lor de propulsie, ne relatează Smith în cartea sa.

Smith sugerează apoi, în memoriul său, că este foarte probabil ca un anumit număr de canadieni să fi fost informaţi, în special dr. Omond Solandt, preşedintele Consiliului de Cercetare în Domeniul Apărării al Canadei, echivalentul canadian al lui Bush. Solandt a recunoscut în faţa lui Smith, în 1991, că vorbea adesea, pe larg, cu bunul său prieten, Vannevar Bush, despre OZN-uri, dar insista asupra faptului că Bush nu i-a dezvăluit nimic despre extratereştri sau discuri recuperate. Solandt a afirmat că, împreună cu Bush, specula pe larg pe marginea subiectului fenomenului OZN şi al esenţei sale, fără a putea găsi un răspuns mulţumitor. Din păcate, discuţia mea cu Solandt lasă o problemă nerezolvată, şi anume: cine i-a furnizat informaţiile lui Smith?

La începutul anilor 1980, cercetătorul canadian în domeniul OZN, Arthur Bay, răsfoind prin hârtiile lui Wilbert Smith, a găsit ceea ce se crede a fi însemnările originale ale investigaţiilor discrete făcute de Smith la Ambasada Canadei la Washington. Smith fusese în legătură cu locotenentul comandor (Marina canadiană) James Stewart Bremner, membru al Personalului canadian reunit de la Washington (CANAVUS). Bremner, la rândul

său, l-a pus pe Smith în legătură cu un om de ştiinţă american de frunte.

Bremner fusese şi el membru al Consiliului de Cercetare în Domeniul Apărării, înainte de a trece în rezervă în 1954. Trecutul său este oarecum necunoscut. Se pare că în anii '40 lucrase în Consiliul de Cercetare Naţională din Canada, înainte de a fi numit la Ambasada Canadei la Washington. În vreme ce lucra la Ambasadă, Bremner se pare că reuşea să identifice cercetătorii americani implicaţi în probleme OZN – dar cum?

Pe 6 iulie 1951, Bremner a înştiinţat personalul Ambasadei din Washington că Statele Unite vor definitiva prototipul lor de „aeronavă acţionată cu energie atomică" până la sfârşitul anului. Sursa sa de informaţii era contra-amiralul J. Tate. Amiralul Tate avusese în subordine Staţia aeriană navală din Olathe, Kansas.

Ideea unei aeronave acţionată cu energie atomică apăruse chiar după război. La vremea aceea, USAF iniţiaseră un proiect numit Energie nucleară pentru propulsia aeronavelor, sau NEPA. Încă de la început au existat controverse referitor la pericolul potenţial şi, pe măsură ce complexitatea şi dificultăţile deveneau mai evidente, entuziasmul scădea. Zece ani mai târziu, când pericolul prezentat de energia nucleară a devenit şi mai evident, iar cheltuielile implicate prea mari, ca şi raportul risc/beneficii, se pare că proiectul a fost abandonat.

Înştiinţarea făcută de Bremner se pare că a fost prima informaţie străină despre faptul că Statele Unite construiau o aeronavă acţionată cu energie atomică, ajungând până la stadiul de definitivare a unui prototip, şi nu desfăşura doar

simple investigări ale posibilităţii de a folosi energia nucleară pentru propulsia aeronavelor. Ce tip de aeronavă era oare aceea? Să fi avut vreo legătură cu farfuriile zburătoare? Dacă da, atunci poate că Tate a fost cel care i-a destăinuit lui Bremner despre oamenii de ştiinţă implicaţi în cercetările OZN.

Cercetătorul cu care l-a pus Bremner în legătură pe Smith a fost dr. Robert J. Sarbacher. La vremea aceea, Sarbacher era, printre altele, decan la şcoala tehnică postliceală din Georgia şi consultant în Consiliul de cercetare şi dezvoltare american. Conform însemnărilor lui Smith, datate 15 septembrie 1950, Sarbacher a fost cel care a făcut dezvăluiri referitoare la farfuriile zburătoare:

Smith: Am citit cartea lui Scully despre farfuriile zburătoare, şi aş vrea să ştiu cât din ea este adevărat.

Sarbacher: Faptele relatate în carte sunt esenţialmente corecte.

Smith: Atunci farfuriile zburătoare există?

Sarbacher: Da, există.

Smith l-a întrebat pe Sarbacher dacă farfuriile zburătoare funcţionează pe principii geomagnetice, întrucât acesta era domeniul în care lucra Smith, şi corespundea relatării lui Scully. Sarbacher a spus că nu se determinase metoda de propulsie, dar că întreg subiectul fusese clasificat ca strict secret „cu două puncte mai mult decât bomba cu hidrogen". Când Smith l-a întrebat cum ar putea obţine mai multe informaţii, Sarbacher a răspuns:

„Cred că te-ai putea edifica prin intermediul propriului vostru Departament al Apărării şi sunt sigur că se poate aranja un schimb de informaţii. Dacă ai ceva nou de adăugat, aş fi încântat să discutăm, dar în acest moment nu-ţi pot oferi mai multe informaţii."

Probabil că această invitaţie a lui Sarbacher l-a determinat pe Smith să susţină în memoriul său către coordonatorul din Departamentul de Transport că Statele Unite erau dispuse să discute posibilităţile de cercetare în domeniul propulsiei geomagnetice cu persoane acreditate din Canada. S-ar putea să fi fost însă şi impulsul lui Solandt de a accepta atât de rapid să susţină o activitate de cercetare condusă de Smith.

În acest punct se naşte însă o întrebare logică: de ce, dacă subiectul era atât de strict confidenţial, ar fi făcut dr. Sarbacher dezvăluiri referitoare la activitatea sa, şi încă unui civil, nici măcar lui Bremner sau vreunui alt cadru militar? Se poate ca Smith să fi fost deja verificat. Ţinând cont de profilul lui ştiinţific, de cercetările desfăşurate referitor la teoria propulsiei geomagnetice, de credibilitatea pe care o câştigase în cercurile ştiinţifice internaţionale, se poate să fi fost considerat ca o bună persoană de legătură, căreia i se puteau dezvălui informaţii. Dacă Sarbacher era sigur că se putea stabili un schimb de informaţii, aceasta ar sugera că Departamentul Apărării Naţionale Canadian îşi avea rolul său aici, cel mai probabil prin Bremner. Şi dacă Bremner ştia, se poate presupune că

ştia şi Solandt. Solandt ar fi discutat, probabil, cu Bush, prietenul său şi în acelaşi timp cercetătorul care coordona studierea discurilor prăbuşite. Astfel, Bush ar fi putut profita de descoperirile lui Smith.

Să fi fost întâlnirea dintre Smith şi Sarbacher aprobată oficial? Wilbert Smith, autorul lucrării *OZN prăbuşit la Aztec*, este sigur că da. După ce cercetătorul Arthur Bray a făcut publice însemnările lui Smith, Steinman l-a contactat şi el, ca şi mulţi alţii, pe Sarbacher şi i-a pus întrebări referitoare la întâlnirea pe care o avusese cu Smith în 1950. În decembrie 1983, Steinman a primit o scrisoare, datată 29 noiembrie, de la Sarbacher, în care acesta confirma întâlnirea pe care o avusese cu Smith în 1950 şi a afirmat din nou cele susţinute faţă de Smith despre existenţa farfuriilor zburătoare recuperate. Sarbacher a susţinut din nou că dr. Vannevar Bush era categoric implicat în studierea ulterioară a farfuriilor zburătoare cu interes deosebit pentru modul în care erau construite şi modul de funcţionare, şi că John Von Neumann, un alt cercetător de marcă, era de asemenea implicat. Sarbacher a susţinut de asemenea că existau mai multe farfurii zburătoare, nu una singură, şi că, după părerea lui, dr. Robert Oppenheimer, cel care se afla în spatele construirii bombei atomice, făcea parte din echipa de cercetare a lui Bush.

Din păcate, Sarbacher a afirmat că el personal nu a participat deloc la activităţile de cercetare, şi nici nu deţinea informaţii la prima mână, respectiv să fi văzut resturi de nave sau corpuri de extratereştri. Fusese solicitat să participe la studierea unor farfurii zburătoare dar,

datorită altor angajamente, pe care trebuia să le respecte, nu a putut fi prezent.

În mai 1985, Sarbacher a fost abordat de Barry Greenwood, editor al unei publicaţii intitulată *Just Cause* („Cauza dreaptă"). În cursul unei convorbiri telefonice cu Greenwood, Sarbacher a fost întrebat din nou despre întâlnirea sa cu Smith. Sarbacher a spus că scrisoarea sa către Steinman nu era o mistificare şi, în ceea ce-l privea, cuprinsul ei era adevărat. A mai adăugat că, la vremea investigaţiilor farfuriilor zburătoare, era implicat în Consiliul de cercetare şi dezvoltare (al cărui preşedinte era Bush), ca preşedinte al Grupului de control al comitetului pentru rachete teleghidate. A auzit despre discurile prăbuşite şi despre cercetările în derulare, la care fusese solicitat să ia parte, de la alţi membri ai Consiliului de Cercetare şi dezvoltare. Colegii săi îi spuseseră că toate informaţiile despre discuri proveneau de la Wright Field, de la baza aeriană Wright-Patterson.

Stanton Friedman a vorbit personal cu Sarbacher şi a obţinut informaţii similare. În cartea sa *Accidentul de la Corona*, Friedman afirma că, în 1985, Sarbacher i-a spus altui cercetător, dr. Bruoe Maccabee, că a avut ocazia de a merge să vadă materialul recuperat. Sarbacher nu a putut să se ducă, dar colegii lui care au fost acolo i-au relatat că extratereştrii arătau ca nişte insecte sau ca nişte roboţi. Este cu adevărat foarte regretabil că, din nou, Sarbacher nu a putut vedea direct rămăşiţele navelor sau cadavrele extratereştrilor. În ciuda profilului său impresionant, fără o coroborare cu examinarea directă, informaţiile sale, oricât de uluitoare, rămân lipsite de substanţă. Este, de asemenea,

regretabil, că nimeni se pare că nu a întrebat care anume dintre colegii săi din Comitetul de cercetare și dezvoltare a fost implicat.

Sarbacher a murit în 1986, lăsându-i pe toți să se întrebe dacă întreaga poveste din 1950 a fost o născocire sau dacă cele relevate de el au fost adevăruri. Un lucru este sigur, Smith a crezut în întregime în cele susținute de Sarbacher, și fie că Solandt a crezut, fie că nu, este evident că l-a impulsionat pe Smith să-și continue cercetările.

CAPITOLUL TREI

NOUA ŞTIINŢĂ

„Se pare deci că ne confruntăm cu o probabilitate clară a existenţei reale a vehiculelor extraterestre, indiferent dacă aceasta se potriveşte sau nu programului pe care ni l-am întocmit."

Wilbert B. Smith

Solicitarea lui Wilbert Smith referitor la cercetările în domeniul energiei geomagnetice şi, prin aceasta, posibila descoperire a modului de propulsie a OZN-urilor, a fost sancţionată atât de Ministrul adjunct de transport pentru servicii aviatice, comandantul C.P. Edwards, cât şi de Asistentul ministrului, J.R. Baldwin, la 21 noiembrie 1950, când Smith a fost însărcinat cu coordonarea unui proiect nou, Proiectul Magnet. Scopul lui iniţial era studierea fenomenului geomagnetic. S-a divizat însă în două direcţii de studiu, studiul teoretic şi cercetarea de laborator. Cea de-a doua urma să cuprindă şi cercetarea efectelor câmpurilor magnetice asupra obiectelor metalice circulare cu mişcare de rotaţie – asemănător sistemelor de propulsie ale farfuriilor zburătoare.

Din cauza unor probleme de personal apărute în cadrul Secţiunii de metrologie şi transmisiuni din Departamentul de Transport, de care aparţinea Smith, atât cercetarea teoretică, cât şi cea de laborator, asupra geomagnetismului, au trebuit să fie oprite. În concluzie, „singura activitate productivă pe care grupul simţea că o poate desfăşura era un studiu detaliat al observaţiilor de fenomene OZN."

Pe 3 ianuarie 1951, Smith i-a scris lui Gordon E. Cocs, secretar de rangul trei la Ambasada Canadei la Washington. Cocs, împreună cu James Bremner şi Arnold Wright, era unul dintre cei care au contribuit la aranjarea întâlnirii dintre Smith şi dr. Sarbacher. Scopul pentru care Smith l-a contactat pe Cocs a fost acela de a aduce la curent personalul ambasadei în legătură cu Proiectul Magnet. Smith afirmă că trei ingineri şi doi tehnicieni lucrau numai cu el, iar Comitetul de Cercetare Canadian în domeniul Apărării îi oferea ajutor ori de câte ori avea nevoie.

Proiectul devenise oficial şi a fost catalogat ca secret. Smith remarcă faptul că dr. Solandt, din Comitetul de Cercetare Canadian în domeniul Apărării, a cerut respectarea cu stricteţe a condiţiilor de securitate impuse de SUA. Aceasta contrazice afirmaţiile din *OZN: Dosarele guvernamentale* a lui Peter Brookesmith, care susţine că Smith îşi stabilise în mod arbitrar condiţiile de securitate. În scrisoarea sa, Smith îl întreabă apoi pe Cocs dacă cunoştea cumva că Solandt ar fi obţinut alte informaţii despre OZN-uri în urma ultimei lui călătorii la

Washington. Smith a abordat de asemenea subiectul maiorului Donald Keyhoe, cu care ţinuse legătura.

Smith l-a contactat pe Keyhoe la scurt timp după ce i-a citit cartea, în 1950, şi au discutat împreună câteva probleme, printre care şi despre presupusul mecanism de propulsie magnetică a farfuriilor zburătoare. Smith nu a dezvăluit, în cursul discuţiilor lor ulterioare, întâlnirea sa cu Sarbacher. Bazându-se, parţial, pe această discuţie cu Smith, Keyhoe a scris un proiect de articol despre OZN-uri, pe care spera să-l publice. Keyhoe, probabil din dorinţa de a verifica şi legimita informaţiile primite de la Smith, i-a transmis articolul lui Solandt, pentru recenzie. Solandt, la rândul său, i l-a înaintat lui Smith. Smith a revizuit articolul lui Keyhoe şi i-a adus modificările necesare pentru a concorda mai bine cu datele cunoscute şi cu unele speculaţii rezonabile. Se pare că acesta însemna postularea originii extraterestre a farfuriilor zburătoare, fără însă a dezvălui informaţiile obţinute de la Sarbacher.

Smith i-a înapoiat articolul lui Solandt, care i l-a trimis lui Keyhoe prin intermediul lui Wright, membru al Comitetului de Cercetare în domeniul Apărării de la Ambasada Canadei, menţionat în memoriul secret al lui Smith către inspectorul de la Departamentul de transport. Lui Keyhoe i s-a cerut să trimită articolul la dr. Vannevar Bush, pentru aprobarea finală pentru publicare. În scrisoarea sa adresată lui Cocs, Smith îşi exprima dorinţa de a afla reacţia lui Bush la dezvăluirile din articol. Este posibil ca Smith să fi fost preocupat de faptul că poate făcuse prea multe dezvăluiri şi aştepta cu nerăbdare să vadă dacă Bush ar fi avut o reacţie negativă. Din câte ne

putem da seama, articolul nu a fost niciodată publicat de Keyhoe, cu toate că unele elemente apar în cărțile lui ulterioare. Oricum, toate acestea l-au recomandat pe Smith ca pe o amenințare la adresa guvernului Statelor Unite, iar Smith i-a solicitat în mod expres să păstreze tăcerea și confidențialitatea.

Cocs i-a răspuns lui Smith pe 6 ianuarie 1951. Referitor la problema OZN-urilor, Cocs a afirmat că nu mai este nimic de adăugat:

„Poziția oficială adoptată este că aici nimeni nu știe nimic despre acest subiect. Rămânem, desigur, în expectativă, și dacă lucrurile evoluează în vreun sens, vei afla prin intermediul lui Wright și Solandt. La instrucțiunile ambasadorului, nimănui din Ambasadă, cu excepția mea și a lui Wright, nu îi este permis să discute acest subiect."

În ceea ce privește articolul lui Keyhoe, Cocs spune că nu știe să fi existat vreo reacție din partea lui Bush, și afirmă că, dacă Smith ar dori să se întâlnească cu Keyhoe sau să obțină informații de la el, Cocs ar putea aranja totul prin intermediul lui Bremner.

Cocs a încheiat cu o observație finală:

„Eu și ambasadorul suntem foarte interesați de orice informație ai deține despre posibilitatea vreunei afirmații oficiale a guvernului Statelor Unite. Această latură politică mă preocupă în primul rând."

Wright, Cocs şi ambasadorul Canadei, Hume Wrong, ştiau toţi despre dezvăluirile lui Smith, dar au adoptat linia oficială şi au pledat ignoranţa deplină asupra întregii chestiuni. Era, evident, o problemă de importanţă majoră, din moment ce a ajuns până la ambasador, iar Cocs urmărea posibilele ramificaţii politice. Oare a desfăşurat Wrong anchete mai detaliate la guvernul Statelor Unite, fie direct, fie prin canalul Wrihgt/Solandt? Cercetarea documentelor ambasadorului Canadei nu au dezvăluit nimic până acum, şi practic pare să nu existe dovezi de la Cocs, Wright sau Bremner.

Putem doar să ne întrebăm care a fost reacţia lui Bush la articolul lui Smith. Oare i-a discutat conţinutul cu Solandt? Oare i-a spus lui Solandt că el conducea un grup care studia farfuriile zburătoare? Această ipoteză pare plauzibilă, dar din nou lipsesc cu desăvârşire dovezile, iar Solandt însuşi neagă. Totuşi, alte surse cuprind aluzii la acest subiect.

În iunie 1952, Smith a trimis un raport interimar pentru Proiectul Magnet în care scria că, din puţinele informaţii culese până în acel moment despre OZN-uri, era greu să se poată determina caracteristicile lor funcţionale. În speţă, nu se putea stabili dacă funcţionau pe principii geomagnetice sau nu. A afirmat în continuare că, din cauza lipsei de obiecte de examinat, o abordare directă a misterului nu era posibilă. A arătat totuşi că există alte informaţii care le dovedesc existenţa reală. Fără îndoială, Smith se referea la informaţiile de la Sarbacher, fără a menţiona efectiv întâlnirea pe care o avuseseră cu doi ani în urmă.

Smith a inclus în raportul său interimar şi o descriere a unei farfurii zburătoare tipice, aşa cum se desprindea din rapoartele pe care le-a putut studia. Farfuriile zburătoare erau descrise în general ca fiind subţiri şi rotunde, cu o umflătură semisferică într-o parte. Aveau un diametru cuprins între 30 şi 60 de metri şi aproximativ 3 m grosime la mijloc. Păreau a fi metalice şi aveau un grad mare de reflexie. Este de remarcat că se pare că puteau atinge viteze extrem de mari, probabil până la 27 000 km/oră. Nu se cunoaşte sursa lor de energie, dar Smith considera că nu era de natură chimică sau atomică, probabil datorită absenţei reziduurilor, cum ar fi radioactivitatea. În general, erau descrise ca silenţioase, cu excepţia unui vâjâit uşor. A remarcat că, după câte se spune, provocau fluctuaţii ale acelor busolelor, chiar la distanţa de 15 km (efect raportat şi de aeronavele şi navele ce intră în Triunghiul Bermudelor).

Apoi Smith a avut ocazia de a observa un fenomen OZN. Pe când se deplasa cu maşina pe şoseaua Wellington din Ottawa, a observat un OZN. Traficul se oprise momentan, când privirea i-a fost captată de un obiect, un disc de formă eliptică, argintiu, viu colorat. A estimat că se afla la o înălţime de 60 de kilometri şi că se deplasa cu 13 500 km/oră şi avea un diametru de 38 m. Obiectul observat de el se potrivea tiparului general pe care-l întocmise.

La 10 august 1953, Smith a scris un raport final, foarte elaborat, pentru Proiectul Magnet. A remarcat încă o dată că obiectele prezentau unele caracteristici care eliminau posibilitatea unor metode convenţionale de propulsie, iar comportamentul lor depăşea limitele oricăror tehnologii

pământene cunoscute. Smith a subliniat, în continuare, faptul că ipoteza unei iluzii optice nu avea nici o bază ştiinţifică. El a ajuns la următoarea concluzie:

> „Se pare deci că ne confruntăm cu o serioasă probabilitate a existenţei reale a unor vehicule extraterestre, indiferent dacă aceasta se potriveşte sau nu cu planurile noastre. Aceste vehicule foloseau, în mod necesar, o tehnologie considerabil avansată faţă de a noastră."

Se pare că nu a existat nici o reacţie oficială imediată la raportul lui Smith pentru Proiectul Magnet, şi nici din partea propriului Departament de transport, nici din partea lui Solandt sau a Comitetului Canadian de Cercetare în domeniul Apărării; raportul nu a fost nici aprobat, nici respins. Există dovada că a fost înaintat către DRB într-un memorandum datat 15 septembrie, 1969, în care se preciza că, pentru a putea consulta o copie a raportului Magnet în forma sa finală trebuie să stabilească o întâlnire cu Dr. Peter Millman din Consiliul naţional canadian de cercetare. Cum a obţinut Millman un exemplar al raportului şi implicarea lui în această chestiune sunt subiecte ce vor fi analizate mai târziu. Deocamdată este suficient să spunem că Millman fusese recrutat de Solandt pentru a-l ajuta la studierea OZN-urilor.

Cu toate că Solandt a păstrat tăcerea referitor la raportul lui Smith, a simţit, cu siguranţă, că activitatea pe care o desfăşura Smith nu era lipsită de valoare, pentru că,

la 12 noiembrie 1953, a trimis următoarea telegramă către agenţiile de ştiri:

„Peste câteva săptămâni, îşi va începe activitatea la Shirley's Bay, la aproximativ 18 km de Ottawa, un observator care, sperăm, va elucida misterul farfuriilor zburătoare... sub îndrumarea domnului Wilbert Smith... Smith a făcut următoarea declaraţie: „Şansele ca ele (farfuriile zburătoare) să fie vehicule extraterestre sunt de 60%"..."

Solandt, prin DRB, i-a pus la dispoziţie lui Smith clădirea pe care urma să o folosească pentru laboratorul de cercetare. Scurgerea de informaţii despre această clădire a constituit o încălcare a cererii lui Solandt de a păstra discreţia. Smith a vorbit reprezentanţilor presei şi lui Keyhoe, din nou, despre activitatea care ar fi trebuit să rămână sub tăcere. La vremea aceea, când a fost întrebat, Solandt a negat că ar şti ceva despre existenţa unui asemenea laborator de cercetare.

Ca om de ştiinţă, Smith spera să obţină date concrete din care să-şi poată forma o idee despre modul de funcţionare şi de propulsie al farfuriilor zburătoare. El şi-a dotat staţia de cercetare cu echipamente folosite anterior la un alt proiect care fusese abandonat, ca şi cu alte instrumente construite în laboratorul său sau împrumutate de la Universitatea din Toronto. Planul său era de a măsura perturbările anormale de natură electrică, magnetică sau radioactivă, care ar putea indica prezenţa unui vehicul extraterestru. Dar, în primul rând, din cauza articolelor

apărute în presă, a fost nevoit să scrie un memorandum către inspectorul departamentului său de telecomunicații, în care explica modul în care presa intrase în posesia acelor informații.

Smith a scris în memoriul său că, excepție făcând câteva observații foarte semnificative, care au rămas strict secrete, confidențialitatea asupra acestui subiect se diminuase considerabil în Statele Unite. A subliniat faptul că propria sa activitate de cercetare teoretică în domeniu fusese discutată deschis în cercurile științifice, și că schimbul de informații cu alți cercetători se dovedise benefic. În final, a remarcat că presa aflase despre activitatea sa dintr-o carte cu titlul *Farfuriile zburătoare din spațiu* a maiorului Keyhoe, cu care discutase despre planurile sale de cercetare.

Smith a adăugat în memoriul său că, de la publicarea cărții lui Keyhoe, a fost asaltat de presă, iar părerea lui era că ar fi mai indicat să dea răspunsuri reale, pentru a evita speculațiile. El a declarat reporterilor că, pentru proiect, se folosea echipament recuperat de la alte proiecte, fără a necesita fonduri semnificative. În încheierea memoriului, și-a exprimat convingerea că opinia publică era conștientă că era foarte probabil ca farfuriile zburătoare să fie de origine extraterestră și că era necesar un efort concertat pentru a analiza tehnologia utilizată. Lui Smith i s-a permis să-și continue activitatea.

Pe 27 aprilie 1954, a fost trimis un alt memoriu către inspectorul de la Departamentul de telecomunicații, de data aceasta de către C.M. Brant, administratorul rețelelor radio. El analizase activitatea din cadrul Proiectului

Magnet din punct de vedere al creşterii volumului de muncă şi al crizei de personal din cadrul subdiviziunii reţelelor radio. El a scris că a fost efectuată o singura analiză, de către Wilbert Smith, şi nu de către Comitetul de Cercetare în domeniul Apărării. În consecinţă, Departamentul a fost implicat în publicitatea creată în jurul „farfuriilor zburătoare" – fapt care îl deranja în mod evident pe Brant. De fapt, şi în alte memorii aflate la dosar aminteşte de faptul că publicitatea care înconjura activitatea lui Smith dăuna Departamentului de transport. Pe Brant nu-l interesa publicitatea şi considera că DRB ar trebui să-şi asume răspunderea studierii OZN-urilor. A recomandat deci încetarea Proiectului Magnet.

La 10 iunie, Smith i-a trimis un răspuns lui Brant:

> „Sunt mulţumit întrucât probabilitatea existenţei reale a unor obiecte zburătoare neidentificate ca vehicule extraterestre este suficient de mare pentru a garanta continuarea investigaţiilor şi, dacă se poate, chiar extinderea lor pentru a include un studiu mai intensiv al subiectului, din punct de vedere fizic."

Smith i-a spus lui Brant că-şi va continua munca, indiferent de situaţie, şi pe cont propriu, dar a subliniat mai multe posibilităţi de a transfera proiectul în altă subdiviziune a Departamentului, întrucât era şi părerea lui că subiectul proiectului nu era de domeniul diviziunii de telecomunicaţii. Brant a scris în memoriu că nu era de acord cu afirmaţia lui Smith referitor la existenţa reală a

farfuriilor zburătoare şi a trimis un memoriu adnotat către inspectorul de telecomunicaţii, cerându-i sfatul.

Inspectorul, G.C.W. Browne, a trimis un răspuns pe 25 iunie, în care scria că asistentul ministrului de transport discutase problema cu Solandt, care era de părere că nu există dovezi care să recomande transformarea studierii OZN-urilor într-un proiect guvernamental special. Solandt a declarat că a verificat cu sursele pe care le avea în Statele Unite şi Marea Britanie şi că nu a aflat că s-ar desfăşura vreo activitate deosebită. Nu s-a făcut nici o referire la grupul care lucra sub îndrumarea lui Bush. Dar ce se întâmplă cu observaţiile de fenomene semnificative, strict secrete, pomenite de Smith? Dar Proiectul Blue Book, şi memoriul lui Smith din 1950, şi informaţiile pe care le deţinea Bremner?

Solandt a adăugat că atât el, cât şi personalul său, date fiind informaţiile pe care le deţineau despre ceea ce se întâmplase la Washington, considerau că nu era necesar ca alte persoane de la nivel înalt să fie implicate în investigaţii şi cercetări, aşa cum dorea Smith. Afirmaţia lui Solandt a fost foarte atent redactată, sugerând că cercetătorii de înalt nivel fuseseră deja implicaţi, şi anume Vannevar Bush. S-a convenit să i se transmită lui Smith că poate să continue munca pe cont propriu, dacă doreşte, însă fără susţinere oficială. În vreme ce nu existau obiecţiuni ca Smith să-şi continue activitatea, folosindu-se de echipament care nu era necesar pentru alte lucrări, Departamentul trebuia, în special în cazul în care s-ar fi creat publicitate, să adopte poziţia conform căreia „nu există nici o sponsorizare oficială de la Departament pentru activitatea desfăşurată de

Smith". Brant l-a înştiinţat pe Smith despre aceasta la 28 iunie.

Interesant este faptul că Solandt nu a respins nici o clipă concluziile lui Smith. Nici n-ar fi putut, în cazul în care şi el deţinea informaţiile de la Sarbacher şi despre implicarea lui Bush. Solandt a sugerat doar că nu mai era necesară activitatea din Canada. Poate că l-a deranjat faptul că Smith se adresase prea des presei, şi acum încerca să se distanţeze de el. Smith constituia acum un risc. Din nefericire, nu se cunoaşte părerea lui Solandt despre concluziile lui Smith, şi nici dacă i-a fost solicitată de asistentul ministrului.

În iunie 1991, Solandt mi-a adus la cunoştinţă că nu există dovezi despre existenţa farfuriilor zburătoare, dar că lui Smith i se permite să-şi continue activitatea întrucât DRN privea lucrurile fără prejudecăţi. Activitatea aceasta, a adăugat Solandt, presupunea şi construirea unui aparat care, atunci când era activat, dădea impresia de levitaţie. La o analiză atentă, levitaţia se pare că era, de fapt, o eroare de măsurare, după părerea lui Solandt.

Pe 8 august 1954, la 3:01 p.m., aparatele lui Smith au înregistrat o perturbaţie anormală. Din nefericire, cerul era înnorat şi nu s-a putut observa pe cale vizuală ce anume a produs această reacţie a aparatelor. Experimentul a fost făcut public pe 9 august.

Pe 10 august, fiind evident nemulţumit de publicitatea care se crease din nou, Brant i-a transmis lui Smith, în scris, să-şi închidă staţia de cercetare de la Shirley's Bay şi să înapoieze echipamentul împrumutat.

Informaţiile despre înregistrarea, cu aparatura deţinută de Smith, a unor perturbaţii anormale, ar fi trebuit să stârnească interes. În schimb, Departamentul se pare că era mai interesat de imaginea sa publică şi de publicitatea creată. Probabil că, atâta timp cât nu se descoperea nimic, îi puteau permite lui Smith să-şi continue munca. Dar o dată ce apărea posibilitatea existenţei unor dovezi tangibile, era de preferat să-i impună încetarea activităţii.

Să fi iniţiat oare Departamentul de transport o acţiune de acoperire? Plecând de la materialul la care am avut acces, este puţin probabil ca Brant să fi încercat să ascundă ceva. Memoriile întocmite de Brant lasă impresia că au fost scrise de o persoană care pur şi simplu nu credea în existenţa farfuriilor zburătoare, şi deci considera sincer că orice publicitate făcută pe acest subiect era cât se poate de neplăcută. Această senzaţie se regăseşte în toată corespondenţa lui aflată la dosar.

În ceea ce priveşte mass-media, nu toţi reprezentanţii ei manifestau amabilitate faţă de Smith şi munca lui. Revista *Time*, de exemplu, vorbeşte despre Smith şi „escrocheria" lui zburătoare. Poate că dacă cerul nu ar fi fost acoperit în ziua aceea şi s-ar fi putut face câteva fotografii reuşite, rezultatele ar fi putut schimba părerea lui Brant şi ar fi produs impresie în rândul mass-media – dar realitatea a fost alta. Şi, în situaţia dată, Brant nu a vrut să mai aibă nimic de-a face cu farfuriile zburătoare.

Smith a continuat să lucreze la proiectul său în timpul liber şi, în 1955, a raportat către Comisia specială pentru radiodifuziune a Camerei Comunelor că măsurătorile sale OZN nu au condus la nici un rezultat.

În 1959, Smith se implicase în Biroul de spionaj al marinei Statelor Unite (ONI) şi Agenţia Centrală de Informaţii (CIA). Cea de-a doua îi ceruse să participe la investigaţiile legate de un caz în care se susţinea că se stabilise un „contact" de natură telepatică cu fiinţe extraterestre, prin intermediul unui medium, doamna Swan, dar activitatea aceasta nu era în întregime nouă. În memoriul său secret din 1950, adresat inspectorului de telecomunicaţii, Smith menţionase că americanii desfăşurau cercetări pe mai multe direcţii, inclusiv fenomenele paranormale, iar acum Smith ajunsese să ia şi el parte la acestea. Smith a continuat să lucreze cu doamna Swan în anii următori. Pe extratereştrii cu care comunica prin intermediul doamnei Swan îi numea „băieţii din Topside". Cel cu care discuta cel mai frecvent se numea AFFA. Acesta i-a spus lui Smith despre multe concepte de spaţiu şi timp, materia şi energie, pe care Smith le-a prezentat ulterior într-un manuscris pe care l-a intitulat *Noua ştiinţă*.

Smith era atât de sigur de existenţa extratereştrilor, încât ne întrebăm dacă nu cumva, într-una din numeroasele sale călătorii în Statele Unite, nu i s-a permis efectiv să vadă vreun disc recuperat sau corpuri de extratereştri. A fost oare Smith, cu adevărat, mai târziu, în contact cu fiinţe superioare? Există, desigur, şi alte explicaţii, după cum vom vedea în continuare.

CAPITOLUL PATRU

CÂND DA, CÂND NU

„... din câte se cunoaşte, de către public şi de către presă, cel puţin, cercetarea farfuriilor zburătoare a fost întreruptă. Totuşi, de foarte puţin timp, aceasta a reînceput, dar în condiţii de strictă confidenţialitate"

Memoriul Departamentului Apărării Naţionale

Solandt insistă asupra faptului că nu ştie nimic despre prăbuşirea unor farfurii zburătoare, despre implicarea lui Vannevar Bush, sau despre oricare alt aspect al misterelor legate de farfuriile zburătoare dezvăluite de Sarbacher. Raportul Proiectului Saucer (Grudge) denunţă însă public acest subiect. Totuşi, Ministrul Apărării Naţionale Canadian s-a implicat personal în aceast problemă.

În documentele deputatului Brooke Claxton, care în 1950 era ministrul canadian al apărării, este menţionată o întâlnire, în 1948, între Solandt şi Bush. Se pare că Claxton citise câteva dintre lucrările lui Bush şi îl admira în mod

deosebit. Întâmplările din anii care au urmat sunt cu adevărat interesante.

În aprilie 1950, cu mult înainte de întâlnirea dintre Smith și Sabacher, Claxton a solicitat ca Solandt să obțină cooperarea celor trei servicii militare canadiene – armata de uscat, forțele aeriene și marina militară – pentru urmărirea relatărilor despre farfuriile zburătoare observate deasupra Canadei. Claxton a propus ca subiectul să fie discutat în cursul unei întâlniri a Comitetului reunit de spionaj (JIC). Comitetul acesta cuprindea reprezentanți din partea conducerii Direcției de spionaj a forțelor aeriene, Direcției de spionaj militar și Direcției de spionaj pentru domeniul științific.

Comitetul a discutat într-adevăr pe această temă, și iată ce se regăsește în rapoartele Departamentului:

„Proiectul Saucer al SUA a fost încheiat în 1950 și s-a considerat recomandabil să se solicite rapoarte din Canada. La cea 220-a întrunire a Comitetului reunit de spionaj, pe 12 aprilie 1950, s-a discutat pe tema OZN-urilor și s-au luat următoarele decizii:

(a) Conducerea Direcției de spionaj în domeniul științific și a Direcției de spionaj al forțelor aeriene vor colabora pentru elaborarea unui chestionar pe care să-l distribuie ofițerilor de spionaj din teren, din cadrul celor trei servicii și al RCMP.

(b) Conducerea Spionajului forțelor aeriene va coordona acțiunea de cercetare din teren.

(c) Toate rapoartele din teren vor fi transmise conducerii Direcţiei de spionaj al forţelor aeriene pentru verificare oficială, în numele Departamentului Apărării Naţionale.

Pe 20 iunie 1950, Direcţia de spionaj a forţelor aeriene a trimis o adresă către Direcţia de spionaj în domeniul ştiinţific, în care se menţiona că un ofiţer canadian fusese delegat la Washington pentru a afla mai multe despre concluziile la care au ajuns Forţele aeriene ale Statelor Unite referitor la Proiectul Saucer. La înapoiere, ofiţerul le-a recomandat să abandoneze, în mod discret, subiectul; nu exista nici un fundament pentru această poveste a OZN-urilor. Adresa DAI a fost urmată de o alta, de data aceasta către Comitetul reunit de spionaj, pe 4 august. Această a doua adresă recomanda să se renunţe la elaborarea chestionarului pentru cercetarea fenomenelor OZN observate, menţionând că acesta nu ar mai fi fost necesar din moment ce subiectul avea să fie abandonat, ca urmare a declaraţiei publice a americanilor conform căreia nu era nimic de cercetat. În toată această corespondenţă nu se face nici o referire la Bremner.

În ciuda acestor recomandări, JIC nu a abandonat subiectul, iar chestionarul a fost elaborat, aprobat şi trimis la unităţile din teren împreună cu instrucţiunile aferente, în dosarul „S21-1-9 (DAI) 19 octombrie 1950". Litera „S" din numele dosarului indică faptul că dosarul este secret. Numărul care urmează după „S" este numărul de ordine al dosarului. DAI scris între paranteze indică faptul că adresa de înaintare a fost trimisă de conducerea Direcţiei de

spionaj a forţelor aeriene, în ciuda recomandărilor anterioare de a abandona subiectul.

Se pare că un membru al Comitetului reunit de spionaj, sau poate chiar ministrul însuşi, ştia mai multe despre ceea ce se petrecea în spatele scenei în cazul Proiectului Saucer. De ce altfel ar fi ordonat Claxton ca JIC să acţioneze, în ciuda raportului Proiectului Saucer, a cărui concluzie publică a fost că fenomenul era total nefondat? Doar dacă nu ar fi existat o concluzie pentru public şi o alta, cu totul diferită, pentru uz intern, după cum presupunea Keyhoe. Aceasta ar explica de ce a fost încălcată recomandarea DAI de a abandona studiul OZN-urilor.

Căutarea documentelor din 19 octombrie, care conţine şi chestionarul, nu a fost încununată de succes. De asemenea, nu există indicaţii clare referitor la numărul de OZN-uri care au fost raportate sau cercetate, dar există dovada încercării de a ţine subiectul sub tăcere. Reflectând la aceste evenimente, se menţionează într-o adresă trimisă de adjunctul şefului de personal al forţelor aeriene (ACAS) în 1957: „În octombrie 1950, s-a cerut ca rapoartele să fie îndosariate, iar cercetările trecute sub tăcere. Nu a existat nici o investigare a vreunui raport îndosariat la AFHQ." (sediul central al forţelor aeriene).

Ultima afirmaţie este oarecum ciudată, mai ales dacă ţinem cont de faptul că procesul verbal al întrunirii JIC precizează că unul din scopurile chestionarului era de a veni în sprijinul ofiţerilor din teren şi al Poliţiei regale călare canadiene, în activitatea lor de investigare.

În ciuda Proiectului Magnet al lui Smith şi a chestionarului de la Comitetul reunit de spionaj, în 1952, Departamentul Apărării Naţionale a organizat oficial un grup care să adune şi să analizeze cazurile de observaţii de fenomene OZN. Ca şi americanii, care au avut Proiectul Sign, Proiectul Grudge şi Proiectul Saucer, şi grupul canadian a ales un nume de cod, care nu a fost, poate, prea potrivit: Proiectul Second Storey (= etajul al doilea).

Prima întrunire a comitetului Proiectului Second Storey s-a ţinut la 22 aprilie 1952, şi a fost prezidată de Solandt. Secretarul guvernului era domnul H.C. Oatway. Printre participanţi s-a numărat şi Comandantul de escadrilă L.P.S. Bing de la Serviciul reunit de spionaj, căpitanul D.M. Edwards de la Direcţia de spionaj a forţelor aeriene, comandorul J.C. Pratt de la Direcţia de spionaj a marinei militare, locotenent-colonelul E.H. Webb de la Direcţia de operaţiuni militare, locotentul de aviaţie V.L. Bradley (DRD), Mr. A.J. Lanley (DRB), dr. Peter Millman de la Observatorul Dominion, şi, desigur, Wilbert E. Smith, de la Departamentul de transport. Participanţii se schimbau de la o întrunire la alta.

În cadrul primei întruniri, Solandt a remarcat că, ţinând cont de frecvenţa şi insistenţa cu care se repetă fenomenul OZN, teoria că ar putea fi vorba de halucinaţii trebuie exclusă. Comitetul a decis, de asemenea, că modul de strângere şi studiere a relatărilor de la acea vreme era total aleatoriu, şi că era de dorit să se adopte o metodă organizată. Scopul întrunirilor Second Storey era de a confirma dacă era necesar un efort mai intens pentru cercetarea fenomenului şi, dacă da, să se elaboreze metode

şi căi de a organiza acest efort. Reprezentanţii forţelor aeriene au arătat că, în Statele Unite, cercetările efectuate asupra raportărilor de OZN-uri, efectuate de USAF, au dezvăluit prea puţine informaţii semnificative. Dar apoi a adăugat:

„...cel puţin în ceea ce priveşte presa şi opinia publică, (cercetarea farfuriilor zburătoare) trebuie întreruptă. Totuşi, de curând investigaţia a fost reluată, dar de data aceasta în strictă confidenţialitate".

Este foarte probabil ca acest comentariu să se refere la descoperirile Proiectului Grudge şi la transformarea sa ulterioară în Proiectul Blue Book, în martie 1952. Se pare că publicului i-a fost oferită o concluzie, şi anume că fenomenul era total nefondat, şi că studierea OZN-urilor a fost încheiată, în timp ce, de fapt, Proiectul Blue Book fusese creat pentru a studia OZN-urile în strictă confidenţialitate.

Conform Proiectului Blue Book, primele concluzii ale raportului Proiectului Saucer (Grudge), conform cărora observaţiile de OZN-uri erau rezultatele unei isterii, sau altceva de acelaşi gen, au fost total răsturnate, întrucât continuau să apară relatări, multe dintre ele de la persoane din cadrul armatei, care se bucurau de mare credibilitate. Justificarea clasificării drept „Secret" a fost aceea că se dorea protejarea numelor celor ce înaintau aceste rapoarte/relatări. De asemenea, se vehicula explicaţia că, iniţial, a fost clasificat drept „Strict secret" pentru primele

studii, întrucât nu se ştia unde vor conduce investigaţiile. Acum, a trecut la clasificarea ca „Secret", în ideea că s-ar putea să se menţioneze locuri sau echipamente secrete. Nu s-a făcut nici o menţiune la farfurii zburătoare prăbuşite, şi s-ar putea ca aceste informaţii, în cazul în care sunt reale, să fi fost ţinute secrete şi faţă de Proiectul Blue Book. Un lucru este sigur totuşi, după cum subliniază şi Stanton Friedman în *Top Secret/Majic*. Chiar şi în cadrul Proiectului Blue Book există un raport, „Raportul special 14" în care sunt listate peste 600 de relatări de observaţii de fenomene inexplicabile. Totuşi, USAF a făcut publică o versiune diluată a raportului, fără a-i dezvălui numele, şi nici multe din dovezile înfricoşătoare pe care le conţinea. CIA convoca de asemenea un grup pentru studierea OZN-urilor. Era cunoscut sub numele de Comitetul Robertson, fiind prezidat de fizicianul Dr. H.P. Robertson. Aşa cum subliniază şi Timothy Good în *Above Top Secret*, acest comitet se pare că fusese convocat în scopul de a discredita fenomenele şi pe martori, în acelaşi timp ascunzând adevărul.

La întrunirea Second Storey, Smith a profitat de ocazie pentru a expune o ipoteză referitor la teoria extraterestră. El descoperise o corelaţie aparentă între dispunerea observaţiilor şi poziţia planetei Marte. A afirmat că numărul de observaţii creştea când, datorită traiectoriilor pe care se descriau pe orbite, Pământul şi Marte erau cel mai aproape una de cealaltă. Smith a vorbit apoi despre activitatea sa în cadrul staţiilor de cercetare a ionosferei din Departamentul de transport. A arătat că nu s-au detectat fenomene electromagnetice anormale la

aceste staţii, care să poată indica prezenţa unei farfurii zburătoare. În nici un moment, în cursul întrunirii, Smith nu a dezvăluit discuţiile purtate cu Sarbacher.

Oatway, secretarul grupului, mi-a dezvăluit, în 1995, că nu avea cunoştinţă că Smith ar fi purtat vreo discuţie cu Sarbacher. Oatway considera că Smith era un inginer strălucit în domeniul lui, dar nu-i împărtăşea părerile referitor la existenţa extratereştrilor. Dacă Solandt deţinea informaţia de la Sarbacher, nici el nu a dezvăluit-o. Este important de remarcat faptul că tot ceea ce spunea sau făcea Smith referitor la farfuriile zburătoare se baza pe informaţiile de la Sarbacher că OZN-urile provin din spaţiu. Smith nu urmărea să dovedească că sunt de origine extraterestră, pentru că el deja „ştia" acest lucru. Scopul lui era de a rezolva problema propulsiei.

La această primă întrunire, Solandt a adoptat o poziţie opusă lui Smith, şi a vorbit despre o teorie care să ofere o explicaţie terestră a acestei relatări. A spus că un inginer în aeronautică, John Frost, de la AV Roe Canada Limited, credea că obiectele erau de origine rusească. Probabil că Frost se baza, în concluziile sale, pe cunoştinţele sale despre presupusele proiecte de farfurii zburătoare germane din timpul războiului. Părerea lui Solandt era că ideile lui Frost trebuia luate serios în considerare întrucât, chiar dacă farfuriile zburătoare ar fi fost de origine extraterestră, Solandt era convins că ele tot ar trebui să respecte o teorie aerodinamică convenţională în atmosfera terestră. Pe lângă acestea, el considera că, din cercetarea lui Frost, se putea dezvolta un nou tip de vehicul de mare viteză.

La încheierea primei întruniri a Proiectului Second Storey, s-a hotărât ca dr. Millman, de la Observatorul Dominion, să prezideze următoarele întruniri. Grupul a convenit să facă eforturi pentru a elabora un chestionar referitor la OZN-uri, să elaboreze proceduri pentru înregistrarea şi analizarea relatărilor. DRB urma să-şi păstrezc capacitatea de coordonator, iar strângerea de rapoarte urma să fie făcută de organizaţii de teren, cum ar fi forţele militare şi RCMP. În fond, grupul era o organizare oficială a ceea ce începuse în 1950, şi noul chestionar era, de fapt, o versiune rafinată a celui elaborat în 1950.

La cea de-a doua întrunire, ţinută la 24 aprilie 1952, grupul a decis să abordeze oficial autorităţile Statelor Unite pentru un posibil schimb de informaţii pe tema OZN-urilor. Aceasta urma să se facă prin intermediul membrului BRD de la Washington. O trecere în revistă a proceselor verbale ale întrunirilor următoare ne arată doar că s-au făcut unele investigaţii şi că s-a primit un rezumat al Proiectului Blue Book de la USAF. Nu se făcea nici o referire la Sarbacher, la comitetul aflat sub conducerea lui Bush, sau orice altă referire la farfurii zburătoare recuperate. De asemenea, nu se ştie dacă Bremner era persoana de contact în chestiune.

La întrunirea următoare a grupului, din mai 1952, s-a adoptat titlul oficial „Proiectul Second Storey". Cea mai importantă parte a acestei întruniri a fost instrucţiunea pe care Solandt i-a dat-o lui Millman: „Comitetul şi toate deliberările sunt clasificate drept confidenţiale şi vor fi tratate în consecinţă. Sunt interzise orice contacte cu presa

sau opinia publică." Interesant este faptul că şi numele lui Wilbert Smith este subliniat în procesul verbal al acestei întruniri.

Solandt nu şi-a justificat poziţia adoptată în nici un fel, dar probabil că are legătură cu solicitarea adresată anterior lui Smith de a respecta clasificarea Statelor Unite asupra acestor probleme. Ceea ce este ciudat la această interzicere de a comunica cu mass-media este faptul că Proiectul Second Storey se preconiza a fi deschis publicului, de la care urma să solicite relatări de fenomene OZN observate. Este momentul să ne întrebăm din nou dacă nu cumva urmau a fi trase două concluzii: una pentru public, alta pentru guvern.

Comitetul, beneficiind de o contribuţie considerabilă din partea lui Smith, a elaborat în cele din urmă un chestionar adecvat, cu instrucţiunile corespunzătoare. Acesta trebuia să înlocuiască chestionarul elaborat şi utilizat în 1950. Smith a desfăşurat chiar şi un experiment pentru grup, pentru a ajuta la determinarea valabilităţii relatărilor de fenomene OZN, de exemplu, câtă credibilitate ar avea martorii care relatează fenomenele pe care afirmă că le-au observat.

Sub auspiciile Departamentului său, Smith a lansat un balon meteorologic, cu un diametru de 4 m, de la o fermă agricolă experimentală din Ottawa. De balon a fost ataşată o flacără de magneziu 32. Ora de lansare a fost 9:52 p.m., în seara zilei de 8 septembrie 1952. Presa nu a fost avertizată. Smith spera că, pe măsură ce martorii vor relata ceea ce observaseră, el va putea determina cât de precis sunt descrise caracteristicile balonului.

Rezultatul a fost că nu a existat nici o relatare, şi Smith nu a putut să efectueze validarea pe care sperase că o va putea face. Cauza acestei întâmplări ar fi putut fi oricare, dar s-ar putea pur şi simplu ca, în absenţa unui zgomot care să atragă atenţia, nimeni să nu se fi uitat atunci în sus. S-ar putea, de asemenea, ca obiectul să fi fost recunoscut drept ceea ce era de fapt, un balon, şi trecut cu vederea, nefiind nimic nefiresc de relatat. De fapt, Smith s-ar fi putut, poate, folosi de observaţiile făcute asupra meteoritului Chant. Cu toate că nimeni nu a ştiut exact ce era, au existat destule relatări pe tot teritoriul Canadei şi al Statelor Unite care să poată fi folosite în scopul unor compărații.

Nu a trecut mult timp până când Smith să se simtă nemulţumit de comitetul Proiectului Second Storey. În vreme ce el dorea investigaţii şi analiză, comitetul era interesat doar să primească şi să cataloghezе relatări. A făcut câteva sugestii, dintre care au fost acceptate doar foarte puţine, întrucât implicau lărgirea domeniului comitetului dincolo de graniţele care-i interesau pe membrii acestuia. Smith considera că nici unul dintre membri, care proveneau din domeniul spionajului, nu manifestau interes ştiinţific asupra farfuriilor zburătoare, cu excepţia lui Millman. Cu toate că Smith a continuat să participe la întruniri, el a continuat, independent, şi Proiectul Magnet, propriul său studiu, propria sa analiză a relatărilor despre OZN-uri, cu speranţa de a descifra modul lor de propulsie.

O ultimă întrunire a Proiectului Second Storey s-a ţinut la 25 februarie 1954, cu toate că se pare că nu există un proces verbal. În cursul acestei întruniri s-a ajuns la

concluzia că observațiile „nu se pretează la o cercetare științifică". În ciuda eforturilor sale și a concluziilor raportului său, Smith se pare că nu a reușit să-i convingă pe membrii Proiectului Second Storey de valoarea muncii sale. Secretarul proiectului a informat DAI despre concluziile grupului. Oatway a remarcat totuși că, deși relatările nu vor fi analizate, vor continua a fi strânse, și Millman a scris un memoriu rezumat, în care-și exprima concluziile.

Arthur Bray afirmă că a reușit să intre în posesia unui proiect al procesului verbal al acestei ultime întruniri. Nu intra în discuție un raport final al Proiectului Magnet al lui Smith dar, după cum reieșea din procesul verbal, concluziile lui Smith nu au fost sprijinite nici de comitetul Proiectului Second Storey, nici de Departamentul de transport.

În ceea ce-l privește pe Solandt, el a păstrat tăcerea asupra concluziilor lui Smith, remarcând doar că, din informațiile obținute de la Statele Unite, rezultă că este necesar să implice mai multe persoane în studierea OZN-urilor. De fapt, Smith a fost discreditat (vezi Capitolul trei) atunci când Proiectul Second Storey nu i-a certificat concluziile.

Aici intră în scenă Peter Millman. Millman nu era un adept al ipotezei extraterestre, și poate că datorită scepticismului său a fost ales președinte al Proiectului Second Storey. Sau poate că a fost ales pentru că se știa că deja formulase o concluzie. De fapt, Millman era corespondentul canadian al doctorului Allen Hynek, acum decedat, profesor de astronomie la Northwestern

University; scepticismul său în privinţa OZN-urilor era recunoscut. Hynek fusese solicitat pentru funcţia de consultant al Proiectului Sign în 1948, şi a rămas consultant pentru USAF şi Proiectul Blue Book timp de încă douăzeci de ani, timp în care a discreditat nenumărate relatări despre fenomene OZN, înainte de a începe să-şi schimbe părerea. Tot el scria mai târziu că atitudinea adoptată de forţele aeriene era de a discredita, dar el credea că unele dintre cele mai solide cazuri au trecut pe lângă el şi Blue Book, ajungând direct la o autoritate superioară.

Faptul că Millman a fost lăsat să se ocupe de Second Storey a constituit o modalitate excelentă pentru Solandt de a se distanţa de Smith şi de acest subiect în totalitate, presupunând că asta a fost şi intenţia. Smith şi-a dat seama că Proiectul Second Storey era, în esenţă, un comitet care nu făcea nimic. Chiar şi Brant, şeful lui Smith, critica Second Storey şi a reproşat Consiliului Apărării Naţionale că a lăsat toate investigaţiile în seama lui Smith şi a Departamentului de Transport.

Dacă a existat vreo acţiune de camuflare în afacerea Smith, s-ar putea să fi avut de-a face cu DRB şi persoanele de legătură din Washington. Oare ce a aflat Solandt când şi-a desfăşurat investigaţiile la Washington? Ce ştiau Arnold Wright sau Gordon E. Cox? De ce a cerut Ministrul Apărării Naţionale să se întrunească un comitet reunit pentru cercetarea subiectului? Ce ştiau membrii Comitetului reunit de spionaj? Întrebările nu se opresc aici, dar nu-şi găsesc răspunsuri în dosarele cunoscute până acum.

Wilbert Smith a fost afectat de cancer la creier în 1961 și a murit anul următor. Este posibil ca dovada existenței de OZN-uri ca vehicule interplanetare să fi murit o dată cu el, iar moștenirea lui să constea în cea mai mare parte în întrebări fără răspuns.

Dr. Solandt a încetat din viață la începutul anilor '90. A rămas fidel afirmației că nu avea cunoștință de existența unor discuri prăbușite sau a unor corpuri de extratereștri.

La prima întrunire a Proiectului Second Storey din aprilie 1952, Solandt s-a opus ipotezei extraterestre a lui Smith și a vorbit despre munca lui John Frost și a lui A.V. Roe. Frost spera să construiască o farfurie zburătoare, folosind tehnologii convenționale, bazându-se pe informații obținute de la Germania nazistă.

Pe 7 iunie 1952, a apărut următorul articol într-un ziar german, *Duesseldorfer Nachrichten*, cu titlul „Farfuriile zburătoare germane V7?". Era citat *France Soir*, un ziar francez, în care se afirma că farfuriile zburătoare erau rezultatul proiectelor germane întocmite către sfârșitul războiului.

> „Un inginer german din cadrul V Waffen, Dr. Richard Miethe... spune: «Îndrăznesc să afirm că farfuriile zburătoare care apar pe cer au fost construite în Germania, conform propriilor mele specificații...» Inginerul german ar fi afirmat că un nou model al aeronavelor V, de forma unor discuri, care aveau capacitatea de a zbura la 21 000 km/oră, și echipate cu radar, numite V7, erau gata de a intra în producție de masă la sfârșitul războiului. Aceste

discuri teleghidate ar fi fost folosite cu succes deasupra Mării Baltice."

Dacă articolul acesta reflectă adevărul, ar putea fi oare aceste discuri acele *Foo fighters* din cel de-al doilea război mondial? Au spus oare adevărul Spatz şi Goy? Şi, la fel de important, o altă întrebare: ce s-a întâmplat acum cu acel model?

CAPITOLUL CINCI

AVROCAR

„Un număr foarte mic de ingineri şi cercetători din „lumea neagră" (numiţi astfel pentru că lucrează la proiecte ultra secrete) sunt încurajaţi de angajamentele secrete ale guvernului să deschidă dosarele agenţiilor de spionaj... Exprimându-şi punctul de vedere, acest grup mic de cercetători profesionişti a îndrăznit să rupă un cod al tăcerii care rivalizează cu cel al mafiei, şi există chiar unele persoane care afirmă că au avut de suferit din acest motiv. «Odată intrat, nu mai poţi ieşi», spune unul dintre ingineri."

Aviation Week&Space Technology, 9 martie 1992

John C.M. Frost, despre care spuneam mai înainte că făcea parte dintre cei ce credeau în existenţa farfuriilor zburătoare germane, este unul dintre inginerii de aviaţie britanici implicaţi în construcţia lui CF-100, un avion de luptă canadian care putea să zboare în orice condiţii meteorologice. A fost numit şef al serviciului de proiectare pentru proiecte speciale la A.V. Roe Canada Limited (numită mai târziu Avro) în 1952. Cei care l-au cunoscut îl

descriu ca pe o persoană oarecum neortodoxă, şi care manifesta un interes deosebit pentru subiectul farfuriilor zburătoare. Este foarte posibil să-l fi cunoscut pe Wilbert Smith, întrucât dr. Oswald Solandt era susţinătorul amândurora la Comitetul Canadian de Cercetare în Domeniul Apărării.

În aprilie 1952, Frost a fost, împreună cu T.D. Earl, autorul unei lucrări cu titlul „Propunere pentru un vehicul aerian de formă circulară, acţionat de o turbină cu combustibil lichid". În iulie, acelaşi an, a urmat lucrarea „Proiectul Y: un aeroplan supersonic fără aripi". Scopul lui era de a proiecta, construi şi pilota o farfurie zburătoare. Este straniu că, în ciuda faptului că guvernul canadian nu şi-a exprimat interesul pentru proiectul său, Frost a remarcat că Solandt se străduia să trezească interesul Forţelor Aeriene ale SUA, prin intermediul generalului D.C. Pratt, pe atunci şef al Comandamentului pentru Cercetare şi Dezvoltare USAF.

USAF, sau poate că grupul secret al Dr.Vannevar Bush, s-ar putea să fi avut şi alte motive de a vedea farfuria zburătoare construită, în afară de o simplă verificare a posibilităţii realizării acestui proiect. Locotenent-colonelul (USAF) în rezervă George Edwards afirma, în revista *OZN*, în 1978, că farfuria zburătoare era construită doar pentru a sprijini o acţiune de acoperire, nu pentru a avea, cu adevărat, o farfurie zburătoare făcută de om.

„Cu toate că nu eram informaţi, ştim că Forţele Aeriene testau în secret un vehicul spaţial extraterestru. VZ-9 (farfuria zburătoare a lui Frost)

trebuie să fie doar o „acoperire", astfel încât Pentagonul să poată avea o explicaţie pentru toate cazurile în care populaţia ar fi raportat apariţia de farfurii zburătoare."

Maiorul Donald Keyhoe a prezentat această temă în cartea sa din 1960 „Farfuriile zburătoare: Ultra-secret". El a citat un incident care se petrecuse la 1 august 1955. Un martor din Ohio a relatat că a observat un obiect circular de dimensiuni mari, care avea de jur împrejur o lumină roşie, pe margine. La un moment dat, obiectul s-a oprit în aer şi a trimis două raze de lumină către sol. A trecut apoi pe deasupra casei martorului şi s-a îndepărtat în viteză, fără a produce vreun sunet.

În 1956, un prieten al martorului, care cunoştea întâmplarea, a înaintat un raport către Centrul de Spionaj Tehnic al Aviaţiei (ATIC). La scurt timp, o persoană din cadrul armatei, care purta însemne de maior, a făcut o vizită martorului şi familiei sale. Maiorul le-a arătat ceea ce părea a fi o fotografie a unei farfurii zburătoare şi le-a spus că fusese construită la A.V. Roe în Canada. I-a asigurat că obiectul văzut de ei fusese vehiculul Avro. A încercat chiar să-i convingă să semneze o declaraţie în acest sens. Ei nu numai că nu au semnat, dar au relatat întâmplarea Comitetului Naţional de Cercetare a Fenomenelor Aeriene (NICAP), o organizaţie civilă unde Keyhoe avea să devină director. Într-o carte scrisă ulterior, Keyhoe remarca faptul că farfuria zburătoare Avro a fost adusă din nou ca acoperire, de către Forţele Aeriene, în 1965, chiar înainte de o audiere a Comitetului Serviciilor

Militare Interne, pe tema OZN-urilor şi a modului în care forţele aeriene tratează subiectul fenomenelor OZN.

Fie că a fost un vicleşug pentru a ascunde adevăratul secret din spatele farfuriilor zburătoare, fie că nu, fapt este că, în cele din urmă, au ajuns în presă informaţii despre Proiectul Y. În *Toronto Star* a apărut un articol pe 11 februarie 1953, titlul: „Raportul Malton «Farfuriile zburătoare» decolează pentru a atinge o viteză de 1500 mile pe oră", din care citãm:

> „Printre cercetătorii britanici şi americani din domeniul apărării circulă rapoarte ultra-secrete despre o „farfurie zburătoare" canadiană... vehiculul este proiectat astfel încât să decoleze vertical, să zboare pe orizontală cu o viteză de aprox. 2250 km/oră, să folosească efectul de giroscop al unei centrale electrice în rotaţie pentru a atinge stabilitatea ... Cercetătorii din lumea vestică trebuie să ia în considerare posibilitatea ca Rusia Sovietică să fi atins un nivel de dezvoltare superior în acest domeniu... Iată declaraţia lui Crawford Gordon, preşedintele A.V. Roe: „Fără comentarii"."

Deosebit de interesantă este referirea la stabilitatea giroscopică, întrucât corespunde remarcilor făcute anterior de Goy. Mai mult, fraza referitoare la descoperirile ruseşti reprezintă motivul pentru care Goz scrisese iniţial adresa, cu un an înainte. Alte ziare prezentau desenele artistului, care reprezentau discul Avro propus, pe care presa SUA l-a supranumit „Avro Omega". La vremea aceea, Avro se afla

în faza de început a construirii avionului de spionaj futurist Avro Arrow.

Proiectul Y al lui Frost descria un vehicul de formă oarecum semicirculară, sau asemănătoare unei potcoave, care se pare că ar fi putut să atingă o viteză de 2100 km/oră şi altitudini de peste 20 000 m. Este uimitor, dar ziarele au oferit o descriere aproape exactă a acestui proiect ultrasecret.

Beneficiind de fonduri de la Solandt şi de la Comitetul de Cercetare în domeniul Apărării, ca şi de la Avro, s-a continuat lucrul la acest proiect. Când trenul de aterizare era coborât, vehiculul se sprijinea, sub un anumit unghi, pe coadă. A fost, se pare, poreclit „Călugăriţa în rugăciune" sau „Călugăriţa zburătoare". Frost a argumentat că decolarea şi aterizarea în această poziţie prezintă un grad ridicat de dificultate, dacă nu chiar de pericol. Conceptul a fost abandonat.

Frost s-a hotărât să încerce să pună în practică ideea decolării şi aterizării verticale, renunţând la trenul de aterizare şi folosindu-se chiar de partea inferioară a vehiculului ca pernă de aterizare. Rezultatul a fost proiectul farfuriei zburătoare circulare şi, odată cu ea, o mare descoperire produsă din întâmplare. Cu toate că folosea încă metodele convenţionale de propulsie, Avro descoperise de fapt, fără să-şi dea seama, efectul pernei de aer. Dacă Avro ar fi îmbrăcat vehiculul cu un fel de abajur, ar fi obţinut un vehicul pe pernă de aer cu mulţi ani înaintea altora. Mult timp după aceea, Frost a recunoscut:

„Din nefericire, în momentul în care Avro a descoperit principiul pernei de aer, toată atenţia noastră era concentrată asupra ideii de a construi un vehicul supersonic cu decolare verticală, altfel am fi acordat mai multă atenţie acestei descoperiri şi posibilităţii de a o folosi pentru vehicule care să poată merge pe uscat, ca şi pe apă... nu am observat potenţialul ei ca metodă de a îmbunătăţi performanţele vehiculelor ce călătoresc pe apă..."

În iunie 1954, Avro a definitivat un raport cu titlul „Proiectul Y2: giroplan supersonic de formă plată, cu decolare verticală". Raportul descria un vehicul circular, care folosea motoare convenţionale, cu o carlingă în centrul vehiculului. Dispozitivele de admisie pentru zbor orizontal se aflau in părţile superioară şi inferioară ale vehiculului, în faţa carlingii. Pentru decolare verticală, dispozitivele de admisie erau amplasate în cerc pe suprafaţa superioară. Dispozitivele de evacuare erau amplasate pe perimetrul vehiculului.

În timpul decolării, aerul intra prin orificiile de pe suprafaţa superioară a discului şi era condus la motoarele dispuse radial, care făceau evacuarea pe perimetrul vehiculului. În acest moment, gazele de evacuare erau direcţionate în jos printr-o serie de vane sau supape. Această metodă de redirecţionare a gazelor de evacuare prin amplasarea strategică de supape pe direcţia fluxului de gaze este cunoscută ca „efectul Coandă", după numele inginerului român care l-a descoperit, Henri Coandă şi care a fost implicat în experimentele germane legate de

farfuriile zburătoare, din timpul războiului. Efectul ajuta la crearea pernei de aer. La aterizare, perna de aer avea rolul de a amortiza impactul. La zborul orizontal, aceleași supape redirecționau gazele de evacuare în sens opus celui de deplasare. Alimentarea cu aer se făcea prin dispozitivele din partea anterioară a vehiculului. Vehiculul trebuia să atingă viteze cuprinse între 2 580 și 3 450 km/oră, să ajungă la înălțimi între 23 500 și 26 600 m, și să poată pluti în aer la înălțimea de 6 000 m

Proiectul a fost finanțat de Avro, cu o susținere de 300 000 USD din partea DRB până în 1954. Lucrurile urmau însă să se schimbe foarte curând. La sfârșitul lui august 1954, generalul O.P. Weyland, comandantul USAF la Comandamentul de Tactică a Aviației, Langley AFB, a vizitat Avro și a fost informat în detaliu despre Proiectul Y2. Înainte de plecare, și-a exprimat dorința de a participa la proiect.

Discuțiile au continuat cu generalul Putt prin DRB. Rezultatul a fost încheierea unui contract cu o finanțare în valoare de 758 000 USD de la USAF, la începutul anului 1955. Contractul urma să se întindă până în august 1956, iar numele proiectului a fost schimbat în Proiectul 1794. Contractul prevedea efectuarea unei testări supersonice în tunelul aerodinamic de la Institutul de Tehnologie de la Massachusetts, testarea subsonică și a capacității de plutire în aer în tunelul aerodinamic de la Centrul de Dezvoltare Wright, și numeroase alte teste ce urmau să se efectueze la Avro. Întrucât rezultatele testelor au fost favorabile, Avro a pus bazele unui alt proiect, Proiectul P.V. („proiect propriu") 704, în ianuarie 1956. Proiectul acesta prevedea

dezvoltarea unor dispozitive de testate a sistemelor de control şi propulsie. P.V. 704 a continuat până în 1958, cu un cost estimat la 5 000 000 USD:

În timp ce se lucra la proiect, Secretarul Statelor Unite în domeniul Forţelor Aeriene, Donald Quarles, remarca într-o declaraţie publică, la 25 octombrie 1955, că USAF erau implicate, împreună cu Avro Canada Ltd., în proiectarea unui vehicul circular. Quarles a arătat că un astfel de vehicul ar putea „crea iluzia aşa-numitelor farfurii zburătoare" şi că guvernul se va strădui să ţină la curent populaţia referitor la acest subiect, în limitele securităţii, bineînţeles. Se pare că Quarles pregătea astfel explicarea oricăror fenomene OZN ca fiind vehicule Avro.

În martie 1957, USAF au perseverat în interesul manifestat, continuând Proiectul 1794 până în octombrie 1958. Numele proiectului s-a schimbat din nou în Research System 606A (Weapon System 606A în unele documente) iar contractul se ridica la suma de 1 600 000 USD. De fapt, guvernul canadian furnizase suma de 300 000 USD între 1952 şi 1953, Avro 2 500 000 USD până în martie 1958, iar USAF contribuise cu 785 000 în 1954 şi 1 815 000 în 1957. Noul contract presupunea testări subsonice în tunelul aerodinamic, adaptarea sistemului de combustie pentru zborul supersonic, şi studii referitoare la modul de funcţionare. S-au efectuat aproximativ 1000 de ore de testare în tunelul aerodinamic şi testare a pernei de aer, pe şaptezeci şi cinci de modele realizate la Avro. Începuse, de asemenea, şi testarea sistemului de propulsie.

Tot în 1957, membri ai armatei SUA au făcut o vizită la Avro pe 26 şi 27 septembrie. Armata a solicitat o mai

mare mobilitate a vehiculului şi şi-a exprimat interesul pentru vehicule care pot zbura aproape de sol – lucru pe care-l putea realiza vehiculul din Proiectul Y, când se afla pe perna de aer. Au adăugat că au fost încheiate contracte pentru realizarea unui astfel de vehicul, în valoare totală de 1.700.000 USD, cu diferite companii, printre care Chrysler, Aerophysics, Goodyear, Piasecki, Hiller, dar că armata nu era mulţumită de rezultat. Sperau că Avro va putea să le satisfacă solicitările.

Reprezentanţi ai Avro au fost invitaţi să prezinte o scurtă informare generalului Gavin, în cursul unei întâlniri la Pentagon, pe 29 noiembrie 1957. Propunerea Avro consta într-un vehicul subsonic, care pleca de la Proiectul Y. Vehiculul a fost prezentat în cadrul unui raport cu titlul: „Solicitarea Armatei SUA pentru o nouă familie de vehicule de zbor", şi a fost datat 26 noiembrie 1957.

Până în aprilie 1958, USAF, Armata SUA, şi Biroul Secretarului Apărării SUA conveniseră să stabilească un program militar integrat, la care ambele părţi urmau să contribuie cu fonduri, sub coordonarea forţelor aeriene. Programul urma să satisfacă solicitările armatei şi să constituie în acelaşi timp un prim pas în realizarea farfuriei zburătoare supersonice a USAF. S-a convenit ca Proiectul 606A să fie reorientat spre construirea unui vehicul militar subsonic mai simplu şi, până la definitivarea acestuia, Avro urma să întrerupă lucrul la proiectul P.V. 704. Armata SUA trebuia să pună la dispoziţie fondurile necesare pentru construirea a două vehicule necesare pentru un program complet de testare. Valoarea contractului USAF/Armata SUA pentru construirea şi testarea vehiculelor prototip a

fost stabilită la 4 432 497 USD. Şi astfel a luat naştere vromobilul – numele său popular fiind Avrocar.

Primul prototip, denumit VZ-9 AV, a fost definitivat în mai 1959, în cadrul unui nou contract USAF, AF 33(600)-3796. Conform Anexei 1 la contract, cel de-al doilea vehicul a fost autorizat şi definitivat în august 1959. Între 9 iunie şi 7 octombrie 1959, primul vehicul a fost supus unui test static de treizeci şi două de ore la Avro în Malton, Ontario. Prototipul a fost trimis apoi la tunelul aerodinamic NASA de la Ames pentru verificări aerodinamice complete care urmau să înceapă în aprilie 1960. O a doua serie de verificări în tunelul aerodinamic au început în aprilie 1961. Primul test de zbor liber, efectuat pe al doilea vehicul, a avut loc pe 12 noiembrie 1959, cu verificări suplimentare în ianuarie 1960.

Avrocar avea un diametru de 6 m, având tara de 1 270 kg, cu o masă la decolare de 2 570 kg, din care 380 kg combustibil şi 86 kg pentru pilot. Iată descrierea sa tehnică:

„Avrocar este dotat cu un ventilator cu un diametru de 1,65 m, situat în centru, care evacuează aerul printr-un sistem intern, către nişte duze periferice. Ventilatorul este acţionat de o turbină basculantă care foloseşte gazele de evacuare de la trei motoare J69-T-9... Cele trei ţevi de evacuare de la motoarele J69-T-9 ocupă 120 de grade din zona de admisie a turbinei... Gazele fierbinţi care se evacuează din turbină sunt amestecate cu curentul rece provenit de la ventilator, într-o conductă aflată

sub ventilator. Această conductă pleacă de sub ventilator, pe sub carlingă, pe sub motoare, compartimentele de depozitare şi ajunge la duzele periferice dispuse pe circumferinţa vehiculului ..."

S-a preconizat că se va ajunge la o viteză de 450 km/oră. Totul părea că merge bine, până la efectuarea primelor teste pe o pistă construită special. S-a constatat că ventilatorul central nu permitea alimentarea cu o cantitate suficientă de aer, contrar calculelor iniţiale. Pentru a remedia acest lucru, erau necesare modificări ale structurii, aşa că s-a hotărât să se continue testele, modificarea urmând a fi făcută mai târziu. Aceasta însemna că, datorită influxului insuficient de aer, Avrocar nu putea pluti, folosind efectul pernei de aer, ci se va ridica la o înălţime de aprox. 1 m deasupra solului. A apărut şi o a doua problemă, de data aceasta la alimentarea celor trei motoare. Deficienţele sistemului de alimentare cu aer provocau supraîncălzirea motoarelor, necesitând astfel alte modificări structurale, şi reducând capacitatea de obţinere a pernei de aer cu până la 5%.

Au urmat apoi probleme legate de lipsa de stabilitate:

„ ... era esenţială menţinerea unei perne de aer mai mult sau mai puţin stabilă din punct de vedere al tangajului şi ruliului... proiectul... deci, presupunea existenţa unui jet periferic, la care să se adauge un jet central... instabilitatea dinamică este considerabilă (dar)... situaţia a fost în cele din urmă remediată prin mărirea forţei jetului central, crescând de asemenea

şi sensibilitatea sistemului de stabilizare a vehiculului... Avrocar este de formă circulară, motoarele sunt dispuse simetric, la fel ca şi combustibilul şi, în oarecare măsură, şi cei doi operatori; centrul de greutate este deci aproape de centrul suprafeţei plane. Centrul aerodinamic pentru o platformă circulară s-a determinat a fi 28% din bază. Aripa va avea deci valori statice negative, ceea ce înseamnă că va fi instabilă, atât static, cât şi dinamic, în timpul zborului, şi va trebui stabilizată prin mijloace artificiale..."

Soluţia la această problemă a unei instabilităţi inerente era de a construi un mijloc artificial de stabilizare. Cea mai evoluată metodă de stabilizare artificială electronică fusese aplicată cu succes la avionul de spionaj Avro Arrow, pe care îl construia Avro. Din nefericire, Frost nu avea încredere în stabilizarea electronică, care a fost aplicată mai târziu cu succes la avioane ca, de exemplu, SR-71, F/A-18 Hornet, şi Stealth. A preferat să construiască un mijloc de stabilizare mecanic.

În august 1960, Avrocar a fost prezentat presei. A mers cu o viteză de 55 km/oră, dar se remarca faptul că era instabil, chiar dacă a traversat cu succes diverse tipuri de teren. Centrul de Testare a Zborurilor din cadrul Forţelor Aeriene, de la Baza Aviatică Edwards, a făcut o evaluare pentru Avrocar, şi s-a ajuns la următoarele concluzii:

„Performanţele, stabilitatea şi sistemul de control al Avrocar în configuraţia sa actuală nu permit accelerarea la sol până la o viteză normală de

zbor liber. Testele din tunelul aerodinamic arată că se poate face tranziţia la un zbor de mare viteză (aproximativ 100 noduri IAS la valoare maximă), cu condiţia de a se obţine 35 până la 40 de noduri cu modificarea sistemului de control..."

Raportul continua cu o listă a punctelor care necesitau modificări pentru ca Avrocar să poată face tranziţia la viteza mare de zbor.

Până în aprilie 1961, fuseseră făcute o serie de modificări, iar rezultatele erau satisfăcătoare. Inginerul Arnold Rosc, care a lucrat la proiectarea structurii, mi-a spus, în 1991, că problemele fuseseră în cele din urmă rezolvate. Frost însuşi a afirmat, în 1961, că rezultatele arătau că în curând va fi posibil zborul aerodinamic şi că, pentru următoarea fază a proiectului erau prevăzute teste complete de zbor. Aveau doar nevoie de finanţări suplimentare de la USAF/Armata SUA. Banii nu au mai venit. Probabil că publicitatea care se crease în jurul Avrocar atinsese ceea ce unii susţin că a fost scopul principal al acestei investiţii: construirea unui paravan pentru farfuriile zburătoare observate. Sau poate că proiectul a fost preluat de Statele Unite pentru a fi continuat. Nu ar fi pentru prima dată când se întâmplă astfel. În orice caz, întrucât nici guvernul canadian nu le-a pus fonduri la dispoziţie, Avro a abandonat proiectul.

Vehiculului Avro îi sunt îndatorate însă câteva reuşite tehnice, printre care avionul cu reacţie Jetliner din 1949, primul avion cu reacţie pentru transport din America de Nord. Acesta a fost urmat de CF-100, subsonic, şi, în cele

din urmă, de avionul de spionaj supersonic Avro Arrow, în 1959. Proiectul Jetliner, care a primit mai multe oferte de la câteva companii aeriene ale SUA, printre care şi Howard Hughes şi TWA, a fost abandonat în mod inexplicabil în 1953. Arrow, după ce a trecut cu succes mai multe teste de zbor, şi era aproape de a stabili un nou record mondial la viteză şi altitudine, a fost abandonat în 1959, fiind distruse cinci prototipuri aduse în fază finală, de zbor, şi alte prototipuri în diferite faze de construcţie.

Ca urmare a lipsei de contracte noi pentru farfurii zburătoare, Avro şi-a închis porţile pentru totdeauna. Angajaţii Avro au plecat către Statele Unite pentru a se angaja la Boeing, Lockhead şi, în special, NASA. De asemenea, a călătorit spre sud şi documentaţia pentru proiectul Avrocar. În ceea ce priveşte cele două prototipuri Avrocar, unul dintre ele se află la Fort Eustis din Virginia, iar celălalt într-un depozit al Institutului Smithsonian. Una dintre cele mai mari şi mai avansate corporaţii canadiene a încetat să mai existe.

A rămas însă fără răspuns întrebarea dacă efortul tehnologic pe care l-a presupus proiectul Avrocar a fost într-adevăr abandonat sau a fost preluat de Statele Unite într-unul din „programele sale negre". Termenul de „program negru" se foloseşte pentru a descrie programe secrete, a căror existenţă este ascunsă faţă de populaţie şi chiar şi faţă de alte agenţii guvernamentale. Exemple de astfel de programe sunt: avioanele de spionaj U-2 din anii 1950, succesorul său, SR-71 Blackbird şi, mai recent, avioanele Stealth, dintre care F-117 A şi bombardierul B-2. Fără îndoială, aeronava acţionată de energie atomică

menţionată de Bremner a reprezentat tot un „program negru". Cei ce lucrează în astfel de programe nu numai că trebuia să jure că vor păstra confidenţialitatea, dar era chiar posibil ca drepturile să le fie ameninţate dacă încearcă să renunţe la păstrarea tăcerii. Să-şi fi continuat oare Avrocar evoluţia?

La începutul anilor '90 circula un zvon conform căruia Forţele Aeriene ale Statelor Unite efectuau teste de zbor cu un aerovehicul hipersonic „negru" nou. Aceste zvonuri se bazau pe relatările despre aeronave de formă triunghiulară, care au fost observate deplasându-se cu viteze incredibil de mari; motoarele lor aveau un zgomot neobişnuit şi lăsau în urmă dâre de fum ce semănau cu o sfoară înnodată sau cu „covrigei pe sârmă". Speculaţiile au fost alimentate de bugetul Pentagonului din 1985, în care se cereau fonduri pentru mai multe programe, printre care unul care se numea „Aurora". Se presupune că Aurora este, sau era, numele de cod pentru acea aeronavă supersonică, succesorul lui SR-71 Blackbird.

Interesant este faptul că sosesc dovezi despre existenţa acestei aeronave şi de la instituţiile de observare geologică din Statele Unite, care au înregistrat sunete neidentificate în sudul Californiei. Bineînţeles, USAF şi toate organizaţiile implicate au negat existenţa unei astfel de aeronave. Totuşi, după cum se afirmă şi în *Jane's Defense Weekly*, „Credibilitatea USAF este subminată de faptul că autorităţile DOD răspândesc informaţii menite să manipuleze". Cu alte cuvinte, pentru a păstra informaţiile secrete, USAF sunt autorizate să orchestreze o campanie de dezinformare. Un exemplu al eficacităţii unei astfel de

campanii este cel din timpul construirii lui U-2. Ani de zile, în care U-2 a zburat şi a spionat deasupra altor ţări, majoritatea guvernelor şi populaţia, în cea mai mare parte, au crezut varianta că acest avion avea drept scop întocmirea unei hărţi meteorologice şi alte activităţi de cercetare în domeniul meteorologiei.

O modalitate de a deghiza aceste proiecte pentru a obţine fonduri de la guvern este aceea de a folosi nume de cod care cuprind mai multe proiecte, care astfel nu sunt uşor de urmărit. Astfel de proiecte sunt uneori ascunse ca parte a altor proiecte. De exemplu, în *Jane's*, s-a remarcat că Avionul Aerospaţial Naţional (NASP), un proiect pentru construirea unui avion comercial hipersonic pentru pasageri, se poate să fi fost folosit ca acoperire pentru proiectul Aurora.

În *Jane's* se afirmă că NASP era un program fără restricţii de confidenţialitate, destinat cercetării posibilităţii de a ajunge la performanţa de 8 Mach, un scop foarte dificil de atins. Deci, la început, s-a lucrat la un sistem de propulsie care să permită atingerea unor viteze apropiate de Mach 8, sub această valoare, dar mult mai mare decât valorile atinse până atunci. Aceasta se aseamănă deciziei de a construi un vehicul Avrocar subsonic, înainte de a trece la Proiectul Z, un vehicul supersonic.

În *Jane's* se subliniază faptul că aspectele legate de sistemul de propulsie pentru NASP erau, de fapt, confidenţiale, şi nu deschise publicului, ca restul proiectului. Cu alte cuvinte, se poate ca cercetările pentru sistemul de propulsie să se fi desfăşurat, de fapt, pentru

Aurora, dar sub auspiciile proiectului NASP. Odată definitivate cercetările pentru Aurora, proiectul NASP ar fi urmat să fie abandonat, ca nerealizabil. Între timp, Aurora ar fi fost gata de zbor, de executarea ei știind însă doar câteva persoane privilegiate. Este foarte posibil ca viteza ei să nu fie 8 Mach, ci 4 Mach sau peste. 4 Mach ar fi, oricum, cea mai mare viteză atinsă până în acest moment.

Un astfel de aeronavă de excepție ar avea nevoie de un mod de propulsie evoluat. Se specula că s-ar putea folosi pentru Aurora un motor „cu ciclu combinat", care să combine elemente ale motorului cu reacție cu elemente ale turbinei sau ale motorului rachetelor. Există părerea că un astfel de motor ar putea duce o aeronavă la orice viteză, până la 6 Mach.

Motoarele cu ciclu combinat au fost inventate la sfârșitul anilor '50 și experimentate în continuare în anii '60 de dr. Fred Billing, de la laboratorul de fizică aplicată de la Universitatea John Hopkins. Billing a remarcat că aceste motoare erau deosebit de eficiente, fiind capabile să recupereze și să folosească energia pe care motoarele convenționale ar pierde-o. Este foarte posibil ca, în timp ce John Frost folosea motoare convenționale și încerca să rezolve problema de stabilitate a Avrocar, USAF să aibă toate intențiile de a continua proiectul Y folosind motoare cu ciclu combinat, sau alte mijloace de propulsie experimentale.

În urma renunțării la confidențialitate asupra raportului tehnic TR-AC-47, de la Centrul de Spionaj în Tehnica Aviației de la Baza Aviatică Wright-Patterson, Ohio, la 29 martie 1995, a ieșit la iveală faptul că Proiectul

Y făcea parte dintr-un „program negru". Raportul poartă titlul: „Raportul ATIC-WADC pentru Proiectul Silver Bug", înregistrat ca Proiectul nr. 9961, şi datat 5 februarie 1955. Înainte ca acest document să fie făcut cunoscut publicului, numele de cod al proiectului „Silver Bug" nu apăruse în vreo corespondenţă sau în literatura de specialitate pentru Proiectul Y sau Avrocar. Programul de construire a farfuriei zburătoare Avro, până la acea dată, purtase următorul nume: VZ-9 AV sau Avrocar, pentru populaţia civilă; Weapon System 606A sau Proiectul 1794 pentru discuţiile cu Canada despre modelul supersonic; Proiectul Y, Proiectul Y2 şi PV 704 pentru aspecte legate de proiectul intern Avro şi, în fine, Silver Bug sau Proiectul 9961 pentru versiunea supersonică internă a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

Raportul Silver Bug este, de fapt, o copie a raportului Y2 a lui Frost, la care au fost adăugate câteva discuţii interesante. Aceasta arată că proiectul nu avea nici o legătură cu povestea farfuriilor zburătoare, cu toate că vehiculul avea formă circulară. Forma circulară a rezultat în urma cercetărilor pentru rezolvarea anumitor probleme. Raportul susţine că forma circulară ar elimina necesitatea „construirii unor baze de operare". Adică, datorită capacităţii vehiculului de a decola şi ateriza vertical, nu ar mai fi necesare piste speciale, astfel încât locurile de lansare ar putea fi oriunde, inclusiv pe puntea submarinelor.

Raportul continua astfel:

„Scopul final... este de a corecta imaginea distorsionată prezentată de rapoartele anterioare, fie ele secrete sau nu, şi de a aduce la cunoştinţa organizaţiilor de spionaj faptele reale, avertizându-i să primească cu mare atenţie orice informaţie care ar indica interesul sovietic pentru acest domeniu... Se pare că nu există nici un motiv fundamentat pentru care acest proiect nu ar conduce în cele din urmă la realizarea unei arme noi... Informarea tehnică despre acest proiect ar trebui făcută printr-o legătură directă între personalul WADC şi ATIC... Ar trebui iniţiat un efort colectiv pentru a determina dacă blocul sovietic a urmărit sau urmăreşte un proiect similar, când a început această activitate şi stadiul de dezvoltare al proiectului sovietic."

Se pare că Statele Unite erau interesate să urmărească evoluţia proiectului Silver Bug dar, în acelaşi timp, doreau să afle dacă sovieticii deţineau o tehnologie similară sau, poate, chiar mai avansată. Fenomene raportate, cum este cel din Rusia, prezentat în continuare, ca şi rapoarte înaintate de persoane cum ar fi Goy, s-ar putea să fi canalizat interesul americanilor spre tehnologia sovietică.

Pe 5 octombrie 1955, trei demnitari americani, senatorul Richard Russel (republican, din Georgia), locotenent-colonelul E.U. Hathaway, ofiţer din armata Statelor Unite, membru al Comitetului Forţelor Armate a Senatului, şi Reuben Efron, consultant în cadrul comitetului, au văzut două obiecte circulare, în cursul unei călătorii în Rusia. Discurile au decolat aproape vertical şi păreau să emită

scântei. Suprafața exterioară părea că se rotește încet și aveau două lumini imobile în vârf. Cei trei americani au fost de părere că obiectul pe care l-au văzut era o aeronavă sovietică secretă, construită pe baza proiectelor germane din timpul războiului.

Când proiectul Avrocar s-a încheiat, USAF fie reușiseră să aducă Silver Bug în stadiul în care putea fi pilotat, fie considerau că dețin suficiente informații pentru a conduce ei înșiși cercetările. S-ar putea și ca dificultățile întâmpinate la proiectul Avrocar să-i fi convins că proiectul farfuriilor zburătoare era nerealizabil. În orice caz, publicitatea din jurul proiectului Avrocar se pare că a îndepărtat atenția de la alte activități ale Statelor Unite și de la discurile extraterestre, cel puțin pentru o scurtă perioadă de timp.

În 1967, s-a descoperit că proiectul Silver Bug ajunsese într-un stadiu avansat de dezvoltare. Jack Pickett, editorul revistelor *NCO Club* și *Officer Club*, susține că a văzut patru aeronave de forma unor discuri, la Baza Aviatică Mac Dill. „Văzute așa, pe viu, aveau forma clasică de farfurie zburătoare, compartimentul pilotului/echipajului se afla chiar în centru, și semăna cu un balon". Pickett spune că aeronavele erau de diferite dimensiuni, de la 6 până la 15-22 m diametru. Aveau orificii de admisie pentru aer de fiecare parte a compartimentului pentru echipaj și orificii de evacuare dedesubt. Ofițerul de serviciu i-a spus că aveau viteze de zbor foarte mari, de peste 1 Mach, și că se puteau ridica la altitudini foarte mari, fără însă a da date. I-a arătat fotografii cu diferite formațiuni de zbor. Pentru cele patru

aeronave se aştepta decizia dacă aveau să fie distruse sau trimise la un muzeu. I s-a spus că, din cauza unor probleme de manevrabilitate şi datorită faptului că se lucra la structuri mai practice, construirea lor a fost abandonată. Aceste aeronave purtau numele de „Lady Bug", dar până acum nu au mai ieşit la lumină alte informaţii referitoare la ele.

Ne intrigă cu adevărat ideea că o farfurie zburătoare s-ar putea să fi fost construită şi că poate, în prezent, este operaţională. Totuşi, aceasta nu poate explica miile de fenomene observate, care au fost relatate lui Wilbert Smith şi altora în decursul anilor, nici nu oferă un răspuns la afirmaţiile dr. Robert Sarbacher despre discurile prăbuşite şi corpurile de extratereştri. Este justificată deci o cercetare mai atentă a unora dintre aceste relatări, ca şi a eforturilor pe care Departamentul Naţional de Apărare al Canadei a continuat să le facă pentru a strânge aceste relatări, chiar şi după ce a informat opinia publică referitor la faptul că subiectul nu prezenta interes pentru Departament.

CAPITOLUL ŞASE

PROIECTUL MAGNET ŞI ANII `50

„Activitatea interplanetară s-ar putea foarte bine să ne aducă pacea planetară. O dată ce am descoperit că navele marţiene zboară în jurul Pământului, ne vom uni cu toţii."

Lester B. Pearson, la primirea Premiului Nobel pentru pace, în 1957

Anii 1950 au fost caracterizaţi de paranoia războiului rece, care se manifesta în curse de înarmare, scandaluri legate de spionaj, teama de distrugerea nucleară şi, în Statele Unite, Comitetul pentru Activităţi Anti-Americane. Oamenii îşi construiau adăposturi nucleare în curtea din spatele casei şi învăţau tehnici de supravieţuire. Soţii Rosenberg au fost primii cetăţeni americani civili executaţi pentru spionaj.

În 1950, s-a înregistrat şi o creştere a popularităţii genului science-fiction în literatură, film şi, desigur, televiziune, care a devenit rapid principalul mod de recreere al americanilor. „Cronicile marţiene" ale lui Ray Bradbury a marcat începutul deceniului, iar programul de televiziune, foarte popular, „Zona crepusculară" a marcat sfârşitul ei.

Fie că aveau sau nu vreo legătură cu spaima roşie, cu dispozitive militare experimentale cum au fost Aurora şi Proiectul Y, sau cu creşterea popularităţii genului science-fiction, relatarea de fenomene OZN au devenit ceva obişnuit în anii '50. Proiectul Magnet şi Second Storey îşi jucaseră rolul. Oamenii continuau să relateze fenomene OZN, şi nu toate puteau fi explicate. Cele redate în continuare sunt cazuri tipice de relatări cuprinse în dosarele Proiectului Magnet din acea perioadă.

Pe 1 noiembrie 1952, în Ottawa, o minge strălucitoare de lumină a traversat orizontul, spre sud, pe la ora 9:30 p.m. Lumina a fost vizibilă timp de 12 secunde înainte de a dispărea. A fost văzută de şase persoane în Ottawa şi Aylmer. În urma calculelor s-a ajuns la concluzia că obiectul se afla la 3 600 m înălţime, se deplasa cu o viteză de 5 400 km/oră şi avea un diametru de aproximativ 120 m. Era alb la culoare. Nu s-a auzit nici un sunet. Chiar înainte de aceasta, alte două persoane observaseră un obiect portocaliu, de forma unei elipse. A rămas câtva timp în aer, plutind, înainte de a dispărea. Marte se vedea pe cer în acea perioadă, dar într-o altă poziţie decât obiectul, deci nu putea fi vorba de o confuzie de acest gen. La orele 9:15 p.m., a fost văzută o lumină strălucitoare,

deplasându-se de la est la vest pe cer, spre sud. Descrierea, transmisă de un observator din Smiths Falls, era similară celei făcută de persoanele din Ottawa.

Trebuie menţionat că, de multe ori, planetele Marte şi Venus sunt folosite ca explicaţii pentru fenomenele OZN. Ambele planete sunt destul de strălucitoare, iar Marte adeseori sclipeşte, cu o culoare roşiatică. Condiţiile atmosferice, mai ales norii care se deplasează cu viteză mare, pot crea iluzia că planetele sunt în mişcare. Dar relatările de mai sus nu pot fi explicate ca fiind, de fapt, vreuna din aceste planete.

Pe 15 iunie 1952, în Halifax, Nova Scoţia, un meteorolog a observat pe cer, spre sud, un obiect mare, argintiu, de forma unui disc. Obiectul a fost văzut depărtându-se către sud-est timp de 30 de secunde, la o altitudine între 1500 şi 2400 m. S-a ridicat vertical şi a dispărut între nori. Viteza a fost estimată la 1200 km/oră, mult superioară oricărei aeronave din acea vreme.

Pe 25 iulie, 1952, au fost observate şapte obiecte în formaţie „V" deplasându-se către sud, deasupra localităţii Ottawa. Era ora 8:00 a.m. Obiectele emanau lumină, erau albastru-deschis la culoare şi de formă rotundă. La 11:45 a.m., alte două obiecte au fost văzute deplasându-se către sud. Acestea se întâmplau într-o perioadă în care au fost relatate frecvent fenomene OZN deasupra localităţii Washington, D.C. (dintre care una este amintită mai jos).

Pe 19 iulie 1952, şi, din nou, pe 26 iulie, radarul ce controlează traficul aerian deasupra Washingtonului a reperat OZN-uri. Piloţii de pe avioanele comerciale, care se aflau în aer în acel moment, au raportat fenomene

vizuale. Instrumentele de bord au fost perturbate, şi cel puţin unul dintre piloţi a avut contact vizual. El a descris obiectele ca pe nişte lumini alb-albăstrui. Explicaţia oferită opiniei publice a fost că, datorită modificării de temperatură, radarul nu a funcţionat în parametri normali. Totuşi, după cum remarca şi Timothy Good în cartea sa „Dincolo de Strict Secret", un număr mare de persoane din serviciile de spionaj consideră că „obiectele observate s-ar putea să provină de pe altă planetă".

Lui Wilbert Smith i-a fost trimisă pentru analize o bucată de metal, despre care se afirma că provenea de le unul dintre discuri.

Pe 27 august, 1952, un obiect neidentificat a fost văzut deasupra staţiei RCAF din Macdonald, Manitoba, de către doi observatori meteorologici RCAF. Era ora 4:45 a.m. Obiectul avea forma unui disc, se vedeau umbre de-a lungul lui, ca şi când ar fi avut o suprafaţă neregulată. Era strălucitor, de culoarea aluminiului, sau chiar argintiu, şi părea să se afle chiar deasupra aeroportului. S-a rotit de două ori şi apoi s-a îndreptat spre nord-vest într-o secundă. Nu s-a auzit nici un sunet. Se pare că obiectul fusese surprins de mişcarea de rotaţie a farului din turn, înainte de a se îndepărta. Ambele persoane erau aproape sigure că nu se poate să fi fost vorba de o pasăre sau de vreo aeronavă convenţională.

Pe 31 decembrie 1952, la ora 3:00 a.m., în Regina, Saskatchewan, a fost observat un obiect circular, luminos, care a traversat cerul, îndreptându-se către linia orizontului. Obiectul a fost observat de un meteorolog şi de controlorul de trafic de la aeroportul din Regina. Aceleaşi

trei persoane au observat, douăzeci de minute mai târziu, un obiect asemănător celui dintâi. Acesta părea să fluctueze, şi părea mai mare pe măsură ce luminozitatea lui creştea în intensitate. În apropiere se afla un avion, dar cei doi observatori au făcut distincţie clară între acesta şi obiectele observate.

Zona Regina abundă de astfel de relatări, după cum reiese dintr-o scrisoare trimisă de inspectorul de la Departamentul de transport către Biroul de Control Aviatic din Regina, datată 21 ianuarie 1952. În scrisoare se menţionează că relatările trimise de Biroul din Regina au fost susţinute şi de alţi martori: „Aceste relatări sugerează prezenţa unor obiecte necunoscute care aterizează şi decolează, iar acest tip de activitate se pare că se concentrează în regiunea Regina – Moose Jaw".

În continuarea scrisorii, se cerea observatorilor meteorologici din Regina să acorde atenţie în mod deosebit oricăror relatări de astfel de incidente, la fel şi personalului de control de la aeroport şi altor persoane care lucrau în aer liber. Problema trebuia să fie tratată confidenţial, fără a implica în nici un fel presa. Toţi piloţii care zburau în zona Regina, ca şi meteorologii care lucrau pentru Liniile Aeriene Canadiene Pacific, trebuia să fie puşi la curent.

Pe 18 martie 1954, după ultima întrunire a Proiectului Second Storey, a fost primit un raport din Manitoba. La 10:25 p.m., doi ofiţeri de la Departamentul Minelor au observat un obiect argintiu. Obiectul a fost vizibil timp de 20 de minute sau chiar mai mult, şi a fost descris ca având 30 m lungime şi 2,5 m diametru (grosime?). S-a deplasat încet către est, pe o distanţă de vreo 3 km, s-a oprit, apoi

s-a întors către vest. De asemenea, obiectul şi-a modificat poziţia de la orizontal la vertical, şi apoi din nou orizontal, înainte de a se deplasa de la est la vest.

Fenomenul OZN preocupa de asemenea şi guverne din afara Americii de Nord. O scrisoare datată 29 noiembrie, 1954, şi adresată Căpitanului Edwards, Director al Spionajului din Aviaţie, demonstrează că americanii şi canadienii nu erau singurii care observau prezenţa OZN-urilor. Scrisoarea era trimisă de Colonelul Mario Bucchi, ataşat militar pentru aviaţie şi marină de la Ambasada Italiei la Ottawa. Colonelul Bucchi observa că, până atunci, autorităţile italiene desconsideraseră relatările despre farfuriile zburătoare, considerându-le fenomene optice. Acum totuşi, relatările au devenit atât de frecvente în Italia, încât problema trebuia tratată cu seriozitate. Primul pas era de a determina care era punctul de vedere al unor ţări prietene, cum ar fi Canada.

Există o notă scrisă de mână pe scrisoare, prin care se solicită părerea DAI, dacă se pot trimite informaţii colonelului Bucchi, fără însă „a încălca restricţia de confidenţialitate asupra subiectului...". Ciudată notă, dacă ţinem cont de faptul că, conform Proiectului American Grudge, observaţiile de fenomene OZN erau nefondate. Trebuie să ne întrebăm, în acest caz, de ce existau restricţii faţă de o altă agenţie militară guvernamentală?

În încheierea răspunsului dat colonelului Bucchi, se precizează că, deşi au fost strânse astfel de relatări în Canada, nu există intenţia de a le studia.

Italienii, americanii şi canadienii nu erau singurii supuşi unor mistificări. Departamentul Naţional de

Apărare era ţinut la curent despre povestiri şi relatări de fenomene OZN observate în alte ţări. Acestea erau strânse de Agenţia Centrală Americană de Spionaj. Un raport primit de la CIA fusese de fapt luat din *Morgon-Tidningen*, un cotidian din Stockholm. Pe 13 iulie 1953, a fost publicat în ziar:

> „Autorităţile daneze din domeniul apărării privesc cu multă seriozitate problema farfuriilor zburătoare. Experţii militari consideră că, deşi majoritatea farfuriilor zburătoare raportate s-au dovedit a fi fenomene astronomice, rămân în picioare relatările unor persoane cu anumită pregătire în domeniu care, printre altele, par să indice că farfuriile zburătoare sunt trimise de la bazele sovietice din Oceanul Arctic."

În continuare, se menţionează că Comandamentul Forţelor Aeriene Daneze a întocmit un raport referitor la observaţiile de fenomene OZN, prezente în aer, ca şi în apă. Relatările din Danemarca au fost comparate cu cele din Norvegia şi Finlanda. Au fost reţinute câteva relatări din aceste ţări, cum ar fi cea despre OZN-ul observat deasupra aerodromului Karup din Jutland. Obiectul semăna cu un avion, dar zbura cu viteză mult superioară oricărui model cunoscut.

În nordul Norvegiei a fost văzut un obiect misterios, şi a fost trimis un avion în cercetare, dar nu a reuşit să se apropie de obiect înainte ca acesta să se îndepărteze cu o viteză uluitoare. Concluzia a fost că fenomenele observate

pe cerul ţărilor nordice este posibil să se datoreze unor avioane de la o bază sovietică situată pe o insulă din Oceanul Arctic, chiar dacă forma lor era necunoscută. Au continuat să vină relatări din Corsica, ţările africane colonii ale Franţei, Europa occidentală, Israel.

Un incident foarte interesant s-a petrecut deasupra insulei Hokkaido, în Japonia, în ianuarie 1953. Colonelul (RCAF) D.M. Blakeslee, ofiţerul aflat la comanda escadrilei 27, pilota avionul său F-87 Sabre, la o altitudine de 7 500 m, când a observat un obiect în depărtare. S-a apropiat de el, a urcat la 9 600 m, şi a observat din nou obiectul, la altitudine mai mică, dar tot în depărtare. A încercat să se apropie din nou dar, când se apropia, obiectul literalmente dispărea. Nu l-a văzut urcând, coborând sau depărtându-se în viteză. Pur şi simplu dispărea.

Blakeslee a raportat că a avut obiectul în raza sa vizuală timp de cel puţin 2 minute. Avea o lumină de culoare verde, roşu şi alb, pe toată marginea întregului său „corp mare, orizontal". Luminile păreau că se rotesc în sensul acelor de ceasornic. Un alt pilot de la bordul unui F-87, care se afla în aer în acelaşi timp, a raportat de asemenea prezenţa obiectului, dar cele trei lumini, în cazul acesta, se roteau pe verticală. Operatorul de la turnul de control de la Chitose-Hokkaido a văzut un obiect similar, dar acesta nu a fost sesizat de nici un radar.

Pe 23 august 1956, piloţi ai RCAF au raportat din nou prezenţa unor obiecte misterioase. Şeful de escadrilă Robert J. Childerhorse şi locotenentul de zbor Ralph Innis încercau să stabilească un nou record de viteză al Canadei. La o altitudine de 10 800 m deasupra Fortului Macleod din

Alberta, la sud, Childerhorse a văzut şi a fotografiat o minge albă, ovală, strălucitoare, în apropierea unor nori de furtună.

Pe măsura ce continuau să apară relatări despre fenomene OZN, continuau şi eforturile de a le colecta. Pe 4 decembrie, 1956, Comitetul de Comunicaţii Reunit al Canadei şi Statelor Unite (Can.-US JCEC) şi-a dat acceptul pentru un document ce cuprindea Instrucţiuni de comunicare standardizate pentru Canada şi Statele Unite pentru raportarea de fenomene OZN de importanţă vitală (CIRVIS/MERINT). Sistemul CIRVIS/MERINT stabileşte procedura prin care se oferă informaţii despre observaţiile de importanţă vitală către forţele aeriene ale apărării, de la nave sau aeronave ce operează în afara zonelor accesibile sistemelor radar. Programul era deja operaţional în Statele Unite, dar se căuta acum şi participarea activă a Canadei.

„Observaţiile de importanţă vitală" presupun şi aeronave ostile sau neidentificate, submarine ostile sau neidentificate, nave de suprafaţă şi, desigur, obiecte zburătoare neidentificate. Procedura CIRVIS/MERINT era, în esenţă, aşa cum a fost prezentată în Publicaţia armatei de uscat, a marinei şi aviaţiei militare a SUA, JANAP 146. De fapt, ca produs al JANAP 146 (D), în februarie 1959, Can-US JCEC a întocmit un raport al procedurii CIRVIS/MERINT, în care erau listate agenţiile către care trebuia trimise rapoartele. Acestea cuprindeau toate unităţile militare canadiene, postul RCMP, reprezentantul Departamentului de pescărie, Compania Hudson Bay, etc.

Comitetul Condon, un grup de oameni de ştiinţă şi cercetători care au studiat OZN-urile în anii '60, afirmă că termenul „obiecte zburătoare neidentificate" folosit în procedura CIRVIS/MERINT se referă pur şi simplu la orice obiect care i se pare neobişnuit celui care îl observă. Aceasta a fost, evident, o încercare de a demonetiza termenul de „OZN" în documentul JANAP 146, de la înţelesul său de vehicul extraterestru.

Posterul prezenta şi o imagine pentru fiecare categorie de obiecte a căror prezenţă trebuia raportată. Pentru OZN-uri era reprezentat un desen mic al unei farfurii zburătoare. Din acest poster reiese clar că, pentru JANAP sau pentru procedurile CIRVIS/MERINT „OZN" înseamnă vehicul extraterestru şi nu doar obiect care nu poate fi identificat. Dacă OZN-urile nu erau decât rezultatul unor confuzii sau interpretări greşite, de ce s-a străduit armata Statelor Unite să le includă ca o categorie aparte în procedurile lor, şi de ce Canada şi-a dat acceptul?

CAPITOLUL ŞAPTE

„OBSERVAŢIILE DE IMPORTANŢĂ VITALĂ" DIN ANII `60

„Cercetarea în detaliu a rapoartelor referitoare la prezenţa unor OZN-uri ce nu pot fi uşor identificate ca fenomene naturale sau obiecte construite de om este o abordare politică."

Corespondenţa RCAF, 25 februarie 1964

La 15 octombrie 1962, s-au adus câteva amendamente minore la procedura CIRVIS/MERINT a JANAP 146 (D) şi de raportare a observaţiilor de importanţă vitală (inclusiv OZN-uri). Acest document cuprinde procedura de raportare pentru aeronave civile şi comerciale, aeronave guvernamentale şi militare, nave comerciale, nave guvernamentale şi militare, pescadoare, centre militare ce

primesc relatări de la observatori civili sau militari, şi alte agenţii civile sau guvernamentale care primesc astfel de informaţii. Rapoartele urmau a constitui dosare dacă, după părerea observatorului, ar fi urgent necesare acţiuni defensive sau de investigare. Se stipula mai departe că fiecare raport trebuia să precizeze dacă fenomenele observate erau considerate ca o potenţială ameninţare la securitatea Statelor Unite şi a Canadei şi a forţelor lor militare. Aceasta, desigur, permite ca un raport, o dată ce se consideră că nu constituie o ameninţare, poate fi abandonat sau supus unei alte autorităţi.

Interesant este faptul că directiva cerea să se facă toate eforturile pentru a obţine fotografii. Se mergea până la a afirma că filmul va fi procesat şi se va înmâna proprietarului un exemplar din fiecare poziţie, plus o rolă de film nouă. Totuşi, există numeroase cazuri în care filmul nu a fost înapoiat, a fost înapoiat deteriorat sau modificat în vreun fel.

Adresa la care trebuia aduse filmele era: Directorul Direcţiei de Spionaj din Marina Statelor Unite, Washington D.C., sau Directorul Direcţiei de Spionaj din Marină, Departamentul Naţional de Apărare, Ottawa. Comandorul James Steward, cel care l-a pus pe Wilbert Smith în legătură cu Dr. Sarbacher, făcea, desigur, parte din marină, şi un ofiţer din cadrul Marinei, contraamiralul Tate, l-a informat pe Bremner despre vehiculul acţionat cu energie atomică. Este plauzibil ca, în timp ce Directorul din Direcţia de Spionaj din Aviaţie se afla în linia întâi, ca să spunem aşa, pentru a primi şi a răspunde la rapoarte,

rapoartele cele mai solide erau, de fapt, în grija Direcției de Spionaj din Marina ambelor țări.

În 1963, ca răspuns la o serie de întrebări primite de la Parlamentul Canadei, șeful de personal din aviație a răspuns că a existat o colaborare între Canada și Statele Unite pentru investigarea rapoartelor OZN. Investigațiile au fost „coordonate de Comandamentul de Apărare al Aviației. În mod normal, sediul central al NORAD ar fi trebuit să primească o copie a raportului." A adăugat că acestor rapoarte nu li se atribuise nici un nume de cod, și cu atât mai puțin numele de „Proiectul Magnet".

În răspuns se preciza că Proiectul Magnet era coordonat de Wilbert Smith. Din moment ce Smith era angajat al Departamentului de transport, toate dosarele din cadrul acestui proiect aparțineau Departamentului de transport, și nu Departamentului Apărării Naționale, deci nu se putea conta pe accesul la ele. Nu s-a făcut nici o mențiune la Proiectul Second Storey. Astfel, DND putea foarte ușor să se eschiveze de la acest subiect, trecându-l în responsabilitatea Departamentului de transport. Dar de ce ar vrea să facă acest lucru? Să fie asta oare dovada unei acțiuni de mușamalizare sau, oare, departamentul păstra tăcerea la solicitarea americanilor?

Din corespondența aflată la dosar reiese că au mai fost date răspunsuri evazive, fie pentru a evita unele anchete sâcâitoare, sau pur și simplu pentru a evita publicitatea. De exemplu, într-unul din dosare apare următoarea notă: „Răspunsul propus... este destul de lung și oferă destul de multe informații (fără ca acestea să fie foarte precise) în speranța de a descuraja investigații ulterioare..."

Rezultatul tacticii a fost însă stârnirea publicităţii, aceasta pornind de la ideea că există o acţiune de camuflare a adevărului.

Pe 25 februarie 1964, RCAF a declarat, în cele din urmă:

> „RCAF, prin intermediul Comandamentului de Apărare din cadrul forţelor aeriene, este însărcinat cu investigarea militară a fenomenelor OZN raportate. Politica constă în investigarea detaliată a relatărilor despre obiecte zburătoare care nu pot fi identificate ca obiecte construite de om sau ca fenomene naturale."

Cu tot negativismul corespondenţei anterioare, RCAF a recunoscut, în cele din urmă, că se ocupă şi cu investigarea, nu numai cu strângerea de relatări despre fenomene OZN. În adresă se adaugă că toate fenomenele raportate până în acel moment au fost identificate fie ca obiecte construite de om, fie ca fenomene naturale cunoscute oamenilor de ştiinţă, dar poate nu şi de marea majoritate a oamenilor.

Din această afirmaţie referitoare la fenomenele naturale reiese în mod evident că numai câţiva oameni de ştiinţă aveau cunoştinţă de existenţa unor fenomene cu totul neobişnuite, care pur şi simplu nu puteau fi explicate. Chiar şi dr. Allen Hynek, astronom de renume şi consultant pentru Proiectul Blue Book, a fost surprins de unele dintre relatări.

Motivul pentru care aceste relatări erau clasificate drept secrete, conform memoriului, era acela că erau tratate ca o corespondenţă personală între observatori şi departament. S-ar putea ca motivul să fie şi acela că, prin Partea a doua a JANAP 146, era considerată o infracţiune dezvăluirea de rapoarte, conform Actului oficial canadian privind informaţiile secrete.

Într-o altă adresă, datată 14 august, Departamentul de Apărare Naţională preciza că se aplicau procedurile JANAP 146(D). Se specifica din nou că majoritatea fenomenelor observate puteau fi explicate prin prisma unor fenomene naturale, cum ar fi meteoriţi sau iluzie optică, iar altele erau în mod evident produse ale imaginaţiei. Spre deosebire de corespondenţa de până atunci, în care se afirma că toate relatările putea fi explicate, în aceasta se preciza „majoritatea". Nu se face nici o aluzie la numărul fenomenelor pentru care nu se găsise o explicaţie.

În 1965, departamentul a fost abordat de Reţeaua de radio şi televiziune canadiană (CBC), care cerceta implicarea departamentului în fenomenul OZN. Răspunsul directorului serviciului de informaţii trimis la Biroul de informaţii DND din Manitoba precizează că departamentul nu doreşte să intre în legătură cu CBC. Solicita biroului din Manitoba să refuze politicos şi să trimită la CBC o adresă standard, care se folosea în mod curent ca răspuns la solicitările de informaţii despre OZN-uri.

După 1965, nu mai este clar cine anume din DND se ocupa de relatările despre OZN-uri. Arthur Bray afirmă că responsabilitatea a fost transferată de la Comandamentul Apărării din cadrul forţelor aeriene (ADC) la sediul central

al forţelor militare canadiene şi că, în timpul acestui transfer, dosarele ADC au fost distruse. Conform unui document aflat la dosar, directorul Direcţiei de spionaj al aviaţiei a primit responsabilitatea coordonării tuturor activităţilor de investigare a fenomenelor OZN. Documentul mai precizează că profesorul J.C. Arnell, şeful adjunct al serviciilor tehnice, a fost persoana desemnată să se ocupe de fenomenele raportate. În primăvara anului 1966, responsabilitatea a fost trecută Şefului Operaţiunilor, probabil ca răspuns la noile proceduri JANAP 146 (E).

OZN-urile dădeau americanilor şi canadienilor destul de multă bătaie de cap, prea multă chiar pentru un fenomen despre care guvernul insista că, de fapt, nu există. În octombrie 1966, Ordinul Administraţiei Forţelor militare canadiene (CFAO) 71-6, „Raportarea obiectelor zburătoare neidentificate", a fost oficializat. Ordinul stabilea forma în care trebuia prezentate rapoartele către Sediul Central al Apărării Naţionale. În speţă, rapoartele trebuia să conţină cât mai multe informaţii referitor la data şi ora fenomenului, condiţiile de vreme, identificarea martorului principal şi a altora, descrierea fenomenului, şi multe alte informaţii relevante.

În noiembrie 1967, Şeful Operaţiunilor a hotărât ca informaţiile despre OZN-uri să fie puse la dispoziţia publicului şi a organizaţiilor care se ocupau cu „informarea oamenilor şi cu cercetarea ştiinţifică şi obiectivă a fenomenului OZN". Această schimbare de politică s-a datorat publicităţii largi care se crease în jurul fenomenului OZN în acea vreme. Şeful Operaţiunilor dorea „să nu lase impresia că DND ar «ascunde» ceva şi ar încerca să

obstrucţioneze circulaţia informaţiilor referitoare la fenomenele OZN..."

În decembrie 1967, Şeful Operaţiunilor DND a elaborat un rezumat al procedurilor în vigoare la data aceea. Forţele militare canadiene dispuneau de directiva CFAO menţionată anterior, şi de o a doua, CFAO 71-1, pentru raportarea meteoriţilor şi a mingiilor de foc. RCMP adoptase o procedură similară. Se preciza în continuare că, anterior, Comandamentul de Apărare din cadrul forţelor aeriene, în colaborare cu Comandamentul de Apărare din cadrul forţelor aeriene al Americii de Nord (NORAD), se ocupa de obiectele zburătoare neidentificate, evident că din perspectiva problemelor de securitate.

ADC, ca şi autorităţile americane, nu au găsit motive să creadă că OZN-urile ar reprezenta o ameninţare la adresa securităţii naţionale a Canadei. Nu interacţionau în nici un fel cu capacităţile de apărare ale Canadei. În concluzie, aceste rapoarte au căzut în responsabilitatea sediului central din Ottawa. Aceasta înseamnă că existenţa şi originea OZN-urilor nu prezenta interes, ci numai modul lor de funcţionare, în cazul în care ar fi reprezentat o ameninţare.

La sediul central, rapoartele au fost împărţite în două categorii. În prima categorie intrau obiectele clasificate ca meteoriţi sau mingi de foc. Acestea erau trimise la Consiliul Naţional de Cercetare (NRC), centrul de studiu pentru meteoriţi, pentru studiu mai aprofundat. Rapoartele din categoria a doua erau mai departe împărţite în trei clase: A, B şi C. Clasa A era rezervată pentru rapoartele care solicitau o investigare formală. Clasa B se referea la

rapoarte care conţineau informaţii interesante, dar nu promiteau nimic dacă s-ar fi investigat în continuare. Clasa C era rezervată rapoartelor de importanţă minimă.

Investigaţiile pentru rapoartele din clasa A puteau începe cu o discuţie cu martorul (martorii) fenomenului şi putea implica RCMP, NRC, Centrul de interpretare a fotografiilor din cadrul Departamentului de Apărare, laboratoarele de criminologie RCMP, şi orice altă agenţie care putea să ofere asistenţă. Din cele 190 de rapoarte OZN înregistrate între 1 ianuarie şi 30 noiembrie 1967, numai nouă au fost desemnate ca făcând parte din clasa A. Unul din acestea a constituit renumitul caz Stefan Michalak, care s-a petrecut la 20 mai 1967. Cazul Michalak va fi tratat în detaliu în Capitolul opt, plecând de la rapoartele oficiale ale DND şi RCMP, pentru care s-a ridicat restricţia de confidenţialitate ca urmare a cererii pe care am înaintat-o pentru a obţine acces la ele.

Un incident care este posibil să aibă legătură cu primul, aflat de asemenea printre cele nouă incluse în clasa A, s-a petrecut la 11:00 p.m., în noaptea de 18 iunie 1967, la mai puţin de o lună după cazul Michalak. R. Green transporta, cu feribotul, pe membrii unei familii, de la Clear Water Bay, Shoal Lake, Ontario, la casa lor aflată pe celălalt mal al lacului, când au văzut un obiect luminos plutind la 15 m deasupra vârfurilor copacilor, la vreun kilometru şi jumătate depărtare. Neputând identifica obiectul, Green a întors barca spre direcţia în care se afla obiectul, pentru a privi mai de aproape. Observând că obiectul a coborât brusc şi se îndrepta către barcă, Green pornit cu cea mai mare viteză spre mal şi au coborât cu toţii

din barcă. Obiectul a revenit la poziţia sa iniţială, şi Green împreună cu familia din Clear Water Bay au făcut o a doua încercare de a se apropia de el. Când obiectul s-a îndreptat pentru a doua oară spre ei, au pornit cu cea mai mare viteză spre malul opus. Au lăsat barca la mal şi au alergat către cea mai apropiată casă, trezindu-i pe toţi cei care se aflau înăuntru. Au putut observa cu toţii obiectul timp de vreo cincisprezece minute, înainte de a dispărea înspre vest–nord-vest în direcţia Falcon Lake, locul întâlnirii lui Michalak.

Obiectul văzut pe 18 iunie a fost descris ca fiind oval, cu o umflătură sau un balon în vârf. Avea o culoare metalică sau de sticlă. Când se apropia de barcă, vârfurile copacilor pe deasupra cărora trecea aveau o strălucire albă. Dimensiunile lui au fost estimate la 7,50 – 10 m diametru şi 5 m grosime. Când se deplasa, era tivit cu o lumină portocalie. Nimeni nu a auzit nici un zgomot. O persoană care se afla într-o cabană din apropiere asculta la radio la ora aceea şi brusc a auzit interferenţe şi paraziţi. Se aştepta să vadă nori de furtună, care ar fi putut produce acest efect dar, spre surprinderea lui, cerul era senin.

DND, în colaborare cu RCMP, au făcut cercetări asupra lui Greene şi au aflat că era o persoană serioasă, demnă de încredere, şi că nu avea probleme cu alcoolul. De fapt, s-a constatat că nici unul din cei implicaţi nu consumase alcool în noaptea acea.

Persoanele care au fost martorii acestui incident au adus frunze ofilite şi alte mostre la Universitatea din Manitoba, pentru a fi analizate. Departamentul forestier şi de dezvoltare rurală din cadrul guvernului federal au

examinat de asemenea mostre din zonă, și copaci. Fenomenul de ofilire a frunzelor putea fi explicat numai parțial prin prezența unor ciuperci. Concluzia departamentului a fost că ofilirea masivă a fost, probabil, cauzată de o sursă de căldură. Investigația a fost continuată, dar fără să se ajungă la vreo concluzie.

Dr. Millman, din cadrul NRC, a cercetat cazul și a clasificat întregul episod ca pe o identificare greșită a planetei Venus. Din nefericire, după cum a subliniat și Hynek, nici unul dintre observatori nu a văzut în același timp și obiectul, și planeta Venus. În apărarea lor, Hynek se întreabă cum este oare posibil să fi avut de două ori aceeași halucinație, anume că planeta cobora și se îndrepta spre barca lor.

Pe 3 iulie 1967, la mai puțin de o lună după fenomenul observat de Greene, Warren Smith, Lorne Grovue, și Craig Dunn – în vârstă de cincisprezece ani – se aflau la 80 de mile sud-vest de Calgary. Plecaseră în căutarea legendarei Mine Pierdute a lui Lemon, o mină de aur despre care se spune că ar fi fost descoperită în zonă în 1870 de către un bărbat pe nume Lemon. Se mai spune că, după ce și-a ucis partenerul, a murit și el, fără a mai apuca să dezvăluie cuiva locul unde se afla mina.

La 6:30 p.m., în timp ce mergeau spre est, cei trei au văzut un obiect la câțiva kilometri depărtare, la o altitudine de aproximativ 600 m. Se îndrepta spre ei, și cobora. A trecut prin fața lor și și-a continuat traiectoria, dispărând în spatele unor copaci, după care a apărut din nou și a rămas plutind în aer. Au văzut ceva căzând din el. Warren Smith a făcut două fotografii obiectului. Acestea au apărut

ulterior în ziarele din Calgary. În cele din urmă, Smith a trimis fotografiile la RCAF din Ottawa, pentru verificare.

Pe 17 noiembrie 1967, Smith a primit un răspuns de la colonelul W. Turner, în care se preciza că fotografiile fuseseră supuse unor analize detaliate şi, coroborând rezultatul analizelor cu descrierea făcută de martorii oculari, s-a ajuns la următoarele concluzii:

„Obiectul avea un diametru de 12 până la 15 m şi o grosime de 3,5 până la 4,2 m... Imaginea umbrei din fotografii sugerează o formă mai degrabă toroidală decât elipsoidală a obiectului. Suprafaţa exterioară pare lipsită de şanţuri sau ieşituri, iar suprafeţele luminate sugerează că suprafaţa este luminoasă, strălucitoare. Din nefericire, nu am putut să-l identificăm sau să oferim o explicaţie... Departamentul de Apărare Naţională şi alţe agenţii care se ocupă de studiul fenomenului OZN au primit o serie de fotografii de fenomene neobişnuite care nu pot fi nici identificate, nici explicate."

În raportul complet al analizei efectuată de Centrul de interpretare a fotografiilor de la Departamentul de Apărare se subliniază că, pentru ca fotografiile să fi putut fi falsificate într-o cameră obscură, ar fi fost nevoie de cunoştinţe solide de optică şi fotometrie. Un efect similar ar fi putut fi obţinut prin explozia unei camere de roată de automobil la 42 m în faţa aparatului de fotografiat. Într-una din fotografii, obiectul apărea mai aproape, dar în spatele

copacilor. S-a estimat că aceştia se aflau la aproximativ 30 de metri depărtare de cei trei.

Se pare că Millman nu s-a implicat în acest caz, dar Hynek a făcut-o cu siguranţă. A supus fotografiile şi negativele unei alte analize, pentru a stabili dacă erau falsuri. Rezultatul analizei certifică autenticitatea lor. Warren Smith a fotografiat un obiect cu suprafaţa netedă, argintie şi dură. Hynek a continuat, cu fonduri proprii, investigarea, prin discuţii cu martorii oculari. A obţinut acum de la cei trei o declaraţie dată sub jurământ asupra autenticităţii fenomenului. Hynek a ajuns la concluzia că martorii puteau fi consideraţi demni de încredere, şi că fotografiile puteau fi considerate autentice. Nu a făcut nici o declaraţie sau speculaţie referitor la posibila origine a obiectului.

O adresă ulterioară, datată februarie 1968, trimisă de Şeful Operaţiunilor, precizează: „Există posibilitatea ca obiectul să reprezinte un proiect militar secret..." Raportul de la Comitetul Condon de la Universitatea din Colorado se referă tot la acest fenomen. Cercetătorul principal din acest grup a ajuns la concluzia că nu există suficiente dovezi pentru a exclude posibilitatea ca imaginea obiectului să fi fost creată de mână pe filmul fotografic, posibilitate care apărea şi în raportul DND. Aceasta ar fi însemnat că, după developarea filmului, cei trei ar fi inventat cele relatate.

Ziua de 7 iulie a adus un nou caz din clasa A. Departamentul de transport a trimis un raport conform căruia, la 01:00, ora Greenwich (GMT), a fost reperat de radar un obiect neidentificat, la aproximativ 100 kilometri

est de Winnipeg. Obiectul a fost văzut pe ecranul radarului de trei controlori de trafic şi de doi tehnicieni. Viteza obiectului a crescut de la 720 de noduri până la 3.600 de noduri într-un minut şi zece secunde. Au căzut cu toţii de acord că semnalul nu se poate să se fi datorat unor probleme mecanice sau electrice ale aparatului, pentru că obiectul a rămas pe ecran timp de şapte citiri. La 03:24 GMT, la Kenora, Ontario, a fost reperat un obiect care a rămas pe ecranul radarului timp de douăzeci şi nouă de minute. A urmărit cursa 405 Air Canada, după care a dispărut, reapărând apoi pentru a urmări cursa 927 Air Canada. Departamentul de transport şi Departamentul Apărării Naţionale nu au putut oferi explicaţii referitor la obiectele reperate de radar.

Printre fenomenele din clasa A se numără şi ceea ce ar putea foarte bine să fie primul fenomen din seria cercurilor din lanurile de cereale. Acestea sunt cercuri imense, a căror prezenţă nu a putut fi explicată, care apar în lanurile de cereale. Vegetaţia – paiele firelor de grâu, de exemplu – este culcată la pământ, în vârtejuri ciudate. Majoritatea acestor cazuri au fost raportate în Marea Britanie, în anii 80, iar la începutul anilor 90i, doi englezi au mărturisit că ei erau autorii acestor forme. Au făcut chiar şi o demonstraţie.

Controversa cercurilor din lanurile de cereale continuă totuşi, întrucât acestea nu au apărut numai în Anglia, iar unele dintre ele au fost raportate înainte de 1980. Formele acestea au început să apară şi în alte ţări, şi în iulie 1994, o serie de astfel de cercuri a fost observată pe un câmp la sud de Windsor, Ontario. Se poate argumenta

că aceste cercuri au fost o farsă, şi au fost trasate de cineva plecând de la dezvăluirile celor doi englezi. Dar farsorii britanici nu ar fi putut trasa cercurile observate în 1967.

La 8 august 1967, în Duhamel, un oraş de lângă Camrose, Alberta, au fost observate o serie de cercuri pe o păşune. Pe plan local, s-a considerat că urmele acestea aveau legătură cu aterizarea unuia sau mai multor OZN-uri, întrucât, câteva săptămâni mai înainte, două fetiţe care locuiau la un kilometru şi jumătate de păşune povestiseră că văzuseră un OZN de culoare crem, deplasându-se în sus şi în jos la câteva sute de metri depărtare de ele. Mairull G. Jones, de la centul de cercetare militară, a fost trimis să investigheze cazul, împreună cu un fotograf al armatei şi un reprezentant de la sediul central.

Au fost descoperite şase inele circulare, fiecare din ele trasate cu o linie de 15 cm şi alcătuind cercuri de 9 până la 11 m diametru. Cercurile erau trasate doar pe trei sferturi. Arătau ca şi când ar fi fost trasate de o roată grea, care a descris o rotaţie aproape completă, dar nu s-au găsit urme de roţi sau de paşi care să conducă spre sau dinspre locul respectiv. Jones afirmă, în raportul său:

„Trăsătura cea mai uimitoare a urmelor circulare, pe lângă faptul că descriu cercuri aproape perfecte, este faptul că diferă mult de urmele lăsate pe câmp de automobile şi camioane în săptămâna care a urmat descoperirii. Urmele erau, în general, foarte uniforme şi mult mai adânc imprimate în sol.

Contrastau evident față de urmele de vehicule de lângă ele."

Impresia lui Jones a fost că nu se putea elimina posibilitatea unei mistificări, dar el nu putea oferi o explicație referitor la modul de realizare a acesteia. Lățimea de 15 cm pe care o aveau urmele este chiar lățimea roților, dar dacă s-ar fi folosit roți cu lățimea de 15 cm, a calculat că forța de apăsare necesară ar fi fost de o tonă și trei sferturi, și ar fi trebuit să descrie un cerc perfect. Aceasta s-ar fi putut obține dacă roata ar fi fost montată la un braț cu lungimea razei cercului, și apoi rotită în jurul centrului cercului. Ipoteza aceasta nu putea corespunde realității, întrucât nici unul din cercuri nu avea nici un semn în centru, cu excepția unuia, care avea o mică scobitură. Printre celelalte teorii ale lui Jones se numără folosirea unei axe de 10 m lungime sau un motociclist care se rotea în cerc. Nici una din ipoteze nu era plauzibilă.

A analizat apoi posibilitatea unui OZN, și a făcut următoarele calcule, plecând de la valoarea estimativă a presiunii necesară pe roată pentru a lăsa urmele respective, și plecând de la ideea că sarcina era uniform repartizată pe un inel de metal de aterizare circular, îngust:

„Dacă considerăm sarcina pe roată la 250 kg, pentru un calcul estimativ, cu o suprafață de contact de 10 cm pe 5 cm, aceasta ar rezulta ca o sarcină de aproximativ 63 psi. Să considerăm o valoare puțin inferioară, 50 psi, valoare pe care o consider minimală pentru producerea de urme vizibile. Pentru

simplificare, vom considera o urmă cu diametrul de 10 m şi o lăţime medie de 12,5 cm. Suprafaţa totală de contact rezultată este de 33 750 cm^2, sau o sarcină totală de 135 000 kg pentru OZN. Această sarcină totală de 135 de tone ar fi masa corectă pentru o aeronavă mare sau, eventual, o navă spaţială mică."

În urma investigaţiilor DND nu s-au detectat urme de radioactivitate; de asemenea, nu au existat semne care să arate că trasarea cercurilor ar fi fost făcută de falsificatori, cu toate că posibilitatea aceasta nu a fost exclusă definitiv. Nu existau urme de paşi care să conducă spre sau dinspre cercuri, cu toate că solul era moale, în urma ploilor recente. Jones a încheiat cu următoarea observaţie:

„Nu am mai întâlnit astfel de urme până acum, şi nu pot afirma că, dacă le-aş mai întâlni aş fi tentat să consider mai puţin probabilă alternativa unei mistificării. Totuşi, nu am mai auzit până acum să fi existat urme similare în alte relatări de aterizări de OZN-uri."

Numai de-ar fi apărut fenomenele cercurilor din lanurile de grâne mai devreme, nu la zece-cincisprezece ani mai târziu! Cercurile din păşune au fost înregistrate ca inexplicabile.

În noaptea de 5 octombrie 1967 (în presă a apărut ca 4 octombrie), un incident straniu şi-a făcut intrarea în rândul fenomenelor din clasa A. Caporalul Wercicky de la RCMP şi alţi şase martori au raportat prezenţa unui OZN

la Barington Passage, chiar la ieşirea din Lower Woods Harbour, Nova Scoţia. Obiectul a fost descris ca fiind închis la culoare, cu dimensiuni de peste 18 m, cu patru lumini albe aflate la distanţă de aproximativ 4,5 m. A putut fi văzut timp de aproximativ cinci minute, deplasându-se spre est deasupra apei. Deodată, a coborât spre suprafaţa apei, emiţând un şuierat ascuţit. A lovit apa şi a rămas la suprafaţă, ca o lumină plutitoare. A rămas astfel un oarecare interval de timp, dar când ofiţerii RCMP s-au apropiat cu nava de el, s-a scufundat. Garda de coastă canadiană şi alte câteva ambarcaţiuni au cercetat zona, dar fără succes. A fost trimisă de asemenea, din partea DND, o echipă de scafandri, dar nici ei nu au găsit nimic. Fenomenul a fost înregistrat ca inexplicabil.

O săptămână mai târziu, în ediţia din 12 octombrie a publicaţiei *Toronto Star*, a apărut următorul titlu: „Farfurii zburătoare cu lumini colorate uimesc satele din N.S.". Shag Harbour, Nova Scoţia, a fost scena câtorva incidente ciudate. Zeci de locuitori din zonă au observat o formaţie de lumini în aer, timp de mai multe nopţi. În seara zilei de 11 octombrie, la 10:00 p.m., Lockland Cameron, soţia sa, fiica, fratele şi soţia fratelui, au observat un obiect la 150 180 m deasupra solului, cu o lăţime de 16,5–18 m, la aproximativ un kilometru depărtare de locul în care se petrecuse fenomenul raportat de caporalul Wercicky. Obiectul avea şase lumini roşii dispuse în liniar şi a putut fi văzut timp de zece minute. După ce luminile au dispărut, patru dintre ele au reapărut în formaţie de „V" sau de pană, ca şi în cazul fenomenelor anterioare. După ce au dispărut dincolo de linia orizontului, mai străbăteau încă dungi de

lumină galbenă. Televizorul familiei Cameron a înregistrat interferențe pe toată durata acestui incident. Fenomenul a fost înregistrat ca inexplicabil.

Întrucât OZN-urile nu se dovediseră a fi o amenințare militară și, în continuare, nu puteau fi în nici un fel explicate, DND și-a declinat responsabilitatea investigării acestor fenomene în favoarea cercetătorilor de la Consiliul național de cercetare la 16 februarie, 1968. În adresa de răspuns, ca acceptare a responsabilității, NRC precizează: „Este recomandabil ca departamentul dumneavoastră să păstreze rapoartele care, din motive de securitate militară, ar trebui să rămână secrete." Aceasta însemna că, în vreme ce NRC urma să se ocupe acum de investigarea rapoartelor și de publicitatea implicită, DND se va putea implica în unele rapoarte la care opinia publică și poate chiar și NRC nu vor ajunge niciodată.

CAPITOLUL OPT

CAZUL STEFAN MICHALAK

„Dacă următoarea experienţă ar fi un fapt fizic real, ea ar demonstra existenţa vehiculelor zburătoare extraterestre în mediul nostru ."

Edward U. Condon, Abordarea ştiinţifică a obiectelor Zburătoare neidentificate, 1969

De-a lungul acestei cronologii a evenimentelor OZN, Poliţia Regală Călare Canadiană a jucat un rol important alături de Ministerul Apărării Naţionale. Cu toate acestea, arhivele conţin un singur dosar din incidentele RCMP. Este dosarul despre cazul lui Stefan Michalak, care mi-a fost dezvăluit de către arhivarul RCMP, şi ulterior făcut public, în 1995. Ortografia prenumelui lui Michalak apare conform dosarului RCMP.

Stefan Michalak s-a născut în Polonia, pe 7 august 1916. A emigrat în Canada în 1949, după ce a efectuat serviciul militar în ţara sa natală. În anii 1960, a fost angajat la o Fabrică de ciment din Regina, Saskatchewan, ca mecanic industrial. Ulterior a fost transferat de la fabrică în Winnipeg, Manitoba. În Saskatchewan studiase despre exploatarea minelor şi şi-a continuat studiile în acest domeniu după ce s-a mutat la Winnipeg. Interesul său în geologie şi prospectare l-a îndreptat în mijlocul OZN-urilor. Oficial, „echipele de investigaţie DND şi RCMP nu au reuşit să obţină dovezi care să contrazică povestea domnului Michalak".

Marţi, 23 mai 1967, caporalul Davis de la RCMP şi sergentul Zacharias au ajuns la locuinţa lui Michalak la ora 10:30 a.m. pentru a lua declaraţia lui Stefan Michalak. Acasă erau soţia domnului Michalak, fiul său, Mark, şi domnul J. B. Thompson, membru al Organizaţiei canadiene pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene, OIFA, o organizaţie civilă dedicată cercetării evenimentelor OZN. Cei doi ofiţeri l-au interogat pe domnul Michalak timp de aproximativ două ore, timp în care, conform spuselor lor, acesta părea că suferea din cauza unei boli necunoscute .

Michalak le-a spus ofiţerilor că de la incidentul de sâmbătă de la Falcon Beach, se simţise foarte rău şi nu putuse să mănânce nimic. A adăugat că suferea de o durere continuă de cap şi, după câte putea să-şi dea seama, slăbise vreo 6 kg. A insistat că avea în gură un gust de sârmă sau de material izolant ars, şi avea senzaţia că gustul i-a pătruns în tot corpul.

Anterior, Michalak fusese dus la Departamentul de urgenţe al spitalului Misecordia pentru tratarea unor arsuri pe corp. A spus doctorului că arsurile fuseseră cauzate de gazele de eşapament provenite de la un avion. Nu a vrut ca personalul spitalului să creadă că e nebun, aşa că nu a dezvăluit ceea ce se întâmplase în realitate.

Michalak a declarat la RCMP că i-a luat foc cămaşa de la gazele de eşapament; a smuls-o de pe el şi a aruncăt-o pe pământ. Focul s-a întins la muşchiul de pe sol, aşa că a călcat flăcările pentru a-l stinge. A stins şi focul care-i cuprinsese maieul, pe care apoi l-a pus în servietă şi l-a adus acasă. Michalak le-a arătat celor doi ofiţeri maieul, care încă mirosea a sârmă sau izolant ars. Şapca pe care o purta era de asemenea arsă într-o porţiune, ca şi una dintre mănuşile de plastic pe care le purta în momentul incidentului. Mănuşa, însă fusese dată persoanei de la APRO.

A doua zi ofiţerii l-au vizitat din nou pe Michalak la ora 1:45 p.m. şi l-au interogat în legătură cu întreaga întâmplare. Acesta le-a spus ofiţerilor că studia geologia şi avea ca hobby prospectarea de teren. Vineri, 19 mai, a plecat mai devreme de la lucru ca să ia câteva lucruri şi să prindă autobuzul care-l ducea la locul său de prospectare. Şi-a pregătit prânzul pentru ieşirea de a doua zi, un magnet, brichete de porţelan, o busolă, mănuşi, ochelari de protecţie, un topor, un ciocan, cărţi, ruletă metalică şi câteva observaţii personale – toate lucrurile de care avea nevoie pentru excursia lui de cercetare .

Fiul lui l-a dus la autobuzul care pleca la ora 7:15. Destinaţia era Falcon Beach, la aproximativ 90 mile

depărtare, la est de Winnipeg, lângă graniţa Ontario-Manitoba. După părerea lui, a ajuns la 9:30 p.m. Apoi s-a instalat la un hotel/motel de pe autostradă, a citit timp de o oră, o oră şi jumătate şi a plecat să bea o cafea. A avut o scurtă conversaţie cu bărbatul din spatele tejghelei, l-a întrebat despre munca geologilor din zonă, apoi s-a întors în cameră, şi-a verificat echipamentul şi s-a culcat. Ajuns în acest punct, ofiţerii RCMP l-au întrebat în mod special dacă a consumat vreo băutură alcoolică. Răspunsul lui a fost negativ. A estimat că era în jur de 10:30 când s-a dus la culcare.

În dimineaţa următoare, pe 20 mai, s-a trezit la 5:30 dimineaţa. A mâncat ceva din alimentele pe care le adusese cu el şi apoi a părăsit hotelul, a mers puţin pe autostradă, s-a întors spre nord şi s-a îndreptat spre tufişuri. Cunoştea zona destul de bine pentru că mai fusese acolo cu un an în urmă. Dorea să ajungă într-un anumit loc. Pe drum, în timp ce cerceta nişte roci cu filoane de minereu, a zărit un cârd de gâşte. Iniţial făceau zgomot, dar apoi s-au liniştit. A estimat se aflau la 30-40 metri depărtare de el.

Michalak a continuat examinarea rocilor şi apoi s-a hotărât să ia o pauză de prânz. Era ora 11:

„După prânz mi-am reluat activitatea. Gâştele fac din nou zgomot şi... ridic capul şi mă uit spre mlaştina unde stăteau gâştele şi zăresc o lumină care venea de acolo... în momentul acela am zărit unul (OZN), încă unul îl urma, erau două. Forma este ca cea pe care am schiţat-o, exact ceea ce era în aer. Nu puteţi vedea conturul deoarece el coincide cu

culorile, cu cerul albastru amestecat cu roşu. Deci, se rotesc şi se opresc... N-au făcut nici un zgomot... Absolut nici un zgomot. A aterizat unul şi celălalt stă la 3-4 metri deasupra pământului... absolut nici un zgomot..."

Michalak le-a spus ofiţerilor că obiectele veniseră de la 255 grade sud – sud vest faţă de locul unde se afla el – verificase pe hartă la momentul respectiv. Cerul era parţial noros, dar vizibilitatea era bună. Nu fusese nici un semn de fulger în zonă şi nu plouase. Ofiţerii l-au întrebat dacă are vederea bună, iar răspunsul lui a fost afirmativ. Purta ochelari doar pentru vederea de aproape, dar la momentul incidentului purta ochelarii de protecţie. A descris ochelarii de protecţie: aveau o pereche de lentile incolore şi alta de lentile colorate. La început a observat obiectele prin lentilele incolore, apoi a coborât şi lentilele colorate pentru că o lumină albă, cu nuanţe purpurii, emanată din interiorul unuia din obiecte, îi deranja ochii. Prima reacţie la vederea obiectelor a fost de uimire. Se uita la amândouă când unul dintre ele a aterizat la 30 metri depărtare, pe o stâncă relativ goală, presărată cu foarte puţină vegetaţie.

Celălalt obiect a planat cam la 3 metri deasupra pământului înainte de a pleca. L-a descris ca fiind roşu cu gri. În timp ce începea să se depărteze, şi-a schimbat uşor culoarea în portocaliu, apoi portocaliu aprins, apoi portocaliu cu gri, după care a dispărut. Nu părea să se rotească în jurul propriei axe, dar Michalak a avut senzaţia că, de fapt, se rotea. A rămas la vedere doar pentru câteva minute, apoi a plecat în direcţia din care venise. S-a

îndepărtat foarte repede. A estimat că avea diametrul de 10-15 metri şi cam 3 metri înălţime, incluzând cupola din centru.

Obiectul care a aterizat era iniţial roşu aprins, ca metalul încins, dar a devenit treptat cenuşiu, de culoarea oţelului, apoi argintiu. În final era un galben pal, de culoarea alamei, cu un aspect foarte neted. În timp ce ateriza, s-a auzit un zgomot de vârtej sau fluierat, ca şi când ar fi fost un motor mic. Michalak simţea curenţi de aer, ca şi când acesta ar fi fost absorbit, cât timp obiectul zburător a rămas pe sol, şi a şi auzit un sunet de aspirare. Nu se auzea nici un zgomot de motor. Obiectul a rămas pe sol, cel puţin 45 de minute, dar după vreo zece minute s-a deschis o trapă.

A văzut o coloană de lumină de culoare violet aprins care părea că venea de sub vârful cupolei. Pereţii obiectului erau groşi de 45-50-55 cm, cu întăriturile la interior. În acel moment a început să se apropie de obiect.

„Când am pornit spre el, aud un zgomot. Erau cu siguranţă fiinţe omeneşti înăuntru, care vorbeau... Bărbaţi... Dar prima idee care îmi vine în minte e că sunt americani. Aşa că îmi spun, ei bine, dacă sunteţi yankei, ieşiţi afară şi nu vă fie frică. Spun eu, n-o să vă vând secretul pentru un nenorocit de dolar, dacă aveţi nevoie de ajutor, ieşiţi afară. Apoi vocea s-a oprit. Tăcere deplină... cred că au fost două sau trei replici de conversaţie. Şi asta a fost tot. Nu au mai scos nici un cuvânt după asta... Apoi le vorbesc în germană şi italiană."

Michalak a explicat cum a continuat să li se adreseze în diferite limbi inclusiv poloneză, ucraineană şi rusă, dar fără nici un rezultat.

În timp ce încerca să comunice, trapa s-a închis repede: „Uşa era formată dintr-o placă ce se mişca orizontal şi alta ce se mişca orizontal în cealaltă direcţie şi a treia era împinsă în afară... Se închidea foarte bine"

Apropiindu-se de obiect, Michalak a spus că a văzut şi a simţit căldura ce se degaja din el. Diferitele culori ale metalului indicau că suprafaţa era fierbinte. Atunci a început să devină roşu şi să se rotească în sens invers acelor de ceasornic. Nu a auzit nici un motor pornind, dar era un zgomot de vârtej ce creştea în intensitate. Întorcându-se, a văzut un fel de grilaj. A întins mâna înmănuşată şi a trecut dincolo de grilaj. Plasticul mănuşii a început să se topească, aşa că şi-a retras mâna.

Când obiectul a început decolarea, dinspre grilaj a venit un curent de aer fierbinte. Michalak s-a rostogolit pe pământ, cu cămaşa în flăcări. Şi-a rupt cămaşa de pe el şi apoi maieul şi s-a întors exact la timp pentru a vedea vehiculul depărtându-se cu o viteză fantastică. A observat că nu s-a înălţat drept, ci mai degrabă s-a înclinat puţin şi s-a înălţat sub un anumit unghi. A spus că nu a făcut zgomot asemănător unui motor cu reacţie, dar că se deplasa mult mai repede decât orice avion cu reacţie, poate de trei sau patru ori mai repede. Pe măsură ce se îndepărta, a devenit roşu şi apoi, treptat, portocaliu, după care a dispărut în nori. După câteva minute au fost văzute trecând pe deasupra avioane convenţionale.

Ofiţerii l-au întrebat cât de departe era de cele mai apropiate linii de tensiune. A estimat că se afla la vreo câţiva kilometri. A fost întrebat din nou despre cămaşă şi a repetat a rupt-o şi a călcat pe ea pentru a stinge focul. I-a fost teamă să nu provoace un incendiu în pădure. A lăsat cămaşa acolo. Apoi a făcut câţiva paşi prin preajmă şi îşi aminteşte că a văzut o zonă cu vegetaţie arsă şi o zonă circulară cu diametrul de aproximativ 3,5 m. A fost întrebat dacă lăsase şi altceva în afară de cămaşă şi a răspuns că îşi lăsase şi ruleta metalică A remarcat că pe drum găsise şi un ferăstrău vechi pe care l-a lăsat pe o piatră.

După plecarea vehiculului, a rămas pe loc timp de vreo zece minute înainte de a se îndrepta către autostradă. În acel moment a început să-i fie greaţă şi să vomite. A vomat din nou şi, când a ajuns la autostradă, a vomat iar şi iar, în mod repetat timp de două minute. În timp ce observa vehiculul aflat pe sol, a simţit mirosul intens de fire electrice sau de izolant ars. Mirosul părea acum că era emanat din corpul său şi îl simţea în gură. A remarcat că, de la incident, nu putuse să mănânce nimic şi se simţea foarte rău, avea dureri de cap şi momente de pierdere a cunoştinţei. A estimat că slăbea 2,5 kilograme pe zi.

Când a ajuns la autostradă, a reuşit să facă semn unei maşini de patrulare din Falcon Beach. Sergentul G.A. Solotki conducea maşina când l-a văzut pe Michalak făcându-i semn pe la ora 3:00 p.m. în după-amiaza zilei de sâmbătă, 20 mai. Aceasta se întâmpla pe autostrada Trans-Canada, cam la o jumătate de kilometru vest de intrarea în Falcon Beach. Iniţial, Solotki trecuse de el, dar

s-a întors când şi-a dat seama că Michalak îi făcea semne disperat. În raportul său, sergentului Solotki susţinea că Michalak era foarte tulburat. Michalak i-a spus că tocmai venea dinspre tufişuri, unde se dusese să facă prospectări de teren, şi a văzut două nave spaţiale. La cererea lui Solotki a făcut o schiţă a vehiculelor, în formă de farfurioară (probabil că datorită vitezei mari cu care s-au îndepărtat, Michalak a considerat că nu erau făcute de oameni, şi ştia de asemenea despre farfuriile zburătoare din articolele din ziare). Erau de culoare roşu incandescent şi se roteau. Atinsese una dintre ele şi se arsese. Îşi arsese de asemenea pălăria şi cămaşa şi i-a arătat pălăria sergentului, dar a refuzat să-i arate cămaşa, susţinând că nu voia publicitate. Ochii săi erau roşii şi injectaţi şi se purta într-un mod iraţional, făcându-l pe Solotki să creadă că băuse şi acum era mahmur. Cu toate acestea, nu mirosea deloc a alcool.

De fiecare dată când Solotki încerca să se apropie, Michalak se dădea la o parte şi devenea necooperant. Tot ce avea cu el era o servietă şi pretindea că înăuntru era cămaşa arsă. Deşi spusese că venise să facă prospectări de teren, nu avea cu el echipamentul necesar, şi afirma că sosise vineri cu autobuzul. A refuzat să-i arate lui Solotki locul aterizării, dar i-a arătat că se alesese cu arsuri pe piept, despre care Solotki a spus că arătau de parcă şi-ar fi „frecat scrum pe piele". Solotki a remarcat de asemenea o arsură pe pălăria lui Michalak, dar n-a văzut urme pe cap. Sergentul l-a întrebat apoi pe Michalak dacă vrea să-l ducă înapoi la Falcon Beach, unde i s-ar fi putut oferi tratament medical. Michalak a refuzat, susţinând că se simte bine.

Sergentul a plecat apoi şi Michalak s-a întors singur la hotel. Conform unei alte versiuni, Solotki i-ar fi spus lui Michalak că are alte îndatoriri, şi a plecat brusc, lăsându-l pe acesta pe trotuar. Raportul lui Solotki este important deoarece demonstrează că i se întâmplase ceva ciudat lui Michalak, dată fiind starea în care se afla.

Conform raportului lui Solotki, o jumătate de oră mai târziu Michalak a ajuns la biroul detaşamentului de poliţie. Sergentul L.A. Schmalz aflase că Michalak a întrebat-o pe soţia proprietarului hotelului unde putea găsi un doctor. Ea a răspuns că trebuie să se ducă la RCMP dacă e ceva în neregulă, deoarece nu putea găsi nici un doctor până la 1 iulie. Atunci s-a dus la biroul RCMP. A întrebat de Solotki, dar a refuzat să intre în birou. A vorbit cu sergentul de afară şi l-a întrebat unde ar putea primi îngrijire medicală. I s-a spus că cei mai apropiaţi doctori se aflau în Kenora, Ontario sau Steinbach, Manitoba. L-a rugat din nou pe Solotki să nu spună nimic despre incident, pentru că nu vroia publicitate, şi i-a spus că va lua autobuzul de 8:10 seara către Winnipeg. Ultima dată când a fost văzut de sergent a fost lângă hotel, aşteptând autobuzul. Există din nou o a doua versiune, conform căreia Michalak aştepta lângă cafeneaua hotelului şi a întrebat într-un final pe cineva din cafenea dacă nu putea găsi vreun doctor. Cei de la RCMP sunt ilustraţi ca total necooperanţi, dar acest lucru este ferm contrazis de raportul lui Solotki.

Michalak a confirmat, în linii mari, versiunea lui Solotki celor doi ofiţeri care se aflau acum în locuinţa sa. A mai adăugat că nu a vrut să-i arate lui Solotki cămaşa deoarece se temea ca să nu fie radioactiv şi nu vroia să-l

contamineze. De aceea s-a şi ferit de Solotki de mai multe ori. Nu vroia să-i arate lui Solotki locul aterizării deoarece a spus că descoperise un filon de nichel şi vroia să ţină locul ascuns până ce putea revendica terenul. A spus că, în cele din urmă, ar conduce echipa RCMP la locul respectiv.

Un singur lucru era neclar pentru cei doi ofiţeri. Michalak îi spusese lui Solotki că nu vroia publicitate, probabil pentru a ţine locul secret. Cu toate acestea, când Michalak s-a întors la hotel s-a hotărât că avea nevoie de atenţie medicală, dar în loc să facă ceva în acest sens, a sunat la *Winnipeg Tribune*. Le-a spus ofiţerilor că a crezut că *Tribune* l-ar putea ajuta în vreun fel să obţină asistenţă medicală dar, pentru cineva care insistase că nu vrea publicitate, faptele lui par necugetate. A aşteptat câteva ore la hotel, apoi s-a urcat într-un autobuz şi s-a îndreptat înapoi către Winnipeg sâmbătă seara, de unde l-a luat fiul său şi l-a dus la spital.

Pentru a stabili credibilitatea lui Michalak, echipa RCMP a făcut o investigaţie. Patronul său l-a descris ca fiind un funcţionar bun şi de încredere. Au fost făcute verificări şi la Spitalul de boli mentale din Selkirk, Spitalul de boli mentale Brandon şi la Institutul de psihiatrie din Winnipeg pentru a afla dacă avusese antecedente de tulburări mentale. Nu au găsit nici o dovadă. Nici unul din asociaţii sau colegii de muncă ai lui Michalak nu observaseră nimic neobişnuit în legătură cu comportamentul care să poată indica apariţia unei tulburări psihice. Pe scurt, Michalak a fost verificat.

În timpul primei întrevederi cu cei doi ofiţeri, Michalak le arătase urma arsurii de pe abdomen. A fost descrisă de ofiţeri ca fiind:

„... o arsură mare, care se întinde pe o porţiune cu diametrul de aproximativ 35 centimetri... cu umflături şi cu zone nearse în interiorul perimetrului. Nu s-au format băşicuţe cu lichid. Semăna cu o arsură gravă provocată de soare. Michalak se simţea foarte stânjenit în timp ce vorbeam cu el şi îmi amintea, prin atitudine, de o persoană care suferise o criză de epilepsie... avea o durere foarte puternică de cap, încât era un supliciu pentru el să se mişte...".

Michalak a precizat de asemenea că fusese examinat de doctorul său, R. Douglas Oatway. Ofiţerii au vorbit cu Oatway în după-amiaza zilei de 23 mai. Oatway n-a găsit la Michalak nimic în neregulă din punct de vedere psihic, dar a precizat că fusese supus unei mari suferinţe. În ceea ce priveşte personalul spitalului, Michalak nu i-a adus la cunoştinţă doctorului său în timpul examinării circumstanţele întâmplării. Iată ceea ce a descoperit Oatway:

„...o zonă cu arsuri de gradul una în partea superioară a abdomenului, care acoperă o suprafaţă de 17-20 centimetri şi constă în mai multe arsuri rotunde, de formă neregulată, de mărimea unei monede de un dolar sau mai mici. Acestea aveau o culoare roşu mat, părul de pe partea inferioară a

pieptului era pârlit, ca şi părul de pe frunte, cu o roşeaţă ciudată pe obrazul drept şi pe tâmplă."

De fapt arsurile semănau cu forma grilajului prin care a trecut curentul de aer fierbinte. De asemenea Oatway a verificat şi maieul, pălăria şi sângele pentru a determina radioactivitatea, la Institutul de cercetare în domeniul cancerului din Winnipeg. Rezultatul a fost negativ. Oatway încerca să afle de ce Michalak îşi pierduse pofta de mâncare, dar n-a găsit nimic. De asemenea, i-a dat şi medicamente pentru durerile de cap şi sedative pentru a-l calma. Michalak a fost ulterior examinat la Clinica Mayo, din nou fără a se găsi nici o explicaţie satisfăcătoare pentru cauza bolii sale.

Pe 25 mai, echipa RCMP a hotărât să încerce să găsească locul aterizării, deşi Oatway i-a avertizat că Michalak nu este încă suficient restabilit pentru a-i însoţi. Michalak le-a furnizat nişte indicaţii generale şi, cu ajutorul RCAF, cei doi ofiţeri, împreună cu şapte membri ai armatei au plecat cu un elicopter, pentru a identifica locul. În drumul către tufişuri echipa a găsit ferăstrăul vechi pe care Michalak spusese că l-a pus pe o piatră. Au găsit de asemenea o plasă de cumpărături pe care o aruncase Michalak. Cu toate acestea, locul propriu-zis al aterizării a fost de negăsit.

S-au hotărât să se aştepte până ce Michalak se va fi restabilit suficient pentru a însoţi echipa de căutare, înainte de a face a doua încercare. Totul a fost organizat, împreună cu comandantul P. Bissky de la RCAF. El urma să fie chemat când Michalak va fi gata să se alăture echipei.

Bissky dorea să verifice dacă exista radioactivitate în zona de aterizare.

La 30 mai, Bissky şi caporalul RCMP Davis l-au abordat pe Michalak pe tema identificării locului de aterizare. Michalak nu se simțea încă destul de bine pentru a-i însoți, dar le-a furnizat mai multe detalii şi chiar a trasat o schiță a terenului. A spus că locul aterizării era o suprafață stâncoasă plată, lungă de 100 de metri şi lată de 30 de metri. Caporalul Davis a remarcat că asemenea suprafețele stâncoase de asemenea dimensiuni sunt rare, crescând astfel şansele de a putea face localizarea corectă. În ziua următoare a fost organizată o cercetare în teren, întrucât caporalul Davis a argumentat că dacă mai aşteaptă mult, locul aterizării va fi mai greu de găsit datorită creşterii vegetației.

Comandantul de escadron Bissky pregătise un elicopter militar şi a plecat împreună cu Davis. Alți membri RCAF şi RCMP desfăşurau căutarea la sol. Operațiunea a continuat până la lăsarea întunericului. Nu s-a găsit nimic, aşa că au hotărât să încerce să-l ia şi pe Michalak a doua zi. În seara aceea, Davis şi sergentul RCMP Anderson i-au făcut o vizită lui Michalak. De data aceasta Michalak a spus că este gata şi au organizat totul pentru dimineața următoare, 1 iunie.

Michalak l-a însoțit pe caporalul Davis în elicopter. Din nefericire însă, întrucât zona arăta cu totul altfel din aer, Michalak nu a putut identifica vreun punct reper. După-amiaza a fost dus pe jos la locul unde fuseseră găsite ferăstrăul şi punga de cumpărături, în speranța că îşi va aminti restul drumului până la locul aterizării. Au parcurs

aproximativ 5 sau 6 kilometri de teren, timp în care Michalak a rătăcit fără nici o ţintă. Le-a spus celorlalţi că, în timpul incursiunilor de prospectare prin pădure, obişnuia să caute şi să se călăuzească după filoanele de cuarţ. Nu acorda atenţie zonelor înconjurătoare şi nu căuta puncte de reper. Când considera că a făcut suficientă prospectare, se orienta cu ajutorul busolei ca să se poată întoarce. De aceea nu putea acum să găsească locul.

În vreme ce căutarea la sol continua, Bissky a luat elicopterul, căutând locuri care să semene cu descrierile lui Michalak. Nici unul dintre ele nu s-a dovedit a fi locul căutat şi Michalak era chiar supărat pe el însuşi pentru că nu reuşea să-l găsească. A fost adus înapoi acasă în jur de 10 p.m. Ziua următoare, căutarea s-a făcut doar din elicopter, fără ca Michalak să mai participe, dar a fost încheiată înainte de amiază.

În timp ce căutarea locului de aterizare era în curs de desfăşurare, sergentul Schmalz verifica un alt aspect al incidentului. Michalak spusese că nu a consumat deloc băuturi alcoolice în noaptea de dinaintea incidentului; a băut o cafea, a vorbit cu bărbatul din spatele tejghelei şi apoi s-a întors în camera sa. Sergentul Schmalz a verificat veridicitatea afirmaţiilor lui Michalak cu personalul hotelului. William Hastings a fost de serviciu la bar până la ora 8:00 în seara aceea şi a spus că nu a văzut pe nimeni care să semene cu Michalak. Apoi a venit rândul lui James Davidson, administratorul holului şi al restaurantului. I-a spus lui Schmalz că i-a servit lui Michalak trei sticle de bere până la 9:30 p.m., după care Michalak a plecat din bar. S-a întors la 11:00 p.m. şi a consumat alte două sticle în

restaurant. Davidson a spus că Michalak l-a întrebat despre alte persoane care ar face prospectări în zonă şi că se puteau distinge efectele băuturii. Davidson a spus că Michalak părea sigur că va găsi ceva în tufişuri în ziua următoare.

Lui Davidson i s-a atras atenţia că nu ar fi putut să-l servească pe Michalak între 8:00 şi 9:30 p.m. pentru că autobuzul din Winnipeg nu ajunge înainte de 9:15 sau 9:30 seara. Davidson a recunoscut că s-ar putea să fi greşit ora, dar a insistat că persoana pe care a servit-o era Michalak. Davidson l-a recunoscut pe 1 iunie, în ziua când Michalak a fost adus pentru a ajuta la căutare. Pe de altă parte, Michalak a susţinut în continuare cu tărie că nu consumase nici o băutură alcoolică.

A fost făcută o altă verificare. Menajera care a făcut curat în camera lui Michalak a doua zi dimineaţă a fost de asemenea întrebată dacă a găsit vreo urmă de alcool în cameră, dar răspunsul a fost negativ. Au fost verificate bonurile de cumpărare de băutură şi la hotel şi la magazinul de băuturi alcoolice pentru a afla dacă Michalak îşi procurase vreo băutură alcoolică. Rezultatele au fost negative.

La acest moment, povestea circulase deja în presă şi a atras atenţia Comitetului Condon de la Universitatea din Colorado. Doctorul Roy Craig a fost trimis pentru a purta o discuţie cu Michalak. Dosarele MAP precizează că Craig, domnul Thompson de la APRO, doi fotografi de la revista *Life*, şi Michalak însuşi au încercat efectiv, pe 26 mai, să localizeze zona. Însă raportul RCMP indică faptul că încercarea a fost făcută sâmbătă, 4 iunie. Motivul

contradicției nu este clar, dar date ulterioare arată că raportul RCMP este cel corect. Raportul Comitetului Condon nu oferă o dată exactă.

Conform raportului RCMP, inițial, Craig a fost foarte impresionat de incident când a discutat cu Michalak pe 3 iunie. După ce a rătăcit fără nici o țintă prin pădure cu Michalak căutând locul aterizării, pe data de 4 iunie, Craig a început să aibă îndoieli. L-a vizitat pe Bissky pe 5 iunie și i-a spus că trebuie să abandoneze căutarea, deoarece Michalak se învârtea în cerc. Craig credea că Michalak a fost probabil victima unei halucinații și că familia lui era încântată de publicitatea creată și de atenția care i se acorda. Și Bissky și Craig au observat prezența continuă a lui Barry Thompson, de la organizația APRO, și au suspectat că relația ar avea și o latură materială.

Rănile de pe corpul lui Michalak năşteau întrebări, şi erau cu siguranță reale. Bissky a încercat să afle dacă Michalak dăduse întâmplător peste fire de înaltă tensiune sau care i-ar fi putut provoca rănile. În zonă nu erau linii de înaltă tensiune, dar a fost controlat un turn de microunde din apropiere. În apropiere de turn a fost găsită o cămașă arsă, dar s-a dovedit că aceasta fusese folosită drept cârpă de către angajații de la telefoane în timpul renovării turnului. Cauza arsurilor și a bolii lui Michalak rămânea neexplicată.

Pe 26 iunie, Michalak l-a sunat pe Bissky spunându-i că pe 24 iunie a căutat din nou locul. De data aceasta fusese însoțit de maiorul G. Hart. Deși în anumite relatări Hart este prezentat ca prieten apropiat al lui Michalak, conform rapoartelor DND și RCMP Michalak afirmase că

nu-l cunoştea pe Hart, că doar i-a telefonat o dată, puţin mai înainte, pentru a-i recomanda că stea la o vilă din Falcon Beach data viitoare când se hotărăşte să caute locul aterizării.

În dimineaţa zilei de duminică, 25 iunie, Hart şi Michalak au identificat locul de aterizare. Michalak a făcut câteva poze şi a recuperat resturile cămăşii, împreună cu câteva mostre de noroi şi muşchi. Un contur circular de 5 metri era încă vizibil. În timpul acestei excursii, Michalak a găsit şi minereul pe care îl căuta, dar a refuzat să le divulge şi celorlalţi locaţia acestuia. A rămas ferm în hotărârea de a nu dezvălui amplasarea filonului de teama de a nu revendica altcineva terenul înaintea lui. După ce a înregistrat cererea pentru teren, a descoperit că trebuia să-l împărtă cu Hart, care se aflase cu el la momentul descoperirii.

Caporalul Davis a precizat în raportul său că iniţial Michalak vroia să arate locul echipei RCMP, dar acum se împotrivea. Mai mult, Michalak fusese înştiinţat ca, în cazul în care găseşte locul, să nu atingă nimic înainte ca RCMP şi RCAF să-l cerceteze. În loc să urmeze aceste instrucţiuni, Michalak a înstrăinat mai multe obiecte.

În seara zilei de 26 iunie, Bissky l-a vizitat pe Michalak. Întrucât caporalul Davis nu a putut veni, Bissky a fost însoţit de sergentul Anderson. Michalak a fost destul de tulburat când l-a văzut pe sergent, şi a întrebat cum aflase echipa RCMP că descoperise locul aterizării. I s-a reamintit rugămintea caporalului Davis ca, în cazul în care găseşte ceva, să contacteze RCMP. Michalak a negat că ar fi ştiut de această cerere şi a spus l-au deranjat investi-

gaţiile pe care le făcuse RCMP asupra lui. În orice caz, Michalak l-a condus pe Bissky la subsol, unde i-a înmânat o pungă de plastic cu noroi şi ceva ce păreau a fi rămăşiţele unei cămăşi verzi arse, pe care să le ducă la Ottawa pentru a fi analizate, şi o ruletă metalică.

Pe 24 iulie, au fost trimise rezultatele analizelor efectuate asupra mostrelor, dar nu lui Bissky. Au fost trimise caporalului Davis, care nu ştia că mostrele fuseseră trimise pentru analiză, fiind nedumerit când a primit rezultatele. A cerut lămuriri, şi a fost înştiinţat că laboratorul Comitetului de cercetare în domeniul apărării din Ottawa trimisese mostrele la Departamentul de protecţie împotriva radiaţiilor din cadrul Ministerului Sănătăţii. Caporalul Davis l-a anunţat pe Bissky, care fusese plecat în concediu.

Bissky a fost surprins de faptul că rezultatele au fost trimise la RCMP şi nu la RCAF, din moment ce el trimisese mostrele. De ce s-a produs această inversare nu este cu totul clar. În orice caz, s-a descoperit că mostrele erau foarte radioactive – 0,5 microcurie de radiu 226 – şi Bissky l-a anunţat pe caporalul Davis că, de vreme ce mostrele proveneau dintr-o suprafaţă mare deţinută de Michalak, restul terenului putea fi de asemenea contaminat. În mesajul către RCMP se preciza că va fi trimis la Winnipeg un expert în radioactivitate, Stuart Hunt, pentru a investiga situaţia. Davis credea că Hunt ar putea reuşi să-l convingă pe Michalak să dezvăluie poziţia locului de aterizare, ca urmare a eventualului pericol datorat radioactivităţii.

Pe 26 iulie, Hunt, Davis, Bissky şi un reprezentant al Departamentului de Sănătate din Manitoba, domnul D.

Thompson, l-au vizitat pe Michalak. Ei au examinat mostrele din pivniţă şi au determinat că sunt radioactive. Au remarcat şi că Michalak le ţinea cu mâinile goale şi că nu părea îngrijorat că se expunea radioactivităţii. Au aflat că de fapt Michalak dăduse mostrele şi arătase locul aterizării lui Barry Thompson, de la APRO, pe 17 iulie şi că fotografii revistei *Life* fotografiaseră locul.

În cele din urmă, pe 27 iulie, Michalak a dus echipele RCMP şi RCAF la locul aterizării. Au făcut 45 de minute de la hotelul Falcon Beach. Locul era cam la trei kilometri şi jumătate la nord de autostradă. Michalak era acum foarte cooperant cu cei interesaţi şi părea să nu mai aibă suspiciuni faţă de RCMP. Locul s-a dovedit a fi cam la 50 de metri depărtare de unde avusese loc prima căutare, dar se afla în spatele unui desiş de copaci şi tufişuri, într-o vale. Michalak a spus că ar fi putut să găsească locul de prima dată dacă l-ar fi lăsat singur, fără să aibă atâţia oameni pe cap, toţi sugerându-i în continuu locuri în care să caute.

Zona semăna într-o oarecare măsură cu schiţele pe care le făcuse în prealabil Michalak, numai că era mult mai mică decât se aşteptau. Nu exista nici o deschidere către sud vest, cum declarase Michalak iniţial, şi de aceea fusese ignorată la cercetările anterioare. Nu exista nici o dovadă în afară de un semicerc cu diametrul de 4 metri pe suprafaţa stâncii, de unde muşchii fuseseră îndepărtaţi. Restul cercului putea fi văzut, în afară de o porţiune mică, în care stânca era scobită. Cercul a fost examinat cu grijă; nu exista nici un indiciu că muşchii ar fi fost îndepărtaţi manual, deşi ipoteza aceasta nu putea fi exclusă definitiv.

Bissky a precizat că muşchiul părea să fi fost îndepărtat „de o forţă asemenea celei făcută de un curent de aer cu o viteză foarte mare".

Lângă cerc era o porţiune neacoperită de muşchi; acesta era locul unde susţinea Michalak că se afla când a atins vehiculul. Din păcate nu erau urme ale cămăşii sale arse, pe care probabil că le recuperase în întregime când a găsit locul, împreună cu Hart. Locul unde Michalak scobea în rocă atunci când a văzut prima dată obiectul era cam la 60 de metri la sud. Zona dintre copaci din direcţia din care au venit şi au plecat cele două obiecte era la 20 de grade nord–nord-est, nu 255 de grade sud–sud-vest cum raportase iniţial. Michalak spune acum că probabil a greşit.

Hunt a făcut citiri ale radioactivităţii în jurul locului, dar a găsit urme de intensificare numai într-o crăpătură în stâncă. A spus că intensitatea era mică şi nu reprezenta un pericol pentru populaţie. Materialul radioactiv era radiu 226, o substanţă folosită comercial şi care se întâlnea de asemenea şi în reziduurile provenite de la reactoarele nucleare. În raportul său, Hunt a remarcat că suprafaţa întregii zone de contaminare era de aproximativ 650 cm^2. De asemenea, credea că originea conturului circular era discutabilă; părea oarecum mai sceptic decât anchetatorii RCMP.

Hunt a trimis pentru analiză mostrele pe care le luase de la locuinţa lui Michalak şi pe cele de la locul de aterizare, la Laboratorul pentru protecţia mediului. Cele prelevate de la locul de aterizare păreau să fi fost contaminate cu vopsea luminiscentă cu radiu, dar nu şi cele de la locuinţa lui Michalak. Hunt a încercat să localizeze sursa

contaminării şi a făcut o verificare la o groapă de depozitare a reziduurilor radioactive, dar nu erau urme că ar fi umblat cineva. S-a făcut de asemenea o verificare şi la Fabrica de Ciment, pentru a afla dacă folosesc sau deţin surse de radioactivitate. Din nou răspunsul a fost negativ.

Următoarea cercetare s-a făcut la Plaxlab Products Limited şi la firma de publicitate cu care era asociat Barry Thompson. Plaxlab nu folosea materiale radioactive, deşi Thompson dusese nişte mostre de sol la departamentul de medicină nucleară a Spitalului General din Winnipeg unde aceştia au detectat un peak la 1,4 MeV (mega-electron volt), conform declaraţiei lui. Aceasta a fost raportată în altă parte ca prezentând peak-ul la 190 KeV, dar rămâne oricum în limitele unui fenomen natural. În urma unei verificări efectuată la spital s-a ajuns la concluzia că se descoperise radioactivitate în mostre. Au examinat de asemenea şi arsurile lui Michalak, dar au constatat că erau de natură termică, fără să aibă nici o legătură cu radioactivitatea. Dintre mostrele aflate în posesia lui Thompson, cele obţinute direct de la locul incidentului au prezentat radioactivitate de 1mR/ h (mili Roentgen pe oră, o unitate de măsură pentru radioactivitate). Hunt nu a reuşit niciodată să afle sursa contaminării şi a tras încheiat, afirmând că nivelul radiaţiilor nu reprezenta un pericol pentru populaţie.

Echipa RCMP a rezumat raportul, spunând că expertul lor nu crede că sursa radioactivităţii ar putea fi vopseaua fosforescentă, pentru că nu mai era atât de mult folosită. Cât priveşte întregul incident, existau numeroase contradicţii şi au fost remarcate şi alte aspecte: cele cinci

sticle de bere pe care barmanul susţinea că i le-a servit lui Michalak, declaraţie pe care apoi a retractat-o; faptul că Michalak nu a reuşit să găsească locul de aterizare; eroarea în cea ce priveşte direcţia în care au plecat cele două obiecte deşi iniţial a susţinut că a verificat cu busola şi harta; uşurinţa cu care s-a încrezut într-o persoană necunoscută, G. Hart, după ce afirmase că nu vrea să se amestece nimeni dinafară pentru a-şi proteja terenul pe care dorea să-l revendice; şi, în final, înstrăinarea de obiecte de la locul de aterizare şi negarea faptului că RCMP îi ceruse ca în cazul în care găseşte locul să îl lase neatins.

Pe de altă parte, existau câteva elemente care nu puteau fi explicate: boala sa, inclusiv durerile de cap şi pierderea în greutate, variaţia numărului celulelor de celule roşii din sânge, arsurile de pe corp şi îmbrăcăminte, cercul din stânca de la locul aterizării şi starea lui de agitaţie imediat după incident, când l-a întâlnit pe Solotki pe autostradă. Raportul RCMP susţinea că:

> „Investigaţia noastră nu a putut rezolva nici unul din aceste aspecte şi nu am putut justifica faptele neconsecvente ale lui Michalak... dosarul nostru este închis."

În linii mari, Bissky a fost de acord cu conţinutul raportului RCMP. A remarcat însă că ploile torenţiale din ziua de 17 iulie ar fi putut distruge orice dovadă care ar fi putut exista în acel loc. A făcut o descriere a fotografiilor făcute la locul respectiv de către RCMP şi a precizat unele

contradicții suplimentare ce nu erau citate în raportul RCMP. A declarat că, dată fiind mărimea presupusă a obiectului (10–15 m), acesta ar fi trebuit să afecteze vârfurile pomilor din preajmă, dar nu s-au găsit indicii în acest sens.

Bissky a scris de asemenea că se dovedise că lui Michalak îi plăcea să consume băuturi alcoolice. După căutare, revenind la hotel, băuse băutură slab alcoolică, din ghimber, dar refuzase berea. Aceasta l-a determinat pe Bissky să speculeze că poate ceea ce văzuse Michalak fusese o iluzie cauzată de un chef cu băutură din noaptea precedentă, dar RCMP nu găsise nici o dovadă în acest sens. Michalak le spusese celor de RCMP că poate băuse cel mult un pahar cu vin, pentru că-l prefera berii. Deci, faptul că a refuzat cu altă ocazie berea susține afirmația sa că nu a băut bere în noaptea aceea. Înstrăinarea tuturor probelor de la locul aterizării i-a deranjat atât pe Bissky, cât și RCMP. Cu toate acestea, chiar Bissky a recunoscut că boala, arsurile și cercul erau inexplicabile. Concluzia generală a fost că nici RCAF, nici RCMP n-au putut găsi vreo dovadă care să contrazică spusele lui Michalak.

În ceea ce-i privește pe Craig și Comitetul Condon, aceștia au precizat că lângă locul respectiv se afla un turn de pază, și alte șase turnuri la oarecare distanță. Pădurarii care au fost audiați au spus că, deoarece pădurea era uscată, cămașa care ardea ar fi putut cauza un incendiu în pădure și paznicii din turnuri ar fi văzut focul și obiectele venind și plecând. Nu există nici un indiciu că vreunul din paznicii care au fost de serviciu în ziua aceea ar fi fost contactați.

Wilbert B. Smith, Departamentul Canadian de Transport – *Colecţia Arthur Bray, Universitatea din Ottawa*

Dr. Omond Solandt, preşedintele Comitetului Canadian de Cercetare în domeniul Apărării - *Departamentul Apărării Naţionale* CF-66-395

Dr.Vannevar Bush, preşedintele Comitetului Reunit de Cercetare şi Dezvoltare de la Statul Major – *Muzeul MIT*

Onorabilul Brooke Claxton, ministrul apărării naţionale – *Arhivele naţionale canadiene* – C-071164

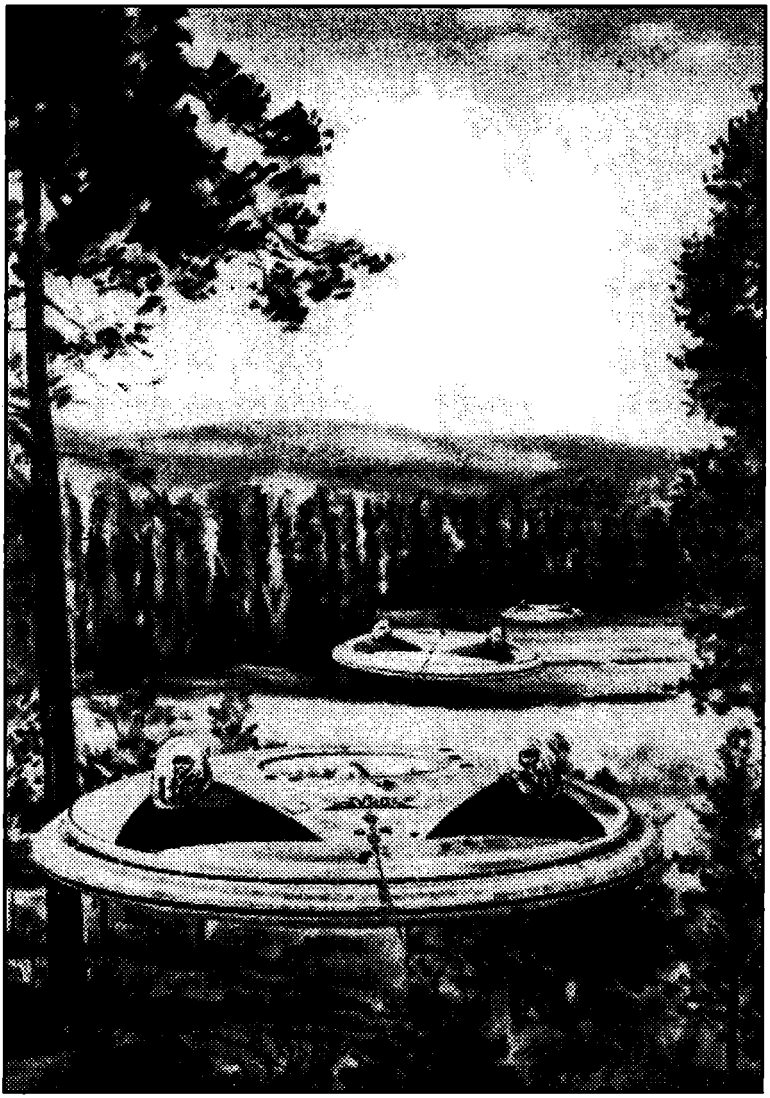

Desen reprezentând câteva vehicule Avrocar în zbor – *Muzeul vehiculelor de transport al armatei SUA, Fort Eustis, Virginia*

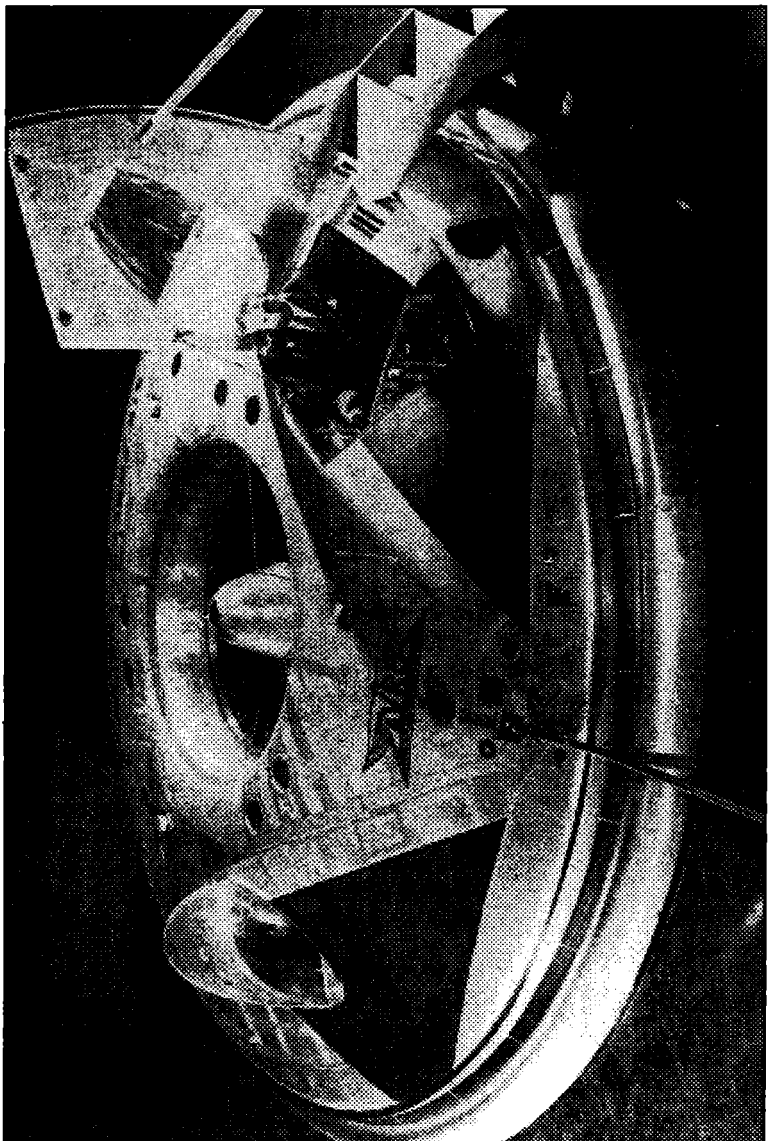

Fotografia unui vehicul Avrocar pusă oficial la dispoziția presei de către USAF – *Arhivele naționale canadiene* PA-194835

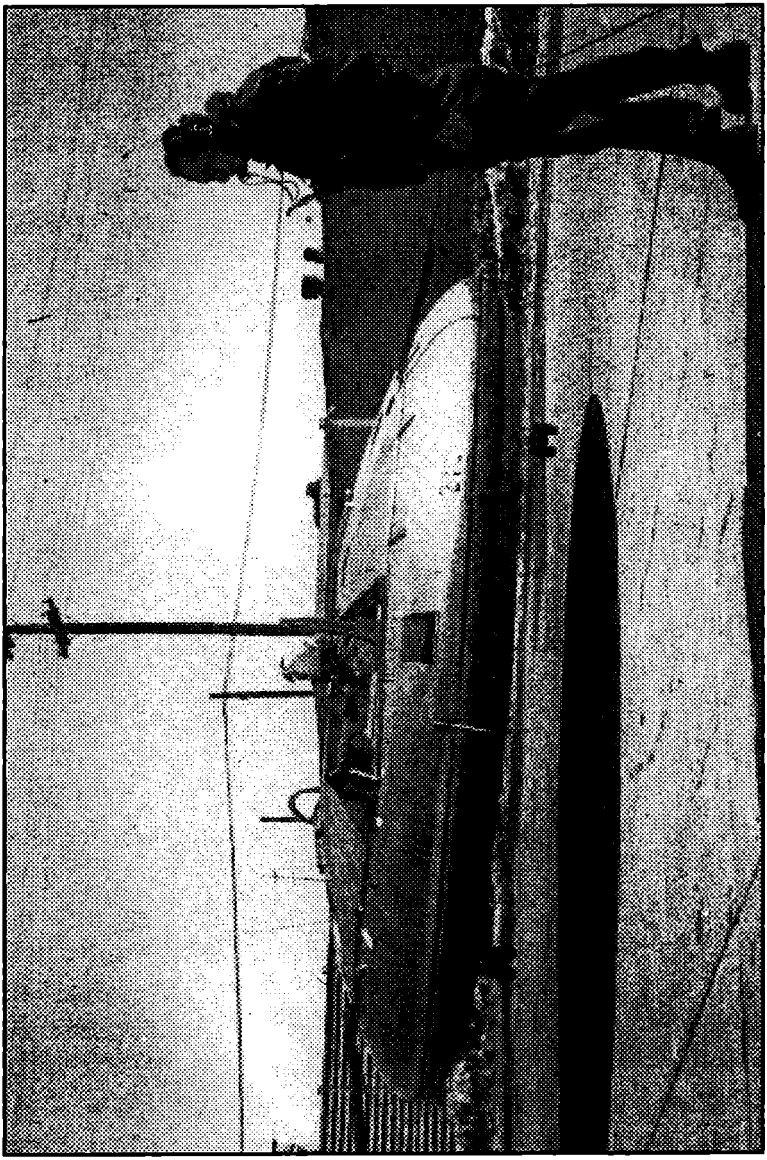

Pilotul de încercare „Spud" Potocki de la compania Avro înălțând vehiculul Avrocar – *Muzeul vehiculelor de transport al armatei SUA, Fort Eustis, Virginia*

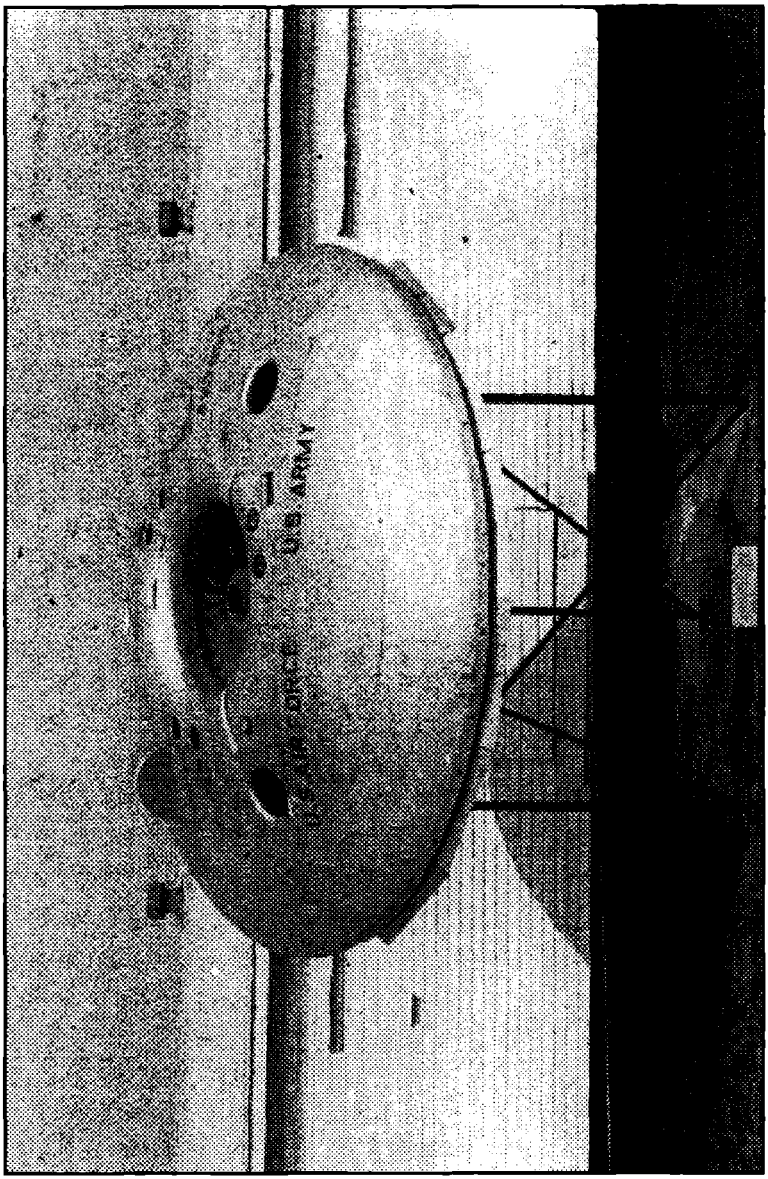

Vehiculul Avrocar expus – bine ancorat la sol - *Muzeul vehiculelor de transport al armatei SUA, Fort Eustis, Virginia*

Stefan Michalak, în locul unde susține că ar fi atins un OZN – *Arhivele naționale canadiene* C-143793

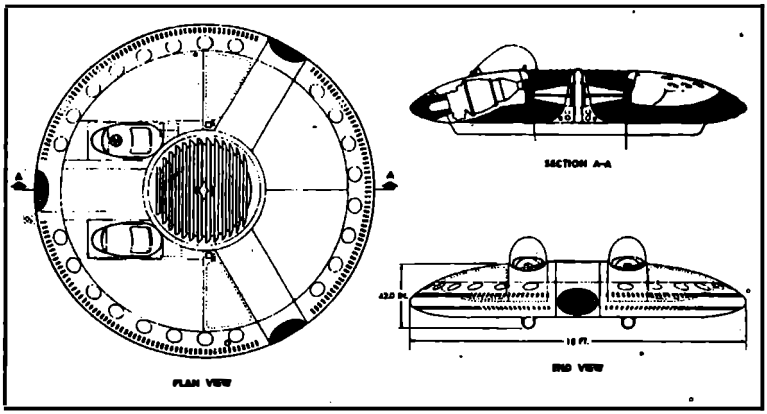

În vederea din spate a unui vehicul Avrocar se observă o „grilă", sau un „grilaj" care prezintă asemănări izbitoare cu grilajul care a lăsat urmele de arsuri lui Stefan Michalak. Oare Stefan Michalak a întâlnit un OZN fabricat în Canada? – *Departamentul Apărării Naționale* 57-17033

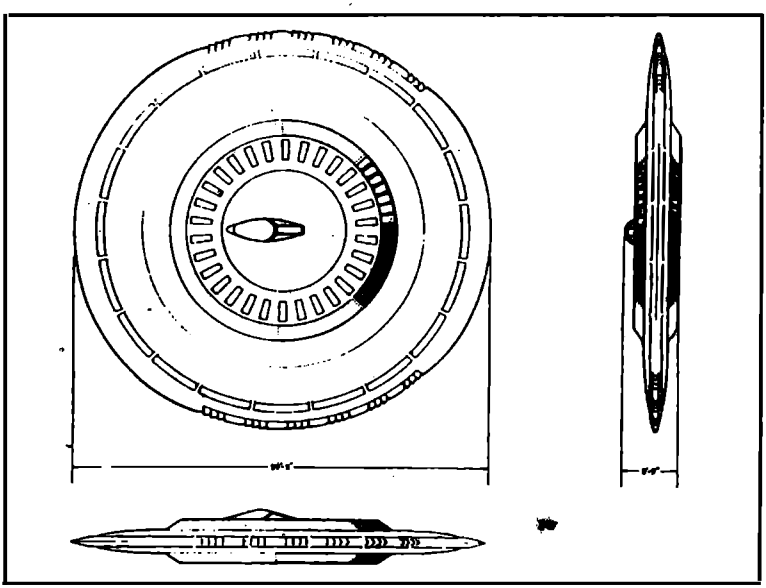

Reprezentări ale Proiectului Silver Bug: versiunea USAF a proiectului supersonic al companiei Avro, Proiectul Y. – *Centrul de spionaj tehnologic în domeniul aviației* T55-2049

Urma circulară, cu diametrul de 5 m, la locul de aterizare al lui Michalak, făcută de „o forță asemănătoare unui curent de aer cu viteză foarte mare". Zona unde s-a descoperit material radioactiv este marcată cu o casetă pătrată. – *Arhivele naționale canadiene* C-143794

Craig a mai precizat în raport că în direcţia de plecare dată de Michalak se află un teren de golf, dar că nici unul din jucători nu a relatat nimic neobişnuit. Dar, cum este precizat în raportul RCMP, din care un exemplar există şi la Comitetul Condon, iniţial Michalak indicase complet eronat direcţia în care se îndepărtase obiectul, aşa că, de fapt, acesta nici n-ar fi trecut pe deasupra jucătorilor de golf. În încheiere, se preciza că existau foarte multe nepotriviri, şi afirma că incidentul nu oferea suficiente dovezi care să demonstreze că a fost efectiv observat un vehicul neconvenţional. Nu s-a făcut nici un comentariu referitor la răni şi la starea lui Michalak.

Referirile ulterioare la cazul Michalak sunt fost relativ corecte, dar au apărut anumite neconcordanţe. De exemplu, s-a scris că şapca lui Michalak s-a atins de partea laterală a vehiculului şi că s-a ars, şi că mănuşa s-a topit atunci când a atins vehiculul. De fapt, şapca nu se atinsese de obiect, de fapt Michalak atinsese o zonă din apropierea grilajului, care te-ai putea aştepta să fie fierbinte, dacă era gură de evacuare. De asemenea, s-a spus că ofiţerul RCMP căruia Michalak i-a făcut semn pe autostradă să oprească doar i-a ascultat relatarea, fără să-i ofere ajutor. De fapt, ofiţerul i-a oferit ajutor, potrivit raportului, dar a fost refuzat.

De cel puţin patru ori au fost înaintate cereri către Parlament pentru toate documentele existente privind cazul Michalak, dar de fiecare dată guvernul a refuzat să pună la dispoziţie vreun dosar, stimulând speculaţiile că se proceda la o muşamalizare. Dosarul RCMP care a fost dat publicităţii în 1995 conţinea numele şi adresele

persoanelor care fuseseră abordate de către RCMP în legătură cu locul de aterizare şi cu Michalak însuşi. Când a fost dat publicității, au fost eliminate cu grijă din dosar comentariile personale despre Michalak. Este posibil ca motivul păstrării confidențialității să fi fost pur şi simplu dorința de a proteja persoanele care fuseseră interogate şi poate pentru a-l proteja pe Michalak însuşi. S-ar putea să fi fost teama că procedurile poliției ar fi putut fi compromise. Dosarul pare să trateze problema cu obiectivitate şi coroborează informațiile cuprinse în dosarul DND, care de asemenea a fost recent dat publicității. În ambele dosare sunt evidențiate discrepanțele incidentului, dar în acelaşi timp susțin că s-a întâmplat ceva ce nu poate fi explicat. Privind în urmă, poate că ar fi fost mai bine dacă dosarele ar fi fost făcute publice la prima solicitare, mai ales că însuşi Michalak făcuse totul public.

La un an de la incident, Michalak s-a întors la locul unde se petrecuse acesta şi a găsit două bare de argint sub lichenii de pe stânca deasupra căreia plutise obiectul. Barele erau radioactive; ceea ce este inexplicabil este cum de nu au fost observate de Ministerul sănătății şi de alte organizații care reveniseră la locul acela în mai multe rânduri – numai dacă, desigur, nu cumva barele au fost puse acolo ulterior. Impresia generală este că acest fapt, în loc să sporească credibilitatea incidentului, a diminuat-o.

La începutul anilor 90, Stefan Michalak a fost subiectul unui film documentar. Încă purta urmele arsurilor pe corp, şi susținea relatarea incidentului ca fiind un fapt real.

La 3 ianuarie 1997, cazul Michalak a fost discutat, alături de alte trei, în programul de televiziune *The Unexplained* (fenomene neexplicate), transmis de canalul Arts & Entertainment Network. Fiul lui Michalak a susţinut că incidentul nu a fost născocit de tatăl său.

O privire retrospectivă asupra cazului te face să te întrebi a fost oare totul o mistificare, aşa cum crede dr. Craig, o înşelătorie pusă la cale pentru a ascunde alte adevăruri, o halucinaţie, sau o întâlnire reală cu un OZN? Dacă n-ar fi existat arsurile pe corpul lui Michalak, probabil că întreg incidentul ar fi fost respins fără ezitare. Ideea este că într-adevăr i s-a întâmplat ceva extraordinar lui Stefan Michalak în după-amiaza acelei zile de sâmbătă, dar ce anume?

Dacă acceptăm că afirmaţiile lui Michalak sunt sincere şi, cu excepţia unor mici discrepanţe, nu avem motive să ne îndoim de onestitatea lui, iată la ce ajungem. Descrierea vehiculelor, grilajul, mirosul de fire electrice arse, decolare sub un anumit unghi, curentul fierbinte de gaze de evacuare, şi vocile ce semănau cu voci umane ne sugerează că obiectul observat era mai degrabă construit de om decât de origine extraterestră. Nu a existat fenomenul *missing time* (timp lipsă), nici comunicare telepatică, raportate în numeroase alte incidente (inclusiv în renumitul caz de răpire de către extratereştri al lui Betty şi Barney Hill, din 1961), nu a existat senzaţia de imponderabilitate, vehiculele nu au descris traiectorii incredibile, în zigzag sau sub unghiuri ascuţite, nu au existat vise, nici alte efecte prezente în mod curent în cazul unor astfel de întâlniri. Toate aceste efecte se cunoşteau la vremea aceea,

și este foarte probabil ca și lui Michalak să-i fie familiare, întrucât recunoscuse că a citit despre fenomenele OZN, totuși nu s-au regăsit în relatarea lui. Absența lor conferă credibilitate relatării sale, deoarece i-ar fi fost foarte ușor să împrumute detalii din alte relatări, dacă ar fi vrut s-o înflorească.

Conform relatării lui Michalak, primul gând care i-a venit a fost că obiectele erau probabil vehicule secrete americane, ipoteză care i s-a părut și mai plauzibilă în momentul în care a auzit vocile care păreau umane. Trebuie precizat că, dacă vocile proveneau din vehicul, și mai ales dacă aveau vreun accent regional, chiar dacă ar fi vorbit în engleză, conversația ar fi sunat ca un limbaj uman de nerecunoscut chiar și pentru un vorbitor nativ de limbă engleză. Dacă ar fi fost un vehicul secret, ocupanții lui n-ar fi răspuns, cu certitudine, și ar fi decolat, așa cum s-a întâmplat în cazul relatat.

Se pare că radioactivitatea este considerată a fi un indiciu al prezenței extraterestre, și totuși această aserțiune nu are nici un suport logic. Te-ai aștepta ca radioactivitatea să fie produsă de sistemul de propulsie al unui vehicul, dar modul de propulsie al OZN-urilor este în general asociat cu o sursă de energie magnetică, electromagnetică sau pe bază de materie/antimaterie, și nu generată în urma unui proces de radioactivitate nucleară. Dacă ar fi să fie considerată un indiciu, atunci radioactivitatea ar putea indica un mecanism de propulsie construit pe pământ, folosind metode experimentale, dar convenționale, cum ar fi reacția de fisiune nucleară. Chiar în zilele noastre, se derulează experimente pentru a obține fuziune nucleară care să nu

genereze radioactivitate. O rasă superioară, capabilă să întreprindă călătorii interstelare, este de presupus că a reuşit să rezolve această problemă.

Radioactivitatea detectată la locul de aterizare a fost generată, cel mai probabil, pe cale naturală, sau a fost indusă, după cum sugerează Hunt. Pe de altă parte, dacă ar fi fost provocată de vreo scurgere reziduală de la obiectul observat, ar fi fost un indiciu că acesta era construit de om. Să fi văzut oare Michalak un model experimental al vehiculului cu acţionare nucleară a cărui existenţă ar fi trebuit să fie dezvăluită în 1950-1951? Sau poate că a văzut un exemplar din generaţia următoare de Avrocar, înzestrat cu un nou tip de motor. În definitiv, Avrocar ar fi trebuit să fi ajuns în stadiul de a putea efectua zboruri supersonice la data la care proiectul a fost încheiat în Canada. Poate că Statele Unite, plecând de la el, au reuşit să construiască un prototip funcţional.

Există apoi declaraţia făcută de Secretarul de la Ministerul Canadian al Apărării, Commodore F.B. Caldwell. Într-o scrisoare din 1968, comenta pe marginea fenomenelor OZN observate de Warren Smith în 1967 şi a celor două fotografii făcute de Smith. În loc să spună că fenomenul nu putea fi explicat, sau că fotografiile fuseseră falsificate, aruncând un aeromodel sau o anvelopă în faţa lentilelor aparatului de fotografiat, aşa cum se susţine în raportul Condon, a spus: „Există posibilitatea ca obiectul să fie un proiect militar secret..." Concluzia aceasta ridică o întrebare: ce căutau proiectele militare secrete deasupra ţinuturilor sălbatice din Ontario sau Maitoba? De fapt, nu este un fapt neobişnuit ca astfel de testări să se desfăşoare

în zone izolate, departe de eventuali martori. De asemenea, peisajul canadian se aseamănă celui din alte ţări, ca şi cu cel selenar. Din acest motiv, au fost testate aici rachetele de croazieră, şi tot aici s-au pregătit astronauţii pentru misiunea lunară Apollo.

Berlitz şi Moore, autorii lucrării *The Roswell Incident* (Cazul Roswell), relatează cazul unui sergent care, pe când era detaşat la Baza aviatică Edwards, s-a împrietenit cu un pilot de pe un avion de vânătoare, care l-a dus la un hangar. Odată intrat înăuntru, i s-a permis să arunce o privire în spatele unei draperii grele. El susţine că a văzut un vehicul circular, cu un diametru de 7 – 9 m, cu o cupolă centrală. I s-a spus că astfel de vehicule erau testate de USAF. Incidentul se pare că s-a petrecut în 1967.

Maiorul USAF (în rezervă) George A. Filer crede că Proiectul Y, sau ceva asemănător, a fost definitivat şi pus în practică. În 1962, Filer se afla la bordul unui avion de alimentare, deasupra Mării Nordului. Avionul lui tocmai terminase o operaţie de alimentare cu combustibil, când a fost întrebat, de Turnul de control de la Londra, dacă poate să verifice un obiect zburător neidentificat care fusese detectat de radar. Traficul aerian era liber, şi i s-a cerut echipajului avionului să se îndrepte către Oxford, zona Stonehenge. Obiectul a apărut pe ecranul radar al avionului la poziţia „ora 1:00" şi părea că pluteşte. Avionul a coborât la 300 m şi s-a apropiat la aproximativ un kilometru, şi Filer a văzut OZN-ul. Era circular şi strălucitor. A putut să-i vadă luminile, când acesta s-a înălţat drept, ca o rachetă, deplasându-se cu peste 1 500 kilometri la oră. Turnul de control din Londra i-a transmis prin radio că nu

se lansau rachete în partea aceea a Angliei. Incidentul nu a fost raportat, parţial datorită stigmatului care l-ar fi urmărit pe cel care ar fi înaintat un astfel de raport la vremea aceea, dar şi pentru că Filer credea că obiectul văzut de el era construit de om.

S-a pus întrebarea: dacă există o astfel de tehnologie, de ce continuăm să construim aeronave convenţionale?

Lui Jack Pickett i s-a spus că proiectele pentru vehiculele pe care le-a văzut el au fost lăsate la dosar, pentru că există proiecte mult mai practice, cum ar fi, de exemplu, avioanele obişnuite. La proiectarea unui nou vehicul de zbor, decolarea şi aterizarea nu sunt singurele aspecte care trebuie luate în considerare. Trebuie avute în vedere şi manevrabilitatea, durabilitatea, lucrările de întreţinere necesare şi cât de uşor se pot face reparaţii, şi dacă vehiculul corespunde scopului pentru a fost conceput. Deci, chiar dacă s-a reuşit să se realizeze decolarea pe verticală şi dacă vehiculul poate pluti în aer, există alţi factori care nu-l recomandă pentru introducerea în fabricaţie, pentru a înlocui avioanele convenţionale. Mai există şi problema impactului economic care se creează: apariţia unui concept nou, radical modificat, ar putea duce la falimentarea unor companii aeriene redutabile. De exemplu, este suficient să luăm cazul avionului de vânătoare Stealth. Acesta nu a înlocuit toate vehiculele convenţionale existente.

Să fi văzut oare Michalak un vehicul experimental construit de om? Descrierile făcute şi circumstanţele incidentului recomandă mai degrabă varianta aceasta, decât ipoteza unei farfurii zburătoare extraterestre.

CAPITOLUL NOUĂ

ÎN PREZENT

„Ştim atât de puţin despre vastul univers, din poziţia de minim avantaj pe care ne aflăm, pământul, încât lucruri care ne întrec orice închipuire pot fi, de fapt, reale"

Dr. Allen J. Hynek, cercetător Forţele Aeriene S.U.A.-O.Z.N., 1977

Ministerul Apărării Naţionale din Canada era încă implicat foarte mult în urmărirea fenomenelor O.Z.N. în anii 1970, după cum demonstrează următoarea întâmplare. În *National Enquirer's*, ediţia din august 1976, a apărut un articol cu titlul: „Ofiţerii Apărării Aeriene afirmă: Am detectat cu ajutorul radarului un OZN şi am trimis avioane de vânătoare cu reacţie pentru a-l intercepta." În rezumatul

articolului era redat incidentul ce se întâmplase cu opt luni în urmă, în noaptea de 11 noiembrie 1975.

Articolul din *Enquire* era, în mare, corect. Printre martori se numărau şi ofiţeri de poliţie, personal militar de la baza radar NORAD din Falconbridge, Ontario şi numeroşi civili. A fost una din puţinele întâmplări care includ simultan dovezi radar, vizuale şi fotografice.

Pe la 3:00 a.m., locuitorii din Sudbury, Ontario, la 15 mile SV de radarul din Falconbridge, au raportat la comandamentul de poliţie nişte lumini ciudate. Luminile erau la o înălţime mică pe cer, dar s-au ridicat brusc. Doi ofiţeri de poliţie au văzut patru obiecte, dintre care trei păreau că plutesc iar al patrulea avea un fel de mişcare circulară. Alţi doi ofiţeri au văzut cu binoclul un obiect. Ei au spus că era de formă cilindrică şi că l-au urmărit până la 7:00 a. m. Alţi ofiţeri au raportat, de asemenea, obiecte strălucitoare.

Comandantul de la staţia radar de la Falconbridge, maiorul Robert Oliver şi alţi cinci au văzut trei obiecte. Aceste obiecte au fost văzute prin binoclu, dar nu s-a putut face o identificare. Oliver i-a anunţat pe cei de la *Enquirer* că, după părerea lui, DND si autorităţile S.U.A. au cercetat fenomene mai solid argumentate, cum era şi acela.

În cele din urmă au fost trimise două avioane cu reacţie de la Baza Forţelor Aeriene Selfridge din Detroit, Michigan, în jur de ora 10:45 a.m.. Aceste avioane cu reacţie nu au găsit nimic. Căpitanul Gordon Hilchie, directorul Afacerilor Publice pentru Centrul de Control al Regiunii 22 NORAD din North Bay, a declarat că obiectele se aflau la 25-30 mile la sud de staţia radar din

Falconbridge. S-au înălţat de la 8 000 m la 15 000 m, s-au oprit pentru un timp şi apoi s-au ridicat la 25 000 m.

Ziarul *Nugge*, din North Bay, a relatat de asemenea fenomenul şi a publicat şi o fotografie făcută de un fotograf, angajat al redacţiei. Colonelul G.W. Patterson, Şeful Departamentului de Operaţiuni pentru Grupul de apărare aeriană şi Comandantul adjunct de operaţiuni al 22-lea Centru de Control Regional NORAD a fost interogat împreună cu locotenent-colonelul B. Wooding, directorul pentru al 22-lea Centru de Control Regional NORAD. Ei au fost întrebaţi de ce radarul nu detectează întotdeauna OZN-uri. Wooding a explicat că intervin mulţi factori. De exemplu, dacă obiectul este prea jos, sau se mişcă prea repede sau prea încet, se poate să nu fie detectat. Dacă este construit din material nemetalic sau din material care absoarbe semnalul radarului în loc să-l reflecte, obiectul va trece neobservat. De asemenea, radarul este reglat pe anumite frecvenţe. Radarul de căutare este destinat pentru a localiza aeronavele, în timp ce radarul de înălţime este destinat pentru a afla înălţimea la care se afla obiectele. În plus, radarul poate fi „păcălit" de stoluri de păsări sau de schimbări de temperatura, care pot ascunde un OZN, sau pot apărea ca un semnal ce poate fi interpretat drept OZN. Aceasta ar putea explica de ce nu toate instalaţiile radar au detectat obiectele de deasupra oraşului Sudbury şi că cele care au făcut-o s-ar putea să fi fost „păcălite".

În cartea sa *Skunk Works*, Ben Rich dezvăluie câteva secrete din spatele avioanelor de vânătoare Stealth şi a tehnologiei folosite. Dezvăluirile sale ne oferă încă un motiv pentru care farfuriile zburătoare nu pot fi întot-

deauna detectate de radar. El observă că forma farfuriei zburătoare este practic cel mai greu de observat. Aceasta înseamnă că, fie şi numai datorită formei de farfurie, legile fizicii fac ca nava să fie foarte greu de detectat de radar. Rich adaugă că echipa lui de la Skunk Works îşi dorea să poată construi o astfel de aeronavă. Pentru cei neiniţiaţi, „Skunk Works" era numele dat secţiunii de dezvoltare şi de proiectare secretă Lockheed Martin. A lucrat în secret la multe programe negre fondate sub masca altor programe.

În ceea ce priveşte fenomenul observat la Sudbury, Paterson a adăugat că efecte ciudate ale atmosferei ar fi putut cauza iluzia prezenţei OZN-urilor într-un mod similar efectelor din Northern Lights. A menţionat de asemenea şi efectele de lentilă optică ale norilor care pot câteodată să mărească stele luminoase sau planete. Ian Halliday de la Consiliul naţional de cercetare a fost consultat şi a precizat că efectele observate s-ar fi putut datora unor fenomene atmosferice neobişnuite. Observatorii s-ar putea chiar să fi văzut o aeronavă, dar să nu fi auzit nici un sunet datorat efectelor atmosferice, care ar transmite sunetul în sus, şi nu către pământ. Holliday a vorbit şi despre cum planetele pot fi interpretate greşit în anumite condiţii, iar în final a spus că estimările observatorilor privind distanţe şi înălţimi ar fi putut fi greşite, dacă nu au avut un punct de referinţă.

În 1995, am obţinut retragerea clasificării „Secret" pentru un dosar care conţine pagini din jurnalul de bord al controlului de trafic aerian al celei de-a 22-a regiuni NORAD. În aceste pagini se oferă o relatare amănunţită a incidentului raportat în dimineaţa aceea a anului 1975.

Jurnalul de bord coroborează articolele din ziare şi conţine câteva detalii în plus ce merită a fi precizate. Toate reperele orare sunt date GMT, aşa cum sunt înregistrate în dosar.

Pe 11 noiembrie, la ora 10:43 GMT, Centrul de control al regiunii 22 a primit un telefon referitor la două OZN-uri ce erau urmărite de poliţia din Sudbury. Erau detectate de radarul? La 11:18 GMT, Baza Forţelor Canadiene din Falconbridge a anunţat prezenţa unui OZN deasupra bazei şi a încă unuia raportat deasupra sediului Poliţiei Provinciei din Ontario din centrul oraşului Sudbury. OZN-ul de deasupra bazei era descris ca semănând cu o gemă cu lumini colorate de jur împrejur.

La 11:47, a intrat de serviciu maiorul Oliver de la Falconbridge. A declarat că între 11:15 şi 11:29 GMT, a văzut două OZN-uri cu lumini strălucitoare. Unul era la 200 de grade de Falconbridge şi celălalt la 180 de grade şi mult mai departe. Nu s-a raportat în presă că Oliver a făcut trei fotografii instantanee. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu acele fotografii sau dacă măcar au mai au apărut. A observat obiectul şi cu binoclul. Acesta „se ridica vertical cu o viteză formidabilă...". Radarul de înălţime l-a detectat prima dată la 15 000 m şi apoi la 25 000 m. Aceasta înseamnă că altitudinile nu erau ghicite de observatori, aşa cum a apărut în presă, ci erau de fapt înregistrate de radar. Obiectul era descris ca fiind circular, bine luminat şi avea două pete negre în centru. La 13:24 GMT, staţia radio CKSO a sunat cerând informaţii despre OZN-uri, dar nu s-a făcut oferit detalii în acel moment.

La 17:27 GMT, Patterson, care se afla la comandamentul NORAD din Colorado, a fost înştiinţat că obiectul

se mai putea vedea încă şi că fusese anunţată Baza Forţelor Aeriene din Selfridge. La 17:50 GMT, au fost lansate două avioane F-106 de la baza americană. La 18:53, au raportat că fuseseră făcute căutări de la 3000 m la 10 000 m fără a contacta nici un obiect zburător.

La 07:10 GMT, pe 12 noiembrie, caporalul şef Kreutz a anunţat că doi ofiţeri de poliţie şi încă un martor din zona bazei observau chiar în acel moment obiectele, care erau albe, cu o strălucire care pulsa, şi se mişcau intermitent la înălţimea norilor. Urma să fie trimis un raport la Comandamentul Apărării Naţionale din Ottawa. Jurnalul de bord se încheie aici în ceea ce priveşte raportul despre OZN.

Un lucru care nu este clar în nici una din relatări este dacă obiectele erau pe cer în acelaşi timp cu avioanele cu reacţie. Avioanele cu reacţie au cercetat zona până la 10 000 m, însă obiectele au fost raportate ultima dată la 25 000 m. Deşi radarul avioanelor cu reacţie se poate extinde peste altitudinea la care se poate înălţa avionul, nu există nici un indiciu referitor la domeniul pe care-l poate acoperi. Faptul că nu a fost raportat nimic de către avioanele cu reacţie nu este un indiciu că nu era prezent nici un obiect fizic. Rapoartele tuturor observatorilor de la sol au fost în concordanţă, iar detectarea simultană, vizuală şi radar, a ascensiunii rapide a obiectului, ne determină să excludem planetele, stelele şi efectele oscilaţiilor de temperatură. Singura certitudine este că în dimineaţa aceea s-a întâmplat ceva extrem de straniu pe cerul din Sudbury.

Reiese clar din cele ce urmează că Ministerul Apărării Naţionale era încă foarte mult implicat în investigarea fenomenelor OZN, în funcţie de natura fenomenului, cu

toate că, oficial, Consiliu Cercetării Naţionale se ocupa acum de aceste rapoarte. De fapt, şeful operaţiunilor urma să primească în continuare rapoarte, sub numele CFAO 71-6. Acest ordin a rămas în vigoare până în 1988, înainte de a fi revocat. Pe 27 septembrie 1988, a fost trimisă la departament o scrisoare de clarificare. Aceasta susţinea că revocarea ordinului CFOA însemna doar că Centrul Operaţiunilor de Apărare Naţională (NDOC) nu mai era interesat să primească rapoarte despre OZN-uri. Cu toate acestea, ceilalţi destinatari, inclusiv Centrul de Coordonare a Operaţiunilor aeriene, Winnipeg, NORAD Cheyenne Mtn. Complex CO/J3Y, şi Comandamentul grupei de avioane de vânătoare FGHQ North Bay/SSO Int., urmau să primească în continuare aceste rapoarte. Deci, pe lângă dosarele NRC şi DND, trebuie să mai existe încă multe alte înregistrări ale acestor fenomene.

Majoritatea dosarelor păstrate la Arhivele Naţionale din Ottawa sunt acum deschise publicului. În general acolo se află documentele Consiliului Naţional de Cercetare. În 1933, arhivele au retras restricţia de confidenţialitate pentru mai multe dosare care fuseseră trimise de NRC. Aceste dosare cuprind descrieri detaliate ale unui număr mare de observaţii de fenomene OZN. De exemplu, în iunie 1992, peste douăsprezece persoane din Winnipeg au văzut un obiect circular care a fost şi fotografiat.

Un alt incident, petrecut pe 6 iulie 1992 la 3: 23 a m., în Taber, Alberta: o tânără de 15 ani se uita la televizor şi a auzit o maşină sau o camionetă pornind. Uitându-se afară, ea a văzut lumini roşii, albe şi albastre ce se stingeau şi se aprindeau. A trecut la fereastra din bucătărie, pentru a

vedea mai bine, şi a observat un obiect uriaş, gri sau negru, lipsit de strălucire, ce plutea la 20–30 m depărtare la nivelul vârfurilor copacilor. L-a urmărit timp de câteva minute, după care s-a speriat şi a fugit să se ascundă sub pătură. În acel moment a.simţit că-şi pierde cunoştinţa. În urma cercetărilor, RCPM au găsit urme mici şi proaspete în pământ, cu o adâncime de 3 cm, diametru de 4 cm, unele dintre ele dispuse în linie dreaptă la 1 m distanţă unele de altele. Ele duceau la zona deasupra căreia plutise obiectul.

Pe 28 decembrie 1922, un avion 737 United Airlines, care zbura spre vest, a raportat un obiect aflat la 13 000 m, deplasându-se către est cu 460 de noduri. Se vedea că degaja scântei prin partea din spate. Controlorul de trafic aerian din Edmonton, Alberta a raportat că radarul nu a detectat nici un semnal sau vreo altă aeronavă în zonă.

Pe 2 august 1993, în Mission, British Columbia, o mamă, fiica ei de paisprezece ani şi o prietenă a fiicei ei au anunţat prezenţa unui obiect întunecat, de formă triunghiulară, cu lumini roşu-maroniu. Era ora 11:30 p.m.. Nu s-a auzit nici un zgomot.

În 1992, cercetătorului OZN Bob Oechsler, fost specialist în misiuni NASA i-a fost trimisă anonim o casetă impresionantă. Difuzată pe programul de televiziune *Unsolved misteries* (Mistere nerezolvate), caseta prezintă ceea ce pare a fi aterizarea unui obiect misterios cu o lumină strălucitoare în vârf.

Incidentul a avut loc, într-adevăr, lângă Carp Ontario, la vest de Ottawa, în august 1991. Împreună cu caseta a fost trimis un document de 6 pagini presupus a fi de la DND şi o hartă a zonei cu o fotografie cu ceea ce pare a fi

o fiinţă extraterestră. Caseta era semnată „Protectorul" şi includea o amprentă a unui deget mare de la mână, dar fără alte indicii de identificare.

Oechsler crede că documentele erau de fapt nişte falsuri. Caseta însă este altă problemă. În calitatea sa de specialist în analizarea fotografiilor, Oechler crede că aceea casetă video înfăţişează un obiect mare, solid, de origine necunoscută şi că întregul incident este real, nu o mistificare.

OZN-ul a fost raportat de localnica Dianne Lambenek. Oechsler a vizitat-o, în mai 1992. Ceea ce a explicat ea că văzut la distanţă se potrivea exact cu imaginile de pe casta video. În urma cercetării efectuată la locul aterizării, s-a descoperit o zonă cu diametrul de 15 m în care toate formele de viaţă erau moarte. Plantele erau ofilite, descriere comună şi altor întâmplări menţionate anterior. Mostrele de plante aveau un conţinut mare de titan.

Căpitanul Louis Nadeau, ofiţerul de informaţii de la Baza Vânători de Munte Canadiană din Ottawa, a confirmat că s-a observat ceva în noaptea respectivă. A fost raportată prezenţa în zonă a unor elicoptere neidentificate. Elicopterele au fost descrise ca fiind complet negre, şi aveau rotoare duble. Au venit de la o distanţă de 3 m de gospodăria Lambenek. Nadeau a declarat că nu erau elicoptere DND şi este probabil ca nici măcar să nu fi fost canadiene, iar datorită traiectoriei urmată în zbor se poate să nu fi fost detectate şi monitorizate.

De atunci, au ieşit la lumină şi alţi martori ai incidentului, printre care şi o femeie care a fost supusă detectorului de minciuni şi care a susţinut că s-a urcat în obiectul zburător. În zonă au mai existat şi alte fenomene OZN. Un grup de cercetători susţine că întregul incident a fost de fapt o mistificare pusă în practică de o cunoştinţă a lui Lambenek, dar Oechsler îşi menţine părerea că nu aşa stau lucrurile. El şi-a continuat investigaţiile şi pregăteşte o carte cu acest subiect.

Şi fenomenele OZN continuă. Unul dintre cele mai interesante dintre fenomenele recente s-a întâmplat în seara zilei de 6 ianuarie 1995, pe când avionul British Airways 737 se apropia de aeroportul Manchester din nordul Angliei. Turnul de control tocmai autorizase avionul să coboare la 1 000 m, când a fost înregistrată următoarea conversaţie între pilotul BA 737 şi turn:

BA 737: Tocmai am văzut ceva coborând foarte repede pe partea dreaptă chiar de deasupra noastră.
Turnul: Dar nu se vede nimic pe radar. Era un avion ?
BA 737: Păi, avea lumini, a coborât prin partea dreaptă foarte repede .
Turnul: Şi deasupra voastră ?
BA 737: Ăă, da, chiar deasupra noastră.
Turnul: Fii atent, ăă , nu văd nimic în acest moment aşa că, ăă, trebuie să, fi fost foarte rapid sau să fi coborât foarte repede după ce a trecut pe lângă voi, după părerea mea.
BA 737: OK. Aşa o fi!

Investigaţii ulterioare ale Autorităţii Aviaţiei Civile (AAC) au dezvăluit că pilotul a văzut obiectul aproximativ două secunde în timp ce trecea prin partea dreaptă a geamului mare din dreapta al carlingii şi a geamului lateral al avionului. L-a descris ca fiind de formă triunghiulară, cu beculeţe albe, ca un pom de Crăciun. Nu ştia la ce distanţă se afla obiectul dar bănuia că este foarte aproape.

Ofiţerul unu de la bordul avionului 737 a văzut şi el obiectul trecând prin dreapta, cu o viteză foarte mare. L-a descris ca fiind închis la culoare, de formă triunghiulară, cu ceva ce putea fi o dungă neagră în lateral. A desenat o schiţă a obiectului care se potrivea cu cea pe care o făcuse, separat, pilotul. Desenul său era diferit de cel al pilotului doar în ceea ce priveşte beculeţele. Ofiţerul unu a crezut probabil că obiectul era luminat de luminile de aterizare ale avionului 737, care erau aprinse în acel moment. A aproximat că obiectul avea dimensiuni cuprinse între cele ale unui avion mic şi cea a unui avion cu reacţie. Nu era sigur cât de departe era, dar a spus că s-a ferit instinctiv când obiectul a trecut pe lângă ei.

Ar fi putut fi un avion Stealth? Dată fiind forma triunghiulară şi aspectul întunecat, avionul Stealth ne vine în minte imediat. Dar ofiţerul unu mai văzuse avioane Stealth înainte şi susţine că ar fi recunoscut acest tip de avion. În ciuda cunoştinţelor ofiţerului unu despre avioanele Stealth, grupul de cercetare de la CAA a contactat autorităţile militare pentru a verifica posibilitatea prezenţei unui avion Stealth în zonă. Răspunsul a fost „nici o sursă oficială nu confirmă prezenţa unui avion Stealth".

Răspunsul negativ, plus faptul că era imposibil să se desfăşoare activitate militară atât de aproape de un aeroport aglomerat, fie că CAA ar fi fost sau nu avizat, au exclus ipoteza ca OZN-ul să fi fost de fapt un Stealth. De asemenea, s-a făcut o verificare pentru a afla dacă obiectul ar fi putut fi un planor, para planor sau un avion foarte uşor. Din nou răspunsul a fost negativ.

Boeing-ul a fost detectat de radarul de la sol în acel moment, dar nu şi obiectul neidentificat. Cercetătorii nu au considerat acest lucru neobişnuit pentru că radarul avea dispozitive de ajustare la condiţiile atmosferice, care ar fi putut fi activaţi în acel moment. În acest caz, *dacă* obiectul a dat un răspuns slab radarului, acesta l-a interpretat ca pe un fenomen natural şi nu l-a arătat pe ecran. Grupul de cercetători CAA a înregistrat, în final, incidentul ca nerezolvat, dar a făcut următorul comentariu:

„...Acest raport, înaintat de doi piloţi de încredere, a fost verificat cu seriozitate şi dorim să transmitem aprecierea noastră celor doi piloţi, pentru curajul de a înainta acest raport, şi companiei de zbor, care i-a încurajat prin atitudinea ei deschisă. Astfel de rapoarte sunt adesea luate în derâdere, dar Grupul speră că acest exemplu va încuraja piloţii care au trăit asemenea experienţe neobişnuite să le raporteze fără teama de ridicol".

CAPITOLUL ZECE

OPERAȚIUNEA MANIPULAREA PERCEPȚIEI

„Dar datorită faptului că oficialitățile ţin secrete unele informaţii şi datorită atitudinii lor de ridiculizare, mulţi cetăţeni sunt determinaţi să creadă că obiectele zburătoare necunoscute sunt o absurditate"

Viceamiralul (în rezervă) R.H. Hillenkoeter, fost director C.I.A., 28 februarie 1960

Există oare o muşamalizare a unor întâlniri secrete reale – întâlniri cu obiecte zburătoare spaţiale extraterestre şi poate cu ocupanţii lor? Sau numeroasele rapoarte sunt o serie de mistificări care se repetă pe parcursul a mai mult de un secol? Sunt acestea iluzii optice? Arme secrete? Fenomene naturale? Alegeţi o variantă! Dar ţineţi minte, nici una din cele de mai sus nu este neapărat *adevărul*. Se

poate foarte bine să fie câte ceva din fiecare, un amalgam de explicaţii care ne lasă o dorinţă arzătoare de a afla adevărul pentru că, în adâncul sufletului, cei mai mulţi dintre noi vrem să credem că nu suntem singuri în acest vast univers. Mulţi speră că există fiinţe mai inteligente decât noi, cu o tehnologie mai avansată, fiinţe care vor apărea şi ne vor explica misterele vieţii.

Când pătrunzi în domeniul OZN-urilor, intri cu adevărat într-o zonă crepusculară, un loc unde realitatea şi ficţiunea se împletesc şi raţiunea convenţională suferă o mare înfrângere. Mulţi dintre cei care au făcut carieră în studiul OZN-urilor au suferit dezamăgiri în încercările lor de a afla un adevăr care le scapă printre degete. După cum spunea dr. Hynek referitor la propria sa implicare: „Martorii pe care i-am audiat *ar fi putut* să mintă, *ar fi putut* fi nebuni sau *ar fi putut* fi victimele unei halucinaţii colective – dar eu nu cred asta".

Totuşi, cu toată coroborarea dovezilor radar şi fotografice, natura fenomenelor observate de martorii oculari se reduce la o chestiune de apreciere, de vreme ce dovezile în sine nu sunt foarte specifice.

La toate acestea, se mai adaugă faptul că informaţiile sunt păstrate secrete, şi campania de dezinformare care a fost impusă o perioadă mare de timp, punând piedici cercetătorilor aflaţi în căutarea adevărului. Dezinformarea constă în producerea de dovezi şi inventarea unor incidente, cu scopul de a induce în eroare şi a discredita atât pe martorii fenomenelor, cât şi pe cercetători. Dezinformarea creează o perdea de ceaţă în spatele căreia se ascunde adevărul. *Jane's Defense Weekly* a declarat că USAF sunt

autorizate oficial să se ocupe cu organizarea campaniilor de dezinformare. Este posibil ca aceste campanii să fi ajuns în Canada? Asta să se fi întâmplat cu Wilbert Smith ?

Cazul Smith conține unele asemănări interesante cu un alt caz OZN în care este implicat un american, doctorul Paul Bennewitz. Fizician de profesie, Bennewitz conducea o mică firmă în Albuquerque, New Mexico. De la locuința sa, a înregistrat pe peliculă numeroase cazuri în care lumini ciudate zburau din direcția Bazei Forțelor Aeriene Kirtland din Albuquerque, deasupra Depozitului de Arme Nucleare Manzano spre sud către zona de testare a Canionului Coyote. A înregistrat și un semnal scurt de frecvență joasă ce însoțea obiectele. A crezut că acele sunete scurte constituiau o formă de semnalizare. Și-a numit activitatea aceasta de cercetare Proiectul Beta.

În 1979, prin intermediul unui prieten, psihologul Dr. Leo Sprinkle, Bennewitz a participat la ședința de hipnoză regresivă a unei femei care pretindea că fusese răpită de extratereștri. Sub hipnoză, femeia a dezvăluit că extratereștrii erau implicați în mutilarea vitelor, luând fragmente pentru experiențele pe care le făceau. A vorbit și despre dispozitive pentru implanturi, despre care Bennewitz a prespus că ar fi putut fi folosite ca dispozitive de control.

A publicat aceste descoperiri și mai târziu a căpătat convingerea că extratereștrii au făcut un pact cu guvernul SUA, care le permitea să-și continue experimentele în schimbul tehnologiei. Acum însă extratereștrii făcuseră o înșelătorie și trebuia să-i dea cumva în vileag. Teoriile și declarațiile lui Bennewitz au pătruns în curentul principal al literaturii OZN în asemenea măsură, încât mulți au ajuns

să creadă că povestea „extratereştrilor gri răuvoitori" este adevărată. De asemenea, de la revelaţiile lui Bennewitz a crescut foarte mult, în rândul persoanelor ce pretind că au fost răpite, numărul celor care susţin că le-a fost implantat un dispozitiv.

Oare CIA a apărut în povestea lui Bennewitz? William Moore, cercetător în domeniul OZN şi coautorul cărţii *Cazul Roswell* a descoperit, cu ajutorul persoanelor sale de contact de la Departamentul Forţelor Aeriene pentru Investigaţii Speciale (DFAIS) că, începând din 1980, se desfăşura o campanie de dezinformare împotriva lui Bennewitz. Agenţi de contraspionaj de la mai multe agenţii i-au spus lui Bennewitz despre tratatele cu extratereştrii care au fost încălcate, despre implanturi şi schimburi de tehnologie, despre un grup de extratereştrii binevoitori, „albii" ş.a.m.d. Copleşit de promisiuni că va primi informaţii secrete despre OZN-uri, Moore a ajuns, în cele din urmă, să participe, timp de patru ani, la o acţiune care urmărea să determine eficienţa campaniei de dezinformare împotriva lui Bennewitz. Aparent lui Moore i s-au pus la dispoziţie documente oficiale, falsificate, pentru a fi transmise mai departe fizicianului, care nu bănuia nimic.

Moore susţine că nu a descoperit de ce fusese Bennewitz luat în vizor. Fie că dezvăluia informaţii pe care nu ar fi trebuit să le dezvăluie, despre OZN-uri sau despre proiecte guvernamentale secrete, fie pentru că participa, fără ştirea lui, la exerciţiu de mare amploare al unui război psihologic, nu este clar. Cât despre el însuşi, Bennewitz a sfârşit prin a fi obsedat, convins că extatereştrii îi

inoculează substanţe chimice. Nemaiputând să doarmă, în cele din urmă el a suferit o cădere nervoasă.

În cele din urmă, Moore va primi Cele douăsprezece documente de importanţă majoră, sau documentele MJ-12. Aceste documente, marcate „strict secret" susţin că farfuriile zburătoare s-au prăbuşit într-adevăr şi au fost recuperate, împreună cu corpuri de extratereştri. Susţin că prima farfurie s-a prăbuşit la Roswell, New Mexico, în 1947. Cea de-a doua s-ar fi întâmplat în Texas, în decembrie 1950, lângă graniţa mexicană. Conform documentelor MJ-12, persoana care urma să coordoneze grupul de doisprezece cercetători desemnaţi să analizeze materialul şi corpurile a fost dr. Vannevar Bush. Din păcate, cu toate că se poate să existe elemente de adevăr în documente, după cum a subliniat, cu tărie şi cu meticulozitate, Stanton Friedman, ele sunt încă considerate de către sceptici ca mistificări. Campania de dezinformare s-a dovedit cât se poate de eficientă.

Convingându-ne de realitatea existenţei acestor campanii de dezinformare, putem privi într-o lumină diferită convingerile şi acţiunile lui Wilbert Smith. Smith a fost informat de către dr. Sarbacher despre corpurile extraterestre şi despre OZN-urile prăbuşite. El a descoperit şi că o mică echipă condusă de Bush era implicată în cercetare. Această informaţie ar fi putut fi corectă. Smith era un inginer cunoscut şi respectat, care studia propulsia magnetică, şi se poate ca, iniţial, să-i fi fost solicitat ajutorul pentru a descoperi secretele propulsiei OZN-ului prăbuşit. De asemenea, era încurajat în activitatea sa de către dr. Omond Solandt, confidentul şi prietenul lui Bush.

Dar se poate ca Smith să fi pierdut încrederea de care se bucura atunci când a încălcat solicitarea lui Solandt de a nu discuta cu presa şi de a păstra confidenţialitatea.

Smith a dezvăluit informaţii în numeroase rânduri. A făcut afirmaţii publice că OZN-urile sunt cu certitudine vehicule extraterestre şi a dezvăluit existenţa bazei sale de cercetare din Shirley's Bay. În 1959, la o conferinţă a specialiştilor din Ottawa, a declarat de asemenea că există bucăţi din OZN-ul prăbuşit, dar că acestea sunt sub supraveghere strictă.

Cineva s-ar putea să se fi gândit că nu va mai trece mult timp până ce Smith va dezvălui că sursa informaţiilor era Sarbacher. Dacă lui Smith i-ar fi date informaţii false, sub pretenţia că sunt adevărate, el s-ar putea compromite, făcându-le publice, la fel ca Bennewitz.

Un exemplu adecvat este cazul unei bucăţi de metal despre care se afirmă că ar fi fost smulsă dintr-o farfurie zburătoare, în urma unui foc de armă tras de un avion de vânătoare USAF. Incidentul a avut loc în iulie 1952, deasupra oraşului Washington D.C. După o noapte în care s-au succedat fenomene OZN, un avion militar cu reacţie a fost trimis pentru a urmări obiectele. Pilotul l-a putut detecta pe ecranul radar şi a tras mai multe focuri de armă. Un fragment strălucitor a fost văzut desprinzându-se din OZN şi a fost recuperat mai târziu de personalul de la sol. Acest fragment, sau o bucată din el, i-a fost dat în cele din urmă lui Smith pentru a-l analiza. După ce a terminat analiza fragmentului, Smith l-a returnat unei echipe mult superioară ierarhic Forţelor Aeriene sau C.I.A. Aceasta trebuie să fi fost echipa de cercetare condusă de Bush.

Smith a confirmat această relatare câtorva cercetători în noiembrie 1961, dar nu a dezvăluit cum a intrat în posesia fragmentului, în afară de faptul că i-a fost trimis. De asemenea, n-a dezvăluit niciodată identitatea a celora cărora le-a returnat fragmentul. Nu există nici un indiciu că ar fi discutat vreodată problema cu cineva care avea legătură cu Proiectul Magnet sau Proiectul Second Storey, dar conform spuselor lui Arthur Bay, soţia lui Smith văzuse fragmentul.

Incidentul este discutat şi în cartea intitulată *Abordarea ştiinţifică a obiectelor zburătoare neidentificate* publicată în 1969. Aceasta reprezenta un studiu de doi ani efectuat asupra OZN–urilor, sub îndrumarea doctorului Edward Condon de la Universitatea din Colorado, la scurt timp după încheierea Proiectului Blue Book şi în numele Forţelor Aeriene din S.U.A.

Cunoscută sub denumirea de Comitetul Condon, aceasta a fost aceeaşi echipă care a reexaminat cazul Michalak prin doctorul Craig. Raportul Condon, denumirea sub care este cunoscut studiul, a fost considerat o parte a muşamalizării, datorită scurgerii de informaţii, care sugerau că Condon intenţiona să nege întregul fenomen OZN chiar înainte ca studiul oficial să înceapă. De fapt, asta a fost concluzia generală a studiului în ciuda faptului că menţiona numeroase cazuri în care cercetătorii au ajuns la concluzia că nu există nici o informaţie pământeană pentru ceea s-a văzut şi, în unele cazuri, chiar fotografiat.

Cu toate acestea, în cazul presupusului fragment al lui Smith, Comitetul Condon a întreprins o anchetă detaliată. A confirmat că Proiectul Blue Book nu conţinea nici o

informaţie referitoare la incident. Mai important este faptul că nu exista nici un comandant Frank Thomson în Marina S.U.A., acesta fiind persoana despre care se spune că a confirmat incidentul şi existenţa fragmentului. Mai mult decât atât, nici unul despre rapoartele despre OZN din acea noapte nu au făcut vreo referire la tragerea unor focuri de armă şi a fost considerat absurd să se tragă vreodată focuri de armă deasupra oraşului fără un motiv extrem de bine întemeiat. Concluzia era, desigur, că incidentul focurilor trase asupra unui OZN nu se întâmplase niciodată. De unde provenea atunci fragmentul lui Smith?

Un răspuns s-ar putea găsi în acelaşi raport Condon Acesta precizase că, în 1953, C.I.A. „lua parte la un plan pentru «discreditarea» OZN-urilor". Poate că Smith, ca şi Bennewitz, a fost victima unei campanii de dezinformare a C.I.A. Aflase prea multe lucruri de la Sarbacher? În decursul anilor, Smith va primi numeroase fragmente de farfurii zburătoare pentru a le analiza, dar era vreuna dintre ele autentică şi ar lua cineva în serios aceste analize?

Un alt aspect al posibilei acţiuni a guvernului pentru discreditarea lui Smith se referă la rolul pe care l-a jucat în experimentele telepatice ale C.I.A. referitor la OZN-uri. C.I.A. susţinea că a contactat o femeie care a fost în contact cu o fiinţă extraterestră (vezi asemănarea cu cazul lui Bennewitz). Ea obişnuia să scrie mesajele extratereştrilor. După cum am menţionat anterior, Smith a ţinut legătura cu femeia, şi astfel şi cu extraterestrul, al cărui nume era AFFA.

Era femeia un medium autentic, sau măcar convinsă că este un medium, sau era un agent C.I.A.? Şi, iarăşi, l-ar

fi luat cineva în serios pe Smith, ca persoană implicat în fenomene paranormale? Smith vroia să creadă, şi pentru că vroia să creadă poate că a cedat, fără spirit critic, „dorinţei de anulare a neîncrederii". Smith a folosit informaţiile primite de la extraterestru (prin intermediul mediumului) în lucrarea sa *Noua ştiinţă*. Dar era vorba oare de o ştiinţă nouă sau de o ştiinţă falsă? Fusese oare planificată întreaga întâmplare de către C.I.A.? În fond, s-a întâmplat într-un moment în care C.I.A şi Departamentul de cercetare în domeniul apărării din Canada colaborau la experimente paranormale secrete, cercetare care, când a fost dezvăluită, a căpătat reputaţia proastă de a fi încălcarea cea mai strigătoare la cer a drepturilor civile din timpurile noastre.

În anii 1980, s-a dezvăluit că C.I.A. coordonase experimente de control mental pe subiecţi umani din Canada, care nu aveau cunoştinţă despre ce se întâmpla cu ei. Odată dovedit, acest fapt a ajuns în titlurile tuturor ziarelor. Implicarea nu tocmai de scurtă durată a C.I.A. în experimentele de control asupra minţii au început de fapt în 1950, sub numele de Proiectul Bluebird. În 1951, C.I.A. şi armata S.U.A. şi-au conjugat eforturile pentru realizarea Proiectului Artichoke care, în 1953, a devenit Proiectul MKULTRA. O parte din mandatul MKULTRA era:

> „...de a implanta sugestii şi alte forme de control asupra minţii menite... pentru a cerceta metode de a influenţa memoria, gândurile, atitudinea, motivarea şi, în cele din urmă, comportamentul uman".

C.I.A. a negat în mod repetat aceste acuzaţii, dar s-a stabilit ulterior că experimentele se desfăşurau asupra unor pacienţi ai Institutului Memorial de Psihiatrie Allan din Montreal. Pacienţii au suferit efectele medicamentelor şi ale experimentelor mulţi ani după aceea, şi se spune că a dus la moartea unei persoane, cel puţin. Procesele intentate guvernului american au fost câştigate şi pe parcursul lor au fost dezvăluite multe detalii şocante. Lucrul important aici este că ceea ce era implantat în minţile oamenilor nu era implantat de extratereştri. Folosirea drogurilor halucinogene şi a altor experimente pe mintea umană au fost adăugate suplimentar la dezinformare, ca arme cu ajutorul cărora să fie compromişi cei care altfel ar fi părut credibili. Nu mi se pare exagerat să afirm că Wilbert Smith, cel care alesese să creadă, făcea parte dintr-un experiment mult mai amplu.

Conform spuselor lui John Robert Colombo, C.I.A. era îngrijorată că sovieticii şi chinezii efectuau şi ei experimente de control asupra minţii. C.I.A. a iniţiat propriul său program MKULTRA pentru a nu rămâne în urmă. Canada s-a implicat la 1 iunie 1951, în cursul unei întâlniri secrete de la hotelul Ritz-Carlton din Montreal. Erau prezenţi cei doi reprezentanţi ai C.I.A. ca şi Sir Henry Tizard de la Departamentul de cercetare din domeniul apărării din Marea Britanie. Cealaltă persoană prezentă era dr. Solandt de la Departamentul cercetării din domeniul apărării din Canada.

Acest departament finanţase deja cercetarea fenomenului de izolare, întreprinsă de psihiatrul canadian dr. O. Hebb. MKULTRA va deveni o extrapolare a acestei

activităţi, sub îndrumarea dr. Eugen Cameron de la Institutul Memorial Allan. Solandt avea legătură şi cu MKULTRA şi cu Wilbert Smith. Când Smith a înşelat încrederea lui Solandt, făcând publice informaţiile furnizate de acesta, s-ar putea să fi devenit, fără ştirea sa, participant la MKULTRA. Deşi este o speculaţie, alternativa aceasta nu poate fi ignorată.

Activitatea lui Smith fusese influenţată de scrierile lui Donald Keyhoe şi, la rândul lui, a scris articole pentru el. Keyhoe a încercat încontinuu să determine U.S.A.F. să recunoască faptul că OZN-urile erau nave extraterestre. A provocat neîncetat Forţele Aeriene şi a declarat că se desfăşura o acţiune amplă de muşamalizare. În cele din urmă, el a fondat Comitetul Naţional de Investigaţii pentru Fenomenele Aeriene sau pe scurt NICAP. NICAP a deranjat foarte mult Forţele Aeriene ale S.U.A. şi îi irita, de asemenea, şi pe oficialii canadieni. Într-un memoriu întocmit pentru Şeful aviaţiei din Canada în 1963, ca răspuns la o solicitare de informaţii primită de la un cetăţean, se precizează că persoana în cauză:

„...este un membru al organizaţiei cunoscută sub numele de Comitetul naţional de investigaţii al fenomenelor aeriene (NICAP)... Această organizaţie este dedicată convingerii că farfuriile zburătoare (în sensul mai exotic) există, că acest fapt este ascuns publicului de către U.S.A.F. şi de către R.C.A.F. şi că membrii ei fac un serviciu cetăţenilor încercând să demaşte această cenzură oficială... Răspunsul propus este destul de lung şi oferă destul de multe informaţii

(care nu sunt însă specifice) în speranţa de a descuraja alte posibile solicitări din partea acestei persoane."

În 1957, Wilbert Smith devenise preşedintele organizaţiei canadiene NICAP. Prin el, întreaga organizaţie NICAP, şi în special Keyhoe, puteau fi acuzaţi de dezinformare.

Potrivit autorului Timothy Good, interesul C.I.A. pentru NICAP a crescut, întrucât aceasta avea o echipă de cercetare solidă. De vreme ce NICAP fusese abordată de K.G.B., C.I.A. putea folosi comitetul pentru a supraveghea această agenţie. NICAP menţinuse viu subiectul OZN-urilor, în pofida încercărilor guvernului dea-l discredita. Audienţa largă de care se bucura NICAP făcea ca organizaţia să poată exercita influenţă în masă asupra populaţiei. Interesant este faptul că, atunci când Keyhoe a fost destituit din funcţia de director al NICAP . în 1969, noul coordonator a devenit preşedintele consiliului de conducere, colonelul Joseph Bryan III, fostul şef al departamentului de război psihologic de la C.I.A. Faptul că Smith devenise o ţintă a dezinformării, probabil după ce aflase prea multe şi făcuse dezvăluiri publice, nu este în mod necesar un lucru lipsit de logică, dat fiind cele ce se întâmplau cu MKULTRA, Solandt, NICAP şi CIA. Fără îndoială că existau şi alte ţinte ale dezinformării.

De-a lungul anilor, rapoartele au scos la iveală că există filme care prezintă membri ai armatei intrând în contact cu extratereştrii. Cel puţin un incident ce a fost filmat arăta un obiect zburător care plutea, apoi a aterizat.

S-a deschis, prin glisare, o trapă, şi au ieşit trei „bărbaţi", care au discutat cu personalul militar şi oamenii de ştiinţă înainte de a se îndrepta către un birou. Alte rapoarte au declarat că există filme despre recuperarea farfuriei zburătoare şi a extratereştrilor de la Roswell, şi în 1995 a fost prezentat la televizor pelicula pe care se filmase autopsia extratereştilor.

Fac parte oare aceste filme sau, în unele cazuri, presupusa lor existenţă, dintr-o campanie de dezinformare sau dintr-un experiment psihologic pe scară mare? Am primit informaţii conform cărora astfel de filme ar fi fost prezentate unor membri ai armatei şi unor ataşaţi militari atent selecţionaţi, cu intenţia de a-i convinge că obiectul zburător venea din spaţiul cosmic. Scopul aparent al prezentării unor astfel de filme era ca informaţiile să se scurgă apoi în afară. Ţinta finală a dezinformării erau sovieticii. Se credea, se pare, că sovieticii ar putea fi păcăliţi că SUA intraseră în contact cu extratereştrii şi că acum erau în posesia unei tehnologii superioare; totul făcând parte din strategia războiului rece.

Fabulaţie? Revenim la Timothy Good, care afirmă că Miles Capeland, un ofiţer al CIA, l-a înştiinţat de un plan pentru a răspândi în China relatările despre OZN-uri. Aceasta se întâmpla la începutul anilor '60. Mai multe întâmplări cu caracter de ficţiune au fost raportate în diferite zone. Scopul era să-i „ţină pe chinezi la distanţă...". Dar, adăugă Good, câteva dintre relatări erau culese de anumite grupuri din SUA. Ca şi în cazul MKULTRA, intenţia era de a crea convingeri şi poate de a afecta comportamentul în alte ţări. Potrivit informaţiilor pe

care le-am primit, numele operaţiunii era Perception Management (Manipularea percepţiei). Este operaţiunea aceasta reală, sau doar un alt fragment al acţiunii de dezinformare?

Conceptul de manipulare a percepţiei este utilizat în cercurile de spionaj, şi se face o distincţie clară între acesta şi dezinformarea directă. Dezinformarea directă este folosită pentru a induce în eroare un adversar sau pentru a-l discredita, folosind informaţii false. Pe de altă parte, manipularea percepţiei este „încercarea de a conduce un adversar la anumite concluzii, printr-o modelare foarte atentă a ceea ce percepe acesta". De exemplu, când se raportează mişcări mari de trupe într-o ţară, petrecute deodată, pe neaşteptate, analiştii din ţara respectivă încep să facă speculaţii referitor la semnificaţiile posibile, şi uneori se întreprind acţiuni sau se iau contramăsuri care nu sunt necesare.

În cazul filmelor cu OZN despre contactul cu extratereştrii, ţara vizată ar auzi de existenţa lor prin canalele normale de spionaj şi ar reacţiona în consecinţă. Pe lângă influenţarea comportamentului, un efect secundar ar fi să creeze confuzie şi, în final, să discrediteze complet subiectul, prin dezvăluirea mistificării.

Exista o legătură între Solandt, MKULTRA, Smith şi Proiectul Y. S-a sugerat că Proiectul Y era o perdea de fum, că făcea probabil parte dintr-o operaţiune de manipulare a percepţiei, pentru a ajuta la camuflarea faptelor reale din spatele farfuriilor zburătoare, în acelaşi mod în care a fost folosită povestea de camuflare cu balonul meteorologic în cazul Roswell, la prima abordare a subiectului.

Pe 18 septembrie 1994, în ziarul *Ottawa Citizen* şi în alte ziare, a apărut următorul titlu: „Raportul Forţelor Aeriene desfiinţează teoriile OZN referitoare la accidentul din 1947". Accidentul se referea, desigur, la incidentul Roswell. Congresmanul Steven N. Schiff din New Mexico s-a interesat de dosarele referitoare la accident şi a fost refuzat categoric de U.S.A.F.. În februarie 1994, a reuşit să determine Biroul general de raportare (GAO) să iniţieze o investigaţie cu scopul de a aduna toate documentele ce aveau legătură cu accidentul. Rezultatele acestei acţiuni au arătat că unele documente legate de cazul Roswell fuseseră într-adevăr distruse, dar nu s-a putut stabili din ordinul cui, şi nici conţinutul lor.

Anticipând investigarea GAO, forţele aeriene au încercat să localizeze cât mai multe dintre aceste documente. Au fost audiaţi martorii care şi-ar fi putut aminti de incident şi li s-a acordat libertatea de a vorbi celor care altfel ar fi putut crede că sunt încă sub jurământ, pentru a le permite să iasă la lumină.

În lucrarea *Priveşte cerul,* Curtis Peebles aminteşte de cazul Roswell. El precizează că rămăşiţele fuseseră identificate ca aparţinând unei ţinte Rawin şi unui balon meteorologic, ţinta Rawin fiind reflectorul radarului. Aceasta a devenit explicaţia oficială şi se consideră că astfel incidentul a fost explicat, fără a menţiona farfuriile zburătoare. Cu toate acestea, cercetătorii au susţinut că nu fusese lansat nici un balon meteorologic la momentul accidentului şi au precizat faptul că maiorul Jesse Marcel, care a examinat unele fragmente şi care era familiarizat cu baloanele meteorologice, nu le-a identificat în acest mod.

Articolul din *Ottawa Citizen* a menţionat următoarea precizare: „Forţele Aeriene au afirmat la acel moment că fragmentele proveneau de la un balon meteorologic, *o minciună sfruntată* (sublinierea cu litere cursive îmi aparţine)...". În raportul din 1994, USAF au recunoscut că rămăşiţele nu erau ale unui balon meteorologic, insinuând că teoria aceasta a fost o dezinformare cu scopul de a pune capăt definitiv acestui incident şi oricăror posibile investigaţii legate de ea.

Confruntat cu investigaţia GOA, raportul USAF susţinea încă faptul că era implicat un balon, dar pretindea că făcea parte dintr-o afacere strict secretă numită Proiectul Mogul. Scopul Proiectului Mogul era de a trimite, la mare altitudine, nişte dispozitive de supraveghere care să poată detecta explozii nucleare pe teritoriul URSS. Astfel SUA ar fi putut supraveghea activităţile din domeniul nuclear din URSS. Raportul a precizat că motivul pentru care fragmentele au fost confundate cu fragmente ale unui balon meteorologic era probabil că exista o asemănare. Aceasta, în ciuda faptului că se presupune că a fost găsită o „cutie neagră" ce conţinea dispozitive Mogul. Pare ciudat ca Proiectul Mogul să fi fost tratat cu o atât de strictă confidenţialitate, şi că doar teama de o anchetă, guvernamentală începută în 1994, a forţat dezvăluirea adevărului. În fond, Mogul nu a reprezentat un salt în tehnologie care să trebuiască ţinut secret cu orice preţ.

Marcel nu a identificat rămăşiţele ca provenind de la vreun fel de balon. Era materialul folosit pentru balonul Mogul atât de greu de identificat? În 1956, au fost găsite în

New Brunswick rămăşiţele unui balon şi echipament de radiosondă. A fost imediat identificat şi înapoiat Armatei SUA, fără a se respecta vreo restricţie de confidenţialitate. În cazul Roswell însă, un ofiţer cu experienţă nu a recunoscut dispozitivul. De asemenea, oamenii au relatat că au văzut aeronave, corpuri extraterestre, orice în afară de baloane.

Pe lângă explicaţia Mogul, raportul USAF a precizat că un studiu al tehnologiei extraterestre şi a vehiculului recuperat ar fi trebuit să intre în categoria programelor cu acces special, sau SAP, şi că nu exista nici un SAP care să trateze subiectul unui vehicul sau unor fiinţe extraterestre. Cu toate acestea, *Jane's Defense Weekly* a subliniat, în 1992, că există o subdiviziune a SAP numită „programe clasate", care nu trebuie dezvăluite. Se poate oare ca incidentul Roswell să fi intact în această categorie? Într-adevăr, de ce ar intra într-o astfel de categorie, şi trebuia oare neapărat să rămână în sfera de interes a USAF? *Jane's,* precizând că Ministerul Apărării permite răspândirea de informaţii eronate, a făcut următorul comentariu: „Din moment ce ştim că DOD practică astfel de operaţiuni, devine din ce în ce mai dificil să ne dăm seama ce este adevărat şi ce nu".

Oare armata SUA răspândeşte informaţii false despre cazul Roswell? Există persoane convinse că răspunsul este afirmativ, bazându-se pe relatările martorilor. Chiar în raport se menţionează că vor exista persoane care vor susţine că este vorba de o muşamalizare când vor citi despre Proiectul Mogul, oferit ca explicaţie. Cât despre multitudinea de martori care au făcut declaraţii, aceştia

sunt descalificaţi în raport, întrucât „în ceaţa timpului, au interpretat greşit întâmplările din trecut".

Dacă cineva îşi poate aminti cu exactitate unde a fost în momentul asasinării preşedintelui Kennedy, de exemplu, pare rezonabil ca o altă persoană să-şi poată aminti orice amănunt legat de implicarea sa în fenomene legate de vehicule sau fiinţe extraterestre. Un astfel de incident este pur şi simplu mult prea ieşit din comun pentru a fi uitat sau interpretat greşit.

Date fiind circumstanţele, se pare că, în 1950, lui Wilber Smith i s-a spus iniţial adevărul despre farfuriile zburătoare. Nu exista încă nici un motiv ascuns pentru care să i se ofere informaţii false. Smith se poate să fi devenit o victimă a campaniei de dezinformare *mai târziu,* atunci când a făcut publice informaţiile pe care le deţinea, în aproximativ acelaşi mod ca şi Paul Bennewitz. Proiectul Y făcea parte probabil din perdeaua de fum, dar s-ar putea să fi contribuit şi la un program negru pentru construirea unei farfurii zburătoare, iar cazul Roswell, care a stârnit din nou interesul pentru discurile prăbuşite, încă este ţinut sub tăcere de către Forţele Aeriene ale S.U.A.

CAPITOLUL UNSPREZECE

PROVOCAREA

„Adevărul este dincolo de noi"
„Dosarele X", program de televiziune

Foarte mulţi martori în cazul Roswell au declarat că au fost ameninţaţi de membri ai armatei, după 1947. Să fi devenit oare cu adevărat amintirile lor confuze datorită „cefei timpului", sau era doar o scuză a armatei?

Poate că locuitorii din Roswell au fost autorii celei mai mari farse din istoria omenirii. Cu toate acestea, dacă ar fi fost martorii unei crime, mărturia lor ar putea trimite un infractor la moarte, şi ar fi luată în serios. Dar pe tema rămăşiţelor de OZN şi a corpurilor de extratereştri nu sunt crezuţi. Verificarea credibilităţii acestor martori este o sarcină dificilă, dacă excludem folosirea detectorului de minciuni (nu vreau să spun aici că ne-am putea baza 100% pe rezultatele acestui aparat). Dar şi credibilitatea

instituţiilor militare şi guvernamentale este pusă sub semnul întrebării. Cum poate fi *ea* măsurată?

Oare cine a comunicat oamenilor că avionul de spionaj U2 strângea de fapt date meteorologice şi nimic mai mult? Cine a organizat folosirea LSD pentru experimente psihologice asupra cetăţenilor nevinovaţi din SUA şi Canada? Cine s-a jucat cu mintea omenească în cazul lui Paul Bennevitz şi, foarte probabil, în cazul lui Wilbert Smith? Cine a ţinut ascunsă identitatea avionului de vânătoare Stealth timp de zece ani, în vreme ce acesta efectua zboruri? Cine a recunoscut că, în anii '40, a efectuat peste 800 de teste de radioactivitate, inclusiv injectarea cu plutoniu, pe subiecţi umani care nu aveau habar de ce se întâmplă? Guvernul, sub numeroasele sale deghizări şi sub auspiciile numeroaselor sale diviziuni, s-a dovedit a fi răspunzător de prea multe acţiuni aflate sub semnul întrebării pentru a nu-i fi afectată credibilitatea. În cel mai bun caz, războiul rece şi programele militare secrete au afectat judecata celor aflaţi la putere; în cel mai rău, au existat minciuni, muşamalizări, încălcări ale drepturilor umane şi civile. În realitate, se pare că au fost prezente ambele aspecte într-o anumită măsură.

Mulţi erau convinşi că păstrarea secretului era justificată de războiul rece, iar metodele alese reprezintă o exemplificare înfiorătoare a conceptului „scopul scuză mijloacele". Iată ce afirmă John Morton Blum, profesor de istorie la Universitatea Yale:

„...ei (dr. Vannevar Bush şi dr. James B. Conant, ca şi asistenţii lor direcţi) s-au implicat din ce în ce

mai mult în strategia de apărare din timpul războiului, în compania neoficială, născută din interese comune într-o cauză comună, a celor mai importante personalităţi din Departamentul de război, din armată, industria de război şi din comunitatea ştiinţifică. Le-a fost deci uşor lui Bush şi Conant să afirme categoric în 1943, când britanicii au solicitat schimb liber de informaţii, că datele secrete trebuie să rămână accesibile exclusiv americanilor..."

Această atitudine a americanilor a anticipat politica de după război şi, în confruntarea cu războiul rece şi războiului din Coreea, mijloacele folosite pentru păstrarea secretului au depăşit limitele tolerabile şi au pierdut credibilitatea. Dar au continuat. În mod evident, se cheltuiau milioane de dolari pentru strângerea de informaţii despre OZN-uri, în acelaşi timp continuând să nege existenţa acestora.

Cine are mai multă credibilitate, locuitorii din Roswell sau numeroasele agenţii guvernamentale care au furnizat „explicaţii"? De fapt, adevărata întrebare este de ce armata şi guvernul au avut un astfel de comportament, dacă (de exemplu) discul de la Roswell ar fi fost doar un balon?

La două luni după incidentul de la Roswell, generalul Nathan Twining a recunoscut într-un memoriu secret că fenomenul OZN era real. Dar de ce a fost ţinut secret acest memoriu dacă se ştia că rapoartele despre OZN-uri sunt lipsite de sens? La trei luni de la memoriul lui Twining, a

fost organizat Proiectul Sign. Aproape că se ajunsese la concluzia că farfuriile zburătoare erau vehicule interplanetare, când Poiectul Sign a fost închis şi reluat sub denumirea de Proiectul Grudge. Proiectul Grudge a sfârşit prin a discredita toate rapoartele despre OZN-uri, lucru care nu a surprins pe nimeni.

De ce, dacă concluziile Proiectului Grudge erau corecte, a ordonat ministrul apărării naţionale din Canada către Departamèntul de apărare naţională, prin dr. Solandt, şi Comitetului de cercetare în domeniul apărării, să studieze şi să analizeze rapoartele despre farfurii zburătoare în 1950? Ştia oare ministrul ceva ce noi, ceilalţi, nu ştim? A fost oare influenţat de Vannevar Bush la întrevederea pe care au avut-o în 1948, la care a participat şi dr. Solandt? La scurt timp după ce ministrul a transmis acest ordin către dr. Solandt, Wilbert Smith a fost pus în legătură cu dr. Sarbacher, prin Ambasada Canadei şi comandorul (Marină) James Stewart Bremner. În final, Sarbacher i-a spus lui Smith că relatările despre farfuriile zburătoare prăbuşite şi despre corpurile de extratereştri erau adevărate şi că, datorită cunoştinţelor sale în domeniul geomagnetismului, Smith ar fi putut fi de ajutor în echipa dr. Vannevar Bush, pentru rezolvarea problemei propulsiei. Coincidenţă?

Angajamentul de confidenţialitate al lui Bush şi mijloacele folosite de guvern pentru a asigura respectarea lui au permis totuşi britanicilor şi canadienilor să afle câteva detalii, pe principiul că „acestea trebuie să fie cunoscute".

Cum l-a găsit James Stewart Bremner pe Sarbacher şi de ce s-a străduit s-o facă? A aflat oare despre el de la contra-amiralul J. Tate, cel care, în 1951, i-a dezvăluit că urma să fie definitivat prototipul unei aeronave acţionată cu energie nucleară? De ce oare Bremner nu l-a îndepărtat pur şi simplu pe Smith, considerându-l smintit, şi nu a închis definitiv subiectul OZN dacă, conform concluziilor Proiectului Grudge, toate fenomenele OZN observate erau rezultatul unei isterii în masă? Nu numai că nu s-a întâmplat astfel, dar Solandt, care l-a încurajat iniţial pe Smith, a început să se distanţeze de el în momentul în care Smith a început să facă publice informaţiile pe care le deţinea. Mai mult, de ce monitoriza Agenţia Centrală de Informaţii (CIA) rapoartele despre OZN-uri primite din toată lumea şi trimitea copii la DND, dacă toate aceste fenomene erau rezultatul imaginaţiei? De ce a fost ascuns iniţial Raportul special 14 al Proiectului Blue Book?

Subiectul OZN a rămas deschis după înaintarea Proiectului Grudge, şi a fost iniţiat Poiectul Blue Book. În Canada, pe lângă activitatea desfăşurată de Smith, a fost iniţiat şi Proiectul Second Storey. În cazul ambelor proiecte, Blue Book şi Second Storey, există dovezi că cele mai solide rapoarte nu au fost cuprinse, cu toate că amândouă erau coordonate de astronomi sceptici şi greu de convins, hotărâţi să discrediteze şi să închidă definitiv subiectul: Millman, în Canada şi Hynek, în Statele Unite. Era aceasta începutul unei muşamalizări, sau o şansă, cel puţin în Canada, de a-i discredita pe Smith şi pe alţii?

După ce Millman şi Solandt au refuzat să certifice afirmaţiile lui Smith referitor la natura extraterestră a

farfuriilor zburătoare, l-au lăsat să-şi continue activitatea pe cont propriu. Atât Departamentul de transport, cât şi DND au negat că i-ar fi fost vreodată oferit sprijin oficial lui Smith pentru activitatea sa de studiere a OZN-urilor, şi totuşi Proiectul Magnet a fost oficializat de ambele Departamente. Există chiar, în dosare, scrisori de răspuns la solicitările unor cetăţeni, în care se afirmă că Smith fusese chiar preşedintele NICAP din Canada, împotriva recomandărilor departamentului la care lucra. De ce această atitudine negativistă faţă de Smith? Chiar dacă devenise incomod pentru Departament, nu era nevoie să se nege că i s-a acordat sprijinul la un moment dat. În definitiv, a fost întotdeauna foarte apreciat ca inginer şi, în 1957, a fost numit administrator al reţelelor radio din Canada.

Sarbacher a insistat că, în ceea ce-l priveşte, toate informaţiile pe care i le oferise lui Smith erau adevărate. În cazul acesta, se poate pune întrebarea dacă nu cumva Sarbacher nu a fost minţit de colegii lui. Pare foarte puţin probabil, întrucât a fost solicitat de mai multe ori să se alăture echipei de cercetare, şi a refuzat, din motive întemeiate. De ce s-ar fi continuat farsa atât de mult timp, şi de ce să o complice, adăugând şi comunicarea telepatică la subiectele de cercetat?

Când Smith s-a implicat în CIA, a devenit şi victima unei campanii de dezinformare – aşa cum i s-a întâmplat lui Paul Bennewitz mai târziu? Altfel de ce să fi născocit CIA o astfel de teorie pentru Smith? Şi de ce să-i fi fost trimis lui Smith bucăţi de metal, false, pentru a le cerceta?

Făcea parte oare Avrocar, sau Silver Bug, cum era cunoscut în unele cercuri militare secrete, dintr-o campanie de dezinformare, sau era un mijloc de a obţine date tehnice pentru proiectul numit Lady Bug? A întâlnit oare Stefan Michalak unul dintre aceste vehicule în 1967, dată la care alte rapoarte indică existenţa lor?

Mai târziu, în anii '50, americanii au elaborat procedurile CIRVIS/MERINT/JANAP 146 pentru raportarea fenomenelor OZN. Forţele aeriene ale Statelor Unite au întocmit propriile reguli, Regulamentul Forţelor aeriene 200-202, iar în Canada a fost elaborat Ordinul administrativ al forţelor aeriene canadiene 71-6 pentru raportarea fenomenelor OZN. Este interesant faptul că CIRVIS/MERINT oferă o definiţie foarte clară a OZN-urilor ca fiind farfurii zburătoare, şi nu orice obiecte oarecare pe cer. De ce toată această agitaţie şi atâta efort pentru un subiect lipsit de sens?

Ar mai fi apoi şi secretul care înconjoară Area 51 din deşertul New Mexico. Timp de mulţi ani, USAF au negat existenţa acestei locaţii foarte bine păzită, deşi se puteau vedea clădiri în depărtare. Pe gardul care înconjura această zonă „inexistentă" erau avertismente adresate eventualilor curioşi că se vor folosi procedee mortale pentru a-i ţine dincolo de gard. Acest avertisment nu este neobişnuit în cazul unor amplasamente militare, dar lucrurile nu se opresc aici.

S-a spus că zona era folosită pentru testarea avionului de vânătoare/bombardier Stealth şi pentru SR-71 Blackbird, lucru adevărat în ceea ce priveşte proiectul cunoscut sub numele de Tonopah. Dar ce se întâmpla în

Dreamland, deasupra Lacului Groom? A fost raportată prezența unor OZN-uri deasupra acestei zone, iar în anii '80, Bob Lazar, care pretindea că a fost angajat la Area 51, afirma că guvernul SUA folosea zona respectivă pentru testarea și studierea farfuriilor zburătoare extratereste.

În timpul războiului din Golf, căpitanul Wolf Hasenklover (Canada) a luat parte la un exercițiu militar la Baza aviatică Nellis, unde era verificat echipamentul radar de la bordul unui avion Hercules. Exercițiul a avut loc deasupra deșertului, în apropiere de Area 51. Exercițiul era planificat să continue încă unsprezece zile, dar a fost încheiat brusc, mult mai devreme. Datorită unei erori a echipajului, avionul a trecut de granița Area 51, la sud de Munții Bald. Când s-au întors la Baza aviatică Nellis, erau deja așteptați de poliția militară. S-a efectuat o perchiziție la bord, pentru a căuta camere de filmat sau pelicule filmate, iar exercițiul a fost încheiat. Ceea ce i-a surprins pe canadieni a fost faptul că, la prezentarea rezultatului exercițiului, le-a fost prezentat și un film în care se vedea avionul, când a depășit perimetrul. Nu se așteptau să existe o supraveghere la un asemenea nivel.

Întrucât autoritățile știau exact ce se întâmplase și întrucât era vorba de un avion canadian, echipajul a fost pur și simplu trimis să-și strângă lucrurile. Li s-a spus că dacă aceasta s-ar fi întâmplat unui pilot american, din greșeală sau nu, pedeapsa ar fi fost cu mult mai aspră.

Din nou, acest comportament este de înțeles dacă acolo s-ar fi desfășurat o activitate secretă de cercetare. Ceea ce nu are sens este cealaltă afirmație făcută față de echipaj. Se pare că, dacă un avion are probleme, i se va

permite, cu greu, să aterizeze la Tonopah. Nici să nu se gândească însă cineva, să încerce o aterizare forţată în Dreamland. Echipajului i s-a comunicat că nici unui avion nu i se va permite să ajungă întreg la sol. Dacă este adevărat, ce secret ar putea fi atât de important încât să trebuiască protejat cu orice preţ?

Dovezile, deşi circumstanţiale, par să demonstreze nu numai că în Area 51 erau păstrate OZN-uri dintr-o altă lume, ci şi că exista o activitate de muşamalizare şi o campanie oficială de dezinformare.

Fenomenul OZN este unul dintre cele mai solicitante şi provocatoare, din punct de vedere ştiinţific, dintre misterele cu care ne confruntăm. Au fost observate fenomene OZN pe tot parcursul istoriei, şi noi relatări continuă să apară şi astăzi, de pe toate continentele. Ştiinţa, care are nevoie de lucruri concrete pe care să le poată măsura, nu a reuşit să explice ce se întâmplă, poate pentru că nu i-au fost puse la dispoziţie dovezile concrete. Această situaţie face ca aflarea adevărului să fie încă şi mai dificilă. Este, într-un fel, ca încercarea de a nega existenţa lui Dumnezeu; toate argumentele se reduc, în final, la o chestiune de credinţă.

Dacă guvernele ştiu într-adevăr ceva, după cum sugerează acţiunile lor, de ce tot acest mister? S-a sugerat că dezvăluirea existenţei fiinţelor extraterestre ar crea panică generală. Unii autori dau ca exemplu panica creată de emisiunea de radio din anii treizeci, *Războiul lumilor*. Există totuşi diferenţe evidente. Orson Wells a prezentat scenariul lui H.G. Wells, al atacului marţienilor asupra Pământului – marţienii distrugând sistematic totul pe unde

treceau. De asemenea, audienţa nu era la fel de informată din punct de vedere ştiinţific ca generaţia de astăzi. Nu avusese loc nici revoluţia computerelor. Omul nu păşise pe Lună, iar filmele ca *Star Trek* şi *E.T.* nu fuseseră încă realizate.

Alţii sugerează că secretele militare cu privire la tehnologia extraterestră necesită protecţie împotriva altor ţări. Tehnologia aceasta ar putea fi folosită pentru construirea de armament militar extrem de avansat şi deci trebuie să fie protejată. Pe de altă parte, s-ar putea ca guvernul şi chiar armata să fie traşi la răspundere de cetăţenii pe care-i servesc, dacă s-ar afla că extatereştrii violau în mod frecvent spaţiul nostru aerian, fără ca noi să putem face nimic. Alţii sunt de părere că naţiunile s-ar prăbuşi, şi economia de asemenea.

Şi, desigur, mai este şi cunoscuta competiţie capitalistă. După cum remarcă Dr. Blum:

> „Deşi nici Marea Britanie, nici Canada nu intenţionau să producă materiale de fisiune în timpul războiului, ambele doreau să obţină informaţiile de la americani pentru a le folosi după război, la construcţia de noi surse de energie. Bush şi Conant, în concordanţă cu tradiţionalele îndoieli pe care le au yankeii faţă de motivaţia reală a englezilor (prin extrapolare, şi a canadienilor) – îndoieli pe care le-ar fi întreţinut, probabil, majoritatea americanilor, dacă ar fi ştiut realitatea – au presupus că britanicii erau interesaţi în primul rând de aplicaţiile comerciale de după război..."

Atitudinea aceasta protectoare este încă foarte vizibilă.

În acest caz, probabilitatea ca guvernul SUA să dezvăluie totul apare extrem de mică. Să presupunem totuşi, pentru o clipă, că s-ar putea întâmpla. Numeroşi cetăţeni care au văzut sau studiat OZN-uri au afirmat, ani la rând, că au fost urmăriţi, că le-au fost urmărite telefoanele, sau că li s-au încălcat drepturile în vreun alt fel. Persoane, cum ar fi Glenn, Dennis, medicul legist din incidentul de la Roswell, au pretins că au fost ameninţate fizic. Alţii au afirmat că le-au fost ameninţate familiile, în cazul în care vor dezvălui adevărul. Unele dintre aceste afirmaţii trebuie luate în serios, aşa cum se precizează şi în revista *Aviation Week & Space Technology*, anume că persoanele care lucrează în programele negre, de exemplu, sunt supuse încălcării drepturilor civile, iar codul tăcerii practicat rivalizează cu cel al mafiei. Dacă guvernul ar recunoaşte că OZN-urile sunt într-adevăr de origine extraterestră, toate declaraţiile martorilor referitoare la constrângeri şi ameninţări ar căpăta credibilitate. S-ar deschide o cutie a Pandorei, plină cu procese ce nu vor înceta să curgă. Acesta ar putea fi unul din motivele pentru care se păstrează în continuare secretul.

Pentru unii cetăţeni aceste lucruri nu ar constitui o noutate, însă marea majoritate cred că guvernul nu ar merge niciodată atât de departe. Ei cred că, într-o anume măsură, corupţie există, dar nu şi muşamalizări de acest gen. Uită că a fost necesar un efort considerabil pentru a dovedi în final, şi pentru a obliga guvernul să recunoască,

că s-au făcut experienţe cu radiaţii şi cu LSD. Nici în cazul acesta, cei care au depus mărturie nu au fost crezuţi la început.

Jim Bronskill, de la programul de ştiri Southam News, a anunţat de curând că „*Dosarele X* ale Canadei s-ar putea să devină în curând ex-dosare..." Se pare că Consiliul naţional de cercetare al Canadei desfiinţează departamentul care s-a ocupat timp de mulţi ani cu strângerea de relatări şi rapoarte despre fenomene OZN de la diverse agenţii canadiene şi de la populaţie. Există speranţa ca rapoartele să rămână la arhivele naţionale şi ca investigarea lor să fie preluată de una din organizaţiile ce monitorizează fenomenele OZN. Relatările despre fenomene OZN neverificate nu pot duce decât la speculaţii, dar cea mai nefericită decizie care se poate lua este aceea de a trimite rapoartele cele mai interesante şi mai argumentate către armată sau către Comandamentul de apărare al Americii de Nord. Acuzaţiile de „muşamalizare!" vor continua să fie auzite atâta timp cât adevărul nu este dezvăluit în întregime.

Concluzia finală este că nu poţi şi nu trebuie să păşeşti cu naivitate în acest amalgam de real şi ficţiune. Trebuie să rămânem obiectivi şi să păstrăm mintea deschisă faţă de toate posibilităţile, indiferent cât de bizare şi fantastice, până la obţinerea de dovezi concrete. Mai presus de orice, nu trebuie să devenim paranoici, trebuie să fim dispuşi să acceptăm adevărul, indiferent cât de neobişnuit ar fi. Adevărul este dincolo de noi şi, într-o zi, ne va fi dezvăluit.

ANEXE: DOCUMENTE GUVERNAMENTALE

SECRET

INTELLIGENCE - FLYING SAUCERS.

1. DRB advised Secretary JIC on 6th April 1950 that the Minister had requested CRDB to seek the co-operation of the Services in reporting on the occurrences or alleged occurrences of flying saucers passing over Canada. He requested that this be discussed at the next meeting of the JIC.

2. This was discussed at the 220th meeting of the JIC which took place on 12th April 1950. Paras 19, 20 and 21 of the minutes are as follows:-

19. Mr. Langley reported that the Minister of National Defence had requested that the Chairman of the Defence Research Board seek the co-operation of the Services in reporting on the occurrences or alleged occurrences of flying saucers passing over Canada.

A number of cases had been reported in various parts of Canada and it was suggested that the field intelligence officers of the three Services and the Royal Canadian Mounted Police might be instructed to investigate these incidents and report thereon to the Department of National Defence. Such reports could be dealt with ultimately either by the Directorate of Air Intelligence or the Directorate of Scientific Intelligence.

20. Colonel Todd suggested that the Director of Air Intelligence and the Director of Scientific Intelligence might be asked to collaborate in the preparation of a suitable questionnaire which could be circulated to the intelligence officers and the Royal Canadian Mounted Police in the field to assist them in their investigations.

21. The Committee, after further discussion, agreed that:

(a) the Director of Air Intelligence and the Director of Scientific Intelligence collaborate in the preparation of a questionnaire suitable for investigating and reporting upon the occurrences or alleged occurrences of flying saucers passing over Canada;

(b) these questionnaires be distributed to field intelligence officers of the three services and to the Royal Canadian Mounted Police to assist them in their investigations;

(c) the Director of Air Intelligence co-ordinate the investigation arrangements in the field as between the three Services and the Royal Canadian Mounted Police; and

(d) all the field reports on flying saucers be passed to the Director of Scientific Intelligence for final examination on behalf of the Department of National Defence.

Departamentul Apărării Naţionale din Canada decide să ia în serios chestiunea farfuriilor zburătoare, în vreme ce acestea erau desconsiderate în Statele Unite – *Arhivele naţionale canadiene*

3. DSI prepared a preliminary draft questionnaire and forwarded it to DAI, ref. letter DNRS 2[illegible]-1-160 (DSI) dated 19th April 1950. Paras 4 and 5 of DSI's letter suggested that completed questionnaires are to be forwarded immediately to DAI and in the case of a Flying Saucer actually landing on Canadian territory that the nearest RCAP Command should be advised immediately.

4. DAI forwarded to DSI under cover of their memorandum S 21-1-9 (DAI) dated 30 August 1950 a revised questionnaire submitted for DSI's consideration. At that time DAI advised that if the questionnaire was approved, copies would be forwarded to the various Army, Navy and Air Force Commands for implementation. Necessary instructions to the Commands would be given as to the questions outlined in paras 4 and 5 of DSI's letter.

Sept. 15-1950

Notes on interview through H.C. Bremner with Dr Robert J Sarbacher.

WBS: I am doing some work on the collapse of the earth's magnetic field as a source of energy, and I think our work may have a bearing on the flying saucers.

RIS What do you want to know.

WBS I have read Scully's book on the saucers and would like to know how much of it is true.

RIS The facts reported in the book are substantially correct.

WBS Then the saucers do exist?

RIS Yes they exist.

WBS Do they operate as Scully suggests on magnetic principles?

Însemnările lui Wilbert Smith pe marginea întâlnirii sale din septembrie 1950 cu cercetătorul american Robert Sarbacher, în care Sarbacher îi spune că farfuriile zburătoare sunt un fapt real. – *Colecția Arthur Bray*

RCS — We have not been able to duplicate their performance

WBS — Do they come from some other planet?

RIS — All we know is, we didn't make them, and are pretty certain they didn't originate on the earth.

WBS — I understand the whole subject of Saucers is classified

RIS. — Yes, it is classified two points higher even than the H-bomb. In fact it is the most highly classified subject in the US Government at the present time.

WBS — May I ask the reason for the classification?

RIS — You may ask, but I can't tell you

WBB Is there any way in which I can get more information, particularly as it might fit in with our own work.

RB. I suppose you could be cleared through your own Defence Department and I am pretty sure arrangements could be made to exchange information. If you have anything to contribute, we should be glad to talk it over, but I can't give you any more at the present time.

Note: The above is written out from memory following the interview. I have tried to keep it as nearly verbatim as possible.

DEPARTMENT OF TRANSPORT

INTRA-DEPARTMENTAL CORRESPONDENCE

OTTAWA, Ontario, November 21, 1950.

Geo-Magnetics (R.ST.

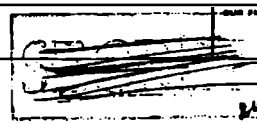

MEMORANDUM TO THE CONTROLLER OF TELECOMMUNICATIONS:

For the past several years we have been engaged in the study of various aspects of radio wave propagation. The vagaries of this phenomenon have led us into the fields of corona, cosmic radiation, atmospheric radio-activity and geo-magnetism. In the case of geo-magnetics our investigations have contributed little to our knowledge of radio wave propagation as yet, but nevertheless have indicated several avenues of investigation which may well be explored with profit. For example, we are on the track of a means whereby the potential energy of the earth's magnetic field may be abstracted and used.

On the basis of theoretical considerations a small and very crude experimental unit was constructed approximately a year ago and tested in our Standards Laboratory. The tests were successful in that sufficient energy was abstracted from the earth's field to operate a voltmeter, approximately 50 millivolts. Although this unit was far from being self-sustaining, it nevertheless demonstrated the soundness of the basic principles in a qualitative manner and provided useful data for the design of a better unit.

The design has now been completed for a unit which should be self-sustaining and in addition provide a small surplus of power. Such a unit, in addition to functioning as a 'pilot power plant' should be large enough to permit the study of the various reaction forces which are expected to develop.

We believe that we are on the track of something which may well prove to be the introduction to a new technology. The existence of a different technology is borne out by the investigations which are being carried on at the present time in relation to flying saucers.

While in Washington attending the NARB Conference, two books were released, one titled "Behind the Flying Saucers" by Frank Scully, and the other "The Flying Saucers are Real" by Donald Keyhoe. Both books dealt mostly with the sightings of unidentified objects and both books claim that flying objects were of extra-terrestrial origin and might well be space ships

..... 2

Smith îşi înştiinţează superiorii de la Ministerul Canadian de Transport că farfuriile zburătoare sunt un fapt real şi că, în Statele Unite, dr. Vannevar Bush se ocupă cu studierea lor. – *Arhivele naţionale canadiene*

from another planet. Scully claimed that the preliminary studies of one saucer which fell into the hands of the United States Government indicated that they operated on some hitherto unknown magnetic principles. It appeared to me that our own work in geo-magnetics might well be the linkage between our technology and the technology by which the saucers are designed and operated. If it is assumed that our geo-magnetic investigations are in the right direction, the theory of operation of the saucers becomes quite straightforward, with all observed features explained qualitatively and quantitatively.

I made discreet enquiries through the Canadian Embassy staff in Washington who were able to obtain for me the following information:

a. The matter is the most highly classified subject in the United States Government, rating higher even than the H-bomb.

b. Flying saucers exist.

c. Their modus operandi is unknown but concentrated effort is being made by a small group headed by Doctor Vannevar Bush.

d. The entire matter is considered by the United States authorities to be of tremendous significance.

I was further informed that the United States authorities are investigating along quite a number of lines which might possibly be related to the saucers such as mental phenomena and I gather that they are not doing too well since they indicated that if Canada is doing anything at all in geo-magnetics they would welcome a discussion with suitably accredited Canadians.

While I am not yet in a position to say that we have solved even the first problems in geo-magnetic energy release, I feel that the correlation between our basic theory and the available information on saucers checks too closely to be mere coincidence. It is my honest opinion that we are on the right track and are fairly close to at least some of the answers.

Mr. Wright, Defence Research Board liaison officer at the Canadian Embassy in Washington, was extremely anxious for me to get in touch with Doctor Solandt, Chairman of the Defence Research Board, to discuss with him future investigations along the line of geo-magnetic energy release.

..... J

I do not feel that we have as yet sufficient data to place before Defence Research Board which would enable a program to be initiated within that organization, but I do feel that further research is necessary and I would prefer to see it done within the frame work of our own organization with, of course, full co-operation and exchange of information with other interested bodies.

I discussed this matter fully with Doctor Solandt, Chairman of Defence Research Board, on November 20th and placed before him as much information as I have been able to gather to date. Doctor Solandt agreed that work on geo-magnetic energy should go forward as rapidly as possible and offered full co-operation of his Board in providing laboratory facilities, acquisition of necessary items of equipment, and specialized personnel for incidental work in the project. I indicated to Doctor Solandt that we would prefer to keep the project within the Department of Transport for the time being until we have obtained sufficient information to permit a complete assessment of the value of the work.

It is therefore recommended that a PROJECT be set up within the frame work of this Section to study this problem and that the work be carried on a part time basis until such time as sufficient tangible results can be seen to warrant more definitive action. Cost of the program in its initial stages are expected to be less than a few hundred dollars and can be carried by our Radio Standards Lab appropriation.

Attached hereto is a draft of terms of reference for such a project which, if authorized, will enable us to proceed with this research work within our own organization.

W.B. Smith

(W.B. Smith)
Senior Radio Engineer

WBS/CO

Air Services
Telecommunications Division

SECRET

OTTAWA, Ontario, January 3, 1951.

Dear Gordon:

I would like to bring you up to date in our magnetic program and also request from you any information which you have been able to obtain along these lines since we last discussed the matter.

We have three engineers working full time on the program, together with two technicians, with concentrated effort on the magnetic disk. Progress is, of necessity, slow because of the physical labour involved in making the various set-ups and measurements necessary.

Full co-operation is being given by Defence Research Board and National Research Council although at this stage in the work there is not a great deal that they can do beyond assisting in some of the machine work and providing materials and instruments. The holiday season of course made quite a hole in our progress as no one felt inclined to put forth a maximum effort at that time.

I understand that Doctor Solandt was in Washington for sometime recently but I have not had a chance to speak to him since he returned. I do not think that he uncovered anything of significance or he would have passed the information along to us. It is possible that Mr. Wright may be able to add something.

Incidentally, our program is now official within the Department of Transport and is known as Project Magnet. It is classified as secret until such time as we know where we stand. Doctor Solandt has requested that we respect fully the United States classification on these matters.

Doctor Solandt returned Donald Keyhoe's draft article to me for comment. I took extreme exception to the first portion of the article which dealt with material which we had discussed, and in order to preserve our position I took the liberty of redrafting the first part of this article.

..... 2

Scrisoare trimisă de Smith lui Gordon Cox, un funcţionar de la Ambasada Canadei la Washington. Smith observă că Proiectul Magnet, un proiect canadian secret de studiere a sistemului de propulsie a OZN-urilor, a fost recunoscut oficial. – *Colecţia Arthur Bray*

I returned the article with the revision to Doctor Soland't together with a letter to Keyhoe explaining my action. I also asked Doctor Soland't to show the article revision and letter to the others in our group for their comments and any further revisions which they might consider in Canadian interests.

I have heard nothing further in regard to the Keyhoe article and I was wondering if you could throw any light on the subject. I imagine that it has long since been returned to the Canadian Embassy in Washington after which I understand Keyhoe was to take it to Doctor Bush for clearance. I do not know what Doctor Bush's reaction will be to the material contained in the major portion of the article and my revision, but his reaction should certainly be interesting and I would like you to have a talk with Keyhoe sometime at your convenience to ascertain this point.

I trust that you had a completely satisfactory Yuletide season and kept up the tradition of Canadians in Washington.

Yours sincerely,

(W.B. Smith)

CANADIAN EMBASSY
AMBASSADE DU CANADA

SECRET

1746 Massachusetts Avenue, N.W.
Washington 6, D. C.

January 8, 1951

Dear Wilbert,

Thank you for your letter of January 3. I was glad to hear how well you were progressing with arrangements for Project Magnet and I hope that this will give you ample opportunity to proceed with your research.

There is very little more that can be done here for the present. The official position is still that nobody knows anything about the matter here at all. We are, of course, keeping our ears and eyes open and if anything does develop you will probably hear through the Wright and Solandt channel. On the Ambassador's instructions no one in the Embassy, apart from Wright and myself, is to discuss the matter with anyone.

I shall be glad, of course, to act as a post office and I think it would be useful to keep this channel open.

I have not yet had an opportunity to meet Keyhoe but I can easily do so through Bremner, and I will make an exploratory contact in the near future. I did not see his article after it was referred to you. I can appreciate your annoyance with the first two or

... 2.

W.D. Smith, Esq.,
Air Services,
Telecommunications Division,
Department of Transport,
Ottawa, Canada.

Scrisoare trimisă de Cocs lui Smith în 1951, prin care îl înştiinţează că, oficial, nimeni de la Ambasada Canadei nu ştie nimic. – *Colecţia Arthur Bray*

three paragraphs. The article was returned to Keyhoe through Wright and he has not seen it since nor has he been able to get anything from Bush or what Bush did. I may be able to get something more on this angle after seeing Keyhoe.

Is it possible to get "True" in Canada or should I send you a copy when and if the article comes out?

The Ambassador and I would be particularly interested in any indication you may have heard when you were here on the possibility of an official U.S. Government statement. It is this political angle with which I will be principally concerned. Anything you can do to help in this respect will be welcome.

There are a number of matters which I would like to discuss with you and if I manage to get up to Ottawa anytime in the next month or so I will make a point of getting in touch with you.

Thanks very much for your Christmas card. I hope that your celebrations were as alcoholic as ours.

Yours sincerely,

Gordon E. Cox.

CONFIDENTIAL

DRDC 250-4-42(Aero) 94

DEFENCE RESEARCH BOARD

PROJECT SECOND STOREY

Minutes of the 3/52 Meeting

CGS BOARD ROOM, OTTAWA 6267
19th May, 1952

Chairman:	Dr. P.M. Millman	Dom. Observ.
Members:	Lt. Cdr. J.C. Annesely	DNI
	S/L L.P.S. Ring	JIS
	F/L V.L. Bradley	DRB
	Maj.D.H. Grant	DMI
	Lt.Col. E.H. Webb	DNDAP
	Mr. W.B. Smith	DOT
Secretary:	Mr. H.C. Catway	DRB

The Minutes of the first meeting of the Committee 24 April 1952 were considered and, with some minor changes approved. These have been reproduced and distributed.

A correction to the minutes of the general meeting 22nd April 1952 was tabled as follows:

Page 2, last para to read:

"It was decided that a Committee should be formed to give a lead in this activity and to standardize procedures, etc. Accordingly the following were nominated and agreed to act: Dr. Millman (Chairman) G/C Edwards, Lt. Col. Webb, Cdr Pratt, F/L Bradley, and Mr. W.B. Smith, and Mr. Catway (Secretary).

This committee was to prepare a brief of instructions for observers; examine interrogation procedures and to get a consolidated and pertinent series of questions: "

With reference a communication from the Chairman of the Defence Research Board, Dr. Millman cautioned the members with respect to dealing with the press and public. The committee and all deliberations are classified as Confidential and must be so treated. Contacts with the press or public are not to be made.

The last meeting considered that the name Project Theta would be desirable for this project and Committee, providing it would no duplicate an existing project name, or contravene regulations. The Secretary pointed out that the word "theta" has not been assigned to Canada under tripartite agreements. Additionally, if a single word name were used, it as well as the Committee deliberations, would be classed as Confidential and could not appear on interrogation forms which would be used to obtain data from the public. Any two-word name may be used openly and as such is known as a nickname. Nicknames may be used for classified projects. The Committee then agreed to the name "Project Second Storey".

În 1952, a fost început Proiectul Second Storey. Cu toate că numele a fost ales pentru a apărea pe formularele ce urmau să fie folosite pentru a obține informații de la cetățeni, nu s-a stabilit nici un contact cu presa sau opinia publică. – *Arhivele naționale canadiene*

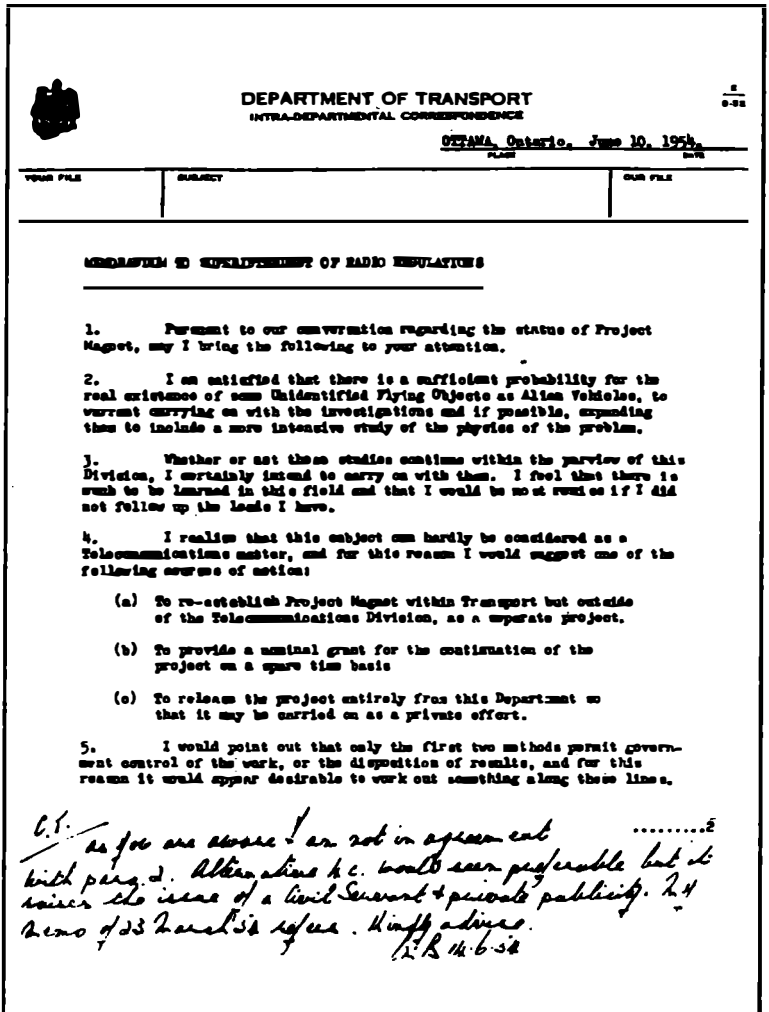

DEPARTMENT OF TRANSPORT
INTRA-DEPARTMENTAL CORRESPONDENCE

OTTAWA, Ontario, June 10, 1954.
PLACE DATE

YOUR FILE	SUBJECT	OUR FILE

MEMORANDUM TO SUPERINTENDENT OF RADIO REGULATIONS

1. Pursuant to our conversation regarding the status of Project Magnet, may I bring the following to your attention.

2. I am satisfied that there is a sufficient probability for the real existence of some Unidentified Flying Objects as Alien Vehicles, to warrant carrying on with the investigations and if possible, expanding them to include a more intensive study of the physics of the problem.

3. Whether or not these studies continue within the purview of this Division, I certainly intend to carry on with them. I feel that there is much to be learned in this field and that I would be most remiss if I did not follow up the leads I have.

4. I realize that this subject can hardly be considered as a Telecommunications matter, and for this reason I would suggest one of the following courses of action:

(a) To re-establish Project Magnet within Transport but outside of the Telecommunications Division, as a separate project.

(b) To provide a nominal grant for the continuation of the project on a spare time basis

(c) To release the project entirely from this Department so that it may be carried on as a private effort.

5. I would point out that only the first two methods permit government control of the work, or the disposition of results, and for this reason it would appear desirable to work out something along these lines.

C.T. As you are aware I am not in agreement with para. 2. Alternative h.c. would seem preferable but it raises the issue of a Civil Servant & private publicity. M.H. memo of 23 March '54 refers. Kindly advise.
L.B. 14.6.54

Într-un memoriu trimis superiorilor săi, Smith îşi formulează din nou convingerea că OZN-urile sunt vehicule extraterestre; şeful său, C.M. Brant, îşi exprimă dezacordul în însemnările scrise de mână în partea de jos a paginii. – *Arhivele naţionale canadiene*

DEPARTMENT OF TRANSPORT

INTRA-DEPARTMENTAL CORRESPONDENCE

Ottawa, 25th June, 1954.

YOUR FILE	SUBJECT	OUR FILE
	Projects Magnet and Second Survey	2212-33 Secret 23-12-29 " (C)

MEMORANDUM TO SUPT. OF RADIO REGULATIONS:

1. I am returning, herewith, your memorandum of April 27th, with attachments, also Mr. Smith's memorandum to you of the 10th instant.

2. You will recall that we had a preliminary discussion on these with the D.N.A., at which time it was decided that action should be deferred until the latter had had an opportunity to review the whole question with Dr. Solandt.

3. Mr. Baldwin has now informed me that he has discussed the matter with Dr. Solandt and has advised me as follows,-

> Dr. Solandt stated that he has checked around and was of the opinion that no facts had emerged which would warrant making this a special government project. As far as he has been able to find out, both here and in the United States, as well as in the United Kingdom, no special research is going on. In the circumstances he agreed with the viewpoint I then expressed to him, namely, that Mr. Smith should be told that so far as official work is concerned, this project must not be carried on in Departmental time, and that what he wishes to do in his own free time is purely a matter for himself; also that, as heretofore, we will not refuse him access to use of equipment that we are not using for our own purposes, and which is available, but that any work done from here on will not be done under any official Departmental sponsorship.
> Dr. Solandt's own investigations with the D.N.A. personnel indicate that they do not, from their own knowledge of what is going on here and in Washington, consider it worthwhile putting any further top level people on the investigation in the sense that Mr. Smith had earlier wanted as desirable.
> That in the event of Mr. Smith's name being coupled officially with the Department in any publicity, that might eventually develop through his spare time investigation, the Department would have to take the position publicly that there was no official Departmental sponsorship of Mr. Smith's activities.

4. Will you kindly inform Mr. Smith accordingly.

(G.C.W. Browne)
Controller of Telecommunications

OCWB:RMS

cc- Mr. van Allen.

Recomandările făcute Departamentului de Transport şi Comitetului de Cercetare în domeniul Apărării de a se distanţa de studiile pe care Smith le efectua asupra OZN-urilor. *Arhivele naţionale canadiene*

20. REPORTING PROCEDURE OF HOSTILE OR SUSPICIOUS ACTIVITIES

FOR EARLY WARNING IN DEFENCE OF THE NORTH AMERICAN CONTINENT

CIRVIS-MERINT REPORTING PROCEDURE

1. MESSAGE IDENTIFICATION

(a) [illegible]

(b) [illegible]

2. WHAT TO REPORT

[illegible]

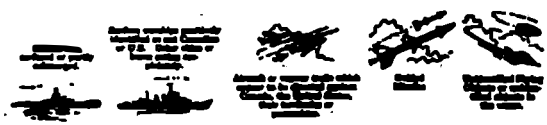

3. SEND TO ANY

[illegible]

4. SEND THIS KIND OF MESSAGE

(a) [illegible]

(b) [illegible]

(c) [illegible]

(d) [illegible]

(e) [illegible]

(f) [illegible]

(g) [illegible]

(h) [illegible]

5. SEND IMMEDIATELY

DO NOT DELAY YOUR REPORT DUE TO INCOMPLETE INFORMATION.

NOTE

[illegible]

[illegible]

Din afişul acesta, trimis în 1950 de Departamentul Apărării Naţionale, se desprinde fără dubiu care este semnificaţia conceptului de OZN. – *Arhivele naţionale canadiene*

CONFIDENTIAL
C940-105 (Vol 4) DAI

MEMORANDUM

10 Dec 57

ACAS.

Unidentified Flying Objects

1 Reference the request from the Under Secretary of State for External Affairs on behalf of the High Commissioner at London, dated 27 Nov 57.

2 The RCAF has no official policy concerning the subject. There is no office within NDHQ commissioned to deal with the reports of these phenomena, although DAI seems to be the gathering place for them. There is a recorded instance in October 1950, where A/C Bryers, then AMAP, ordered that reports would be filed, but that investigations would be played down. There has never been a serious investigation of any report on file at AFHQ.

3 The Chief of the Radio Division in the Department of Transport, Mr. W.B. Smith, (against the advice of his superiors) has had himself appointed chairman to the Canadian Committee of the National Investigations Committee on Aerial Phenomena, headquartered at Washington, DC. It would seem that External Affairs should be directed to Mr. W.B. Smith for the answers they seek.

4 A memorandum to this effect for DM's signature is attached.

R.B. Ingalls

(R.B. Ingalls) G/C
Director of Air Intelligence

Att

RCAF neagă că ar manifesta vreun interes sau că ar avea vreo anume politică în ceea ce priveşte fenomenele OZN. – *Arhivele naţionale canadiene*

MEMORANDUM

Our Parliamentary Returns No 2140
dated 21 Oct 63

OCT 23 1963

Parliamentary Returns Section

Reply to Question No 1,416

1 The following information is submitted in response to question 1,416 raised by Mr Nimb:

(a) Para 1. Canada co-operates with the United States for the investigation of reports of unidentified flying objects. If a report warrants investigation, the investigation is conducted by Air Defence Command. In the normal course of events NORAD Headquarters would receive a copy of the report. Such investigations are not entitled "Project Magnet" and, in fact, no codename is applied to reports of unidentified flying objects.

(b) Para 2. "Project Magnet" was the brain child of the late Wilbert B Smith of the Department of Transport, a project which he carried on in his own time without Government financial support. Because the records of "Project Magnet" were never made available to the Department of National Defence, nothing is known about their equipment or personnel.

(c) Para 3. Wilbert B Smith was employed in the Radio Regulations Division of the Department of Transport, and was the head of a UFO research project which he conducted as a personal undertaking.

(d) Para 4. Files and data compiled under "Project Magnet" - if any - are not controlled by Department of National Defence, therefore, availability of such data to the general public cannot be stated.

[illegible]
(W. M. GARTON) G/C
A/CAS

(C.S. Dunlap)
Air Marshal
Chief of the Air Staff

RCAF recunoaşte că a colaborat la investigarea OZN-urilor, dar se distanţează de Smith – în ciuda sprijinului pe care acesta îl primise de la Comitetul de Cercetare în domeniul Apărării. – *Arhivele naţionale canadiene*

Applicable to: Navy, Army, and Air Force -6

REPORTING OF UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS

GENERAL

1. Reports of unidentified flying objects (UFOs) are frequently received at Canadian Forces bases from various sources. CFHQ is responsible for processing any action required on these reports. Accordingly, UFO reports shall be transmitted to CFHQ in accordance with para 2.

REPORTING

2. Unclassified priority messages shall be addressed to CANFORCEHED and the first words in the text shall be "FOR CFOC. UFO REPORT". All reports shall include as much of the following information as is obtainable, using the identifying letter indicated:

A Date and time of sighting (GMT).

B Condition of sky (clear, cloudy, base, etc).

C Identification of observer.

D Location of observer at time of sighting.

E Identification of other persons also observing the UFO.

F Description of sighting (shape, colour, altitude, movement, number of UFOs, etc).

G Duration of observation.

H Any other relevant information.

3. Fireball and meteorite observations shall be reported in accordance with with CFAO 71-1

S 1605-71-6
(C) V 2000-4 (DOPS)

Issued 7 Oct 66

Indexing
Unidentified Flying Objects
Reports & Returns

Ordinul administrativ ale Forţelor Armate Canadiene (CFAO 71-6) a fost emis în 1966 şi se referea la raportarea fenomenelor OZN. Este de remarcat faptul că există un ordin separat (CFAO 71-1) pentru raportarea de mingi de foc şi meteoriţi. – *Arhivele naţionale canadiene*

MINISTER OF INDUSTRY

CANADA

MINISTRE DE L'INDUSTRIE

Ottawa 4, Ontario
February 16, 1968

The Honourable L. Cadieux
Minister of National Defence
125 Elgin Street
Ottawa 4, Ontario

My dear Colleague:

Subject to your concurrence, I can now confirm that the National Research Council has agreed to act as the repository of reports of unidentified flying objects.

Therefore, if you agree, your existing file of such reports, as well as any which may be received in the future by your Department, may be forwarded to the Radio and Electrical Engineering Division of NRC. Your Department should retain any reports which it is felt should be classified for reasons of military security.

Investigations by NRC, if any, of these reports will depend on the degree of scientific interest in each case. Officials of your Department and of NRC have collaborated in similar examinations in the past, and their continued cooperation would be most appreciated.

Yours sincerely,

C. M. Drury

În 1968, Consiliul Național de Cercetare acceptă să preia rapoartele despre fenomene OZN, dar precizează că DND ar trebui să păstreze toate rapoartele care consideră că „ar trebui să rămână confidențiale din motive de securitate națională". – *Arhivele naționale canadiene*

HEADQUARTERS QUARTER GENERAL
CANADIAN FORCES FIGHTER GROUP CANADIAN NORAD REGION
QUARTIER GÉNÉRAL DU GROUPE DE CHASSE DES FORCES CANADIENNES RÉGION CANADIENNE NORAD
BORNE ELL HEIGHTS, ONTARIO P0H 1P0

C2075-1 (SSO FCAB)

27 September 1988

Commanding Officer
Radar Control Wing
Borneil Heights, Ont
P0H 1P0

REPORTING ATMOSPHERIC PHENOMENA (UFO/METEOR)

1. The deletion of CFAO 71-1 has apparently caused some confusion about the procedures to be followed for the reporting of Atmospheric Phenomena. This letter is written to clarify any such uncertainties.

2. The National Defence Operations Centre (NDOC) Ottawa no longer chooses to receive UFO/METEOR reports hence the deletion of CFAO 71-1. However, these reports are still required by all other addressees previously listed in WING OI 2.110. These addressees are Air Command Operations Centre Winnipeg, NORAD Cheyenne Mtn Complex CO/J3Y, FCHQ North Bay/SSO Int, and NDC Ottawa for Meteor Centre or NDC Ottawa for Herzberg Institute of Astrophysics in the case of a UFO report.

3. The procedures previously adhered to were sufficient for the reporting of atmospheric phenomena. Therefore, with the exception of deleting NDOC Ottawa as an addressee from WING OI 2.110, all procedures outlined therein should remain unchanged.

WORSO
for your action
4/10

D.A. McEwen
Lieutenant-Colonel
for Commander

Din acest document reiese în mod clar că Departamentul Apărării Naţionale îşi păstrează interesul de a primi rapoarte despre fenomenele OZN. – *Arhivele naţionale canadiene*

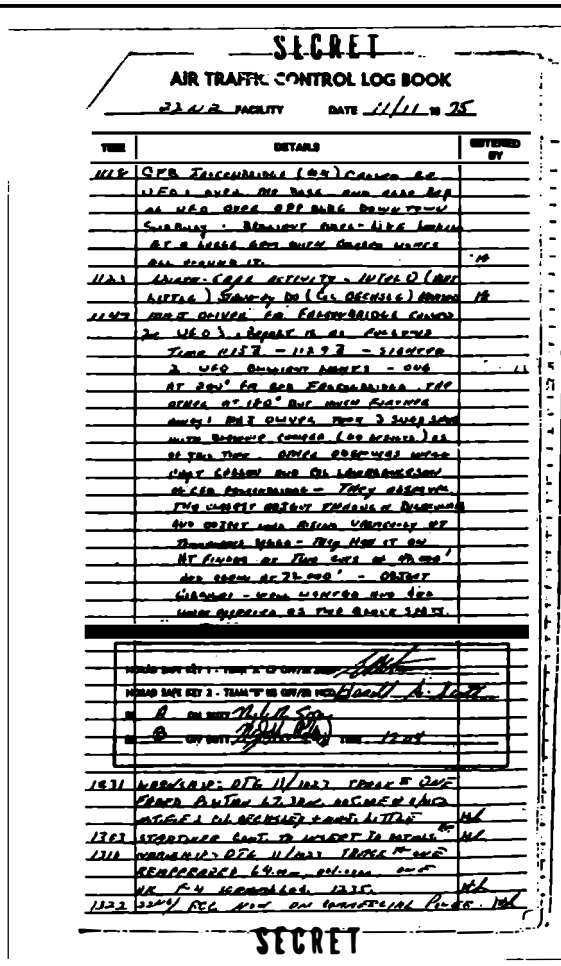

SECRET

AIR TRAFFIC CONTROL LOG BOOK

22 W 2 FACILITY DATE 11/11 19 75

TIME	DETAILS	ENTERED BY
1115	OPR FALCONBRIDGE (49) CANADA RE UFO'S OVER HIS BASE AND ASKS REP AS UFO OVER OPP BASE BRUNSWICK-W CANADA. RESIDENT AREA-LIKE LIGHTS AT A LARGE ADS WITH CANADA LIGHTS ALL AROUND IT.	
1123	LOCATION-CODE ACTIVITY-INTEL O (ADT LETTER) STANLEY DO (Lt. OFFICER) ADDRESS	
1147	MADE CONTACT FM FALCONBRIDGE CANADA RE UFO'S. REQUEST IS AS FOLLOWS TIME 1137 - 1139 Z - SIGHTED 2 UFO CONSISTENT SHAPES - DOG AT 200° FR BOR FALCONBRIDGE - 180 OTHER AT 180° BUT MUCH FAINTER SHAPES NOT CLOSE TOGETHER 3 SHAPES SEEN WITH NAKED EYE (NO BINOCS) AS OF THIS TIME. OTHER OBSERVERS WITH LIGHT GLASSES AND OTHER LOCATIONS OF FALCONBRIDGE - TOLD OBSERVERS THE OBJECTS WITHOUT EXPLANATION AND ASKED WHEN ALTITUDE OF TRANSPONDER WAS - THEY HAVE IT ON NT FIGURES AS THEY ARE AT 49,000' AND CLIMB AT 24,000' - OBTAIN CLEARANCE - WERE WORKED AND ARE UNDER OBSERVATION BY THE RADAR SYSTEM.	
	[redacted]	
1231	WEATHER: OTA 11/1023 TEMP 5 DEW POINT 47 3500 ALTIMETER 29.60 WIND 270 15 BROKEN 2 THOUSAND 4 THOUSAND LIGHT RAIN	ML
1303	STANDARD CHART TO WEST TO DETAIL	ML
1311	WEATHER: OTA 11/1123 TEMP 5 DEW POINT 47 3500 ALTIMETER 29.60 WIND 270 15 BROKEN 2 THOUSAND 4 THOUSAND LIGHT RAIN	ML
1322	[illegible] REC NOTE ON CONVERSATION PHONE	ML

SECRET

În 1975, observatori de la Baza Forțelor Armate Canadiene Falconbridge au urmărit un OZN pe ecranul unui radar de altitudine, mai întâi la 15 000 m, apoi la 25 000 m, care se înalța cu o viteză impresionantă. Relatările prezentate în mass-media au lăsat impresia greșită că altitudinile au fost doar estimate de privitori... *Arhivele naționale canadiene*

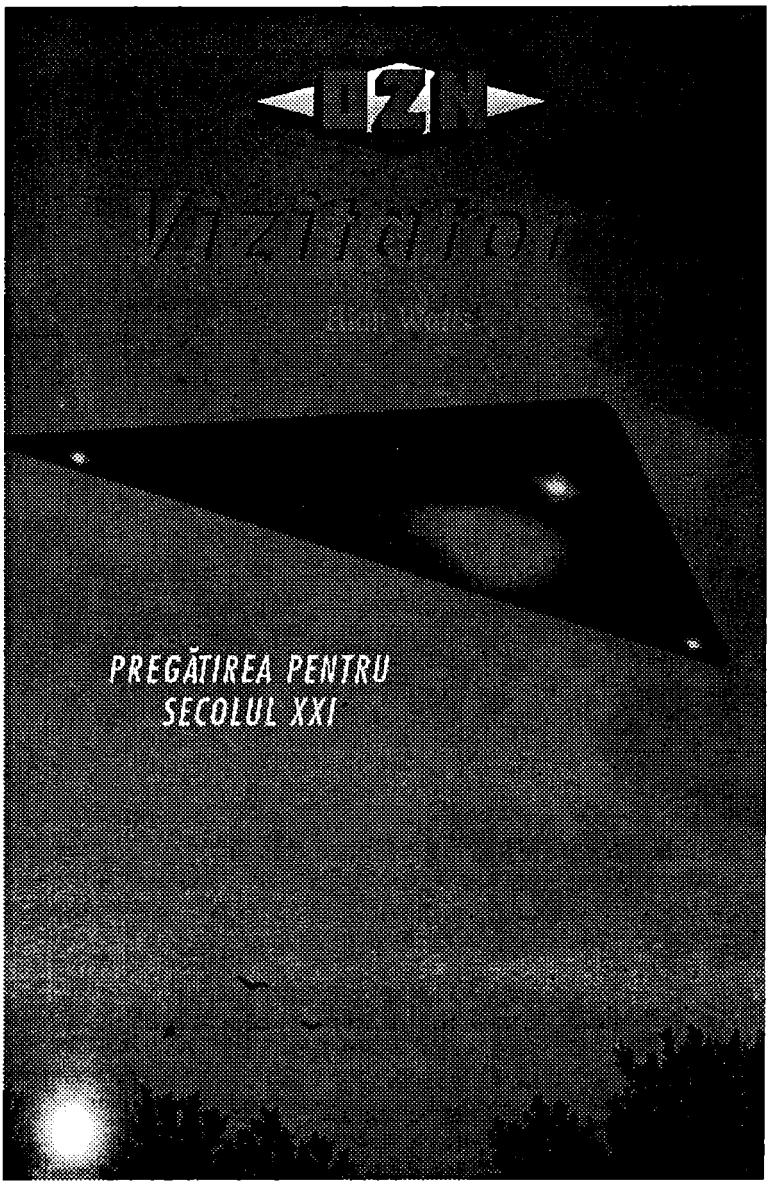
UFO
Vizitatori
PREGĂTIREA PENTRU
SECOLUL XXI

Printed in Romania

grupul drago print

fed print sa

o societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

OZN

Există oare obiecte zburătoare neidentificate? Oare vin ele de pe alte planete? Sau toate relatările nu sunt decât mistificări? Sunt oare deschise toate dosarele ce tratează acest subiect, sau există o mușamalizare în care este implicat și guvernul?

Răspunsurile la aceste întrebări, ca și la altele, la fel de năucitoare, ne scapă printre degete, dar în paginile care urmează am încercat să reconstitui scenariul după care s-au petrecut unele evenimente în Canada, în ultimii cincizeci de ani. Informația provine din mai multe surse, inclusiv din dosare la care am avut acces abia în ultima clipă, precum și din discuții purtate cu martori oculari și cu oficialități.

ISBN 973-9439-74-8

Editura LUCMAN